

• THIÊN XUYỀN •

TỔ HÌNH DỊCH

Vật Linh Hội ③

THIÊN TÀI BÚT KHỎ

Cửa tiệm ấy nằm ở một góc phố vắng vẻ, treo biển Quán Cơm Trà nhưng không bán cơm, tiếng là tiệm cầm đồ nhưng chẳng cầm cổ đồ vật. Trái ngược với bề ngoài đìu hiu, bên trong tiệm lúc nào cũng ồn ã tiếng đám vật linh tán gẫu, đôi co, và nhất là hùa nhau chế giễu người duy nhất biết đến sự tồn tại của chúng kiêm tay chủ tiệm nghèo rớt mồng tơi A Lạc.

Trước sự “đe dọa” của người yêu đầu, A Lạc buộc lòng phải tiếp nhận một vụ việc kỳ quái - giúp một họa sĩ mới nổi tìm lại tài năng thiên bẩm đã mất. Đứng giữa mối quan hệ gần bó mà mâu thuẫn giữa con người và đồ vật, một vật linh sư như gã phải lựa chọn thế nào?

A LẠC

Chủ tiệm cầm đồ coi cửa tiệm của mình như trại “đồ vật” mồ côi, để duy trì kế sinh nhai thường xuyên tiếp nhận những vụ ủy thác kỳ quặc.

THƯ THƯ

Bản thể là một chiếc kẹp sách, mang hình dáng một cô gái dịu dàng duyên dáng và hiểu biết, ngoài sở hữu trí nhớ siêu phàm còn cực kỳ nhạy bén trong việc cảm nhận vật linh, với phong thái điềm tĩnh có thể vỗ về mọi vật linh tính tình cổ quái.

CÚC CU

Bản thể là chiếc đồng hồ cúc cu trong tiệm, vật linh là một con cú mèo quý tộc điệu bộ thanh cao. Tuy đã mất chức năng báo giờ chuẩn xác nhưng vẫn cho rằng mình rất có khái niệm về thời gian.

CÁNH TAY PHẢI

Vật linh của bộ hai mươi cây bút vẽ màu nước, mang hình dáng một con chồn đất. Có tố chất thiên bẩm và khả năng hội họa thần kỳ, là một nghệ sĩ coi thường tất cả, luôn thận trọng đội mũ che đi cái đầu hói.

GIA GIA

Bản thể là chiếc chìa khóa đồng A Tương để lại, không biết nói, ngây thơ đáng yêu thu phục hết thấy vật linh trong tiệm cầm đồ, sở hữu năng lực thần bí.

CHƯƠNG 1

TÁC PHẨM THẤT BẠI, TIẾC NUÔI

Vạn vật đều có linh tính.

Tôi là một vật linh sư. Cái tên này nghe cứ như ông đồng bà cốt, đáng tiếc là, ông đồng bà cốt sống sung sướng phủ phê hơn tôi nhiều.

Cái gọi là vật linh, chính là những sinh linh mang ý thức được sản sinh ra khi một vài đồ vật được chủ nhân dành tình cảm lâu ngày, những sinh linh này mang đủ loại năng lực và hình dạng. Vì người thường không thấy được chúng, không thể trao đổi, nên thường gặp phải những chuyện quái dị hoặc phiền phức.

Công việc của tôi là thay họ giải quyết những phiền phức ấy.

Những điều trên đây không phải quảng cáo nghiệp vụ, mà đơn giản là giải thích về quyền lợi và nghĩa vụ trong nghề của ông tổ nghề kiêm người duy nhất hành nghề là tôi.

Tôi chỉ nói thế thôi, tin hay không tùy bạn.

Nhưng thật đáng tiếc, đa phần mọi người không muốn tin, và tôi thường là kẻ gánh hậu quả cho hành vi đó - ví như chú cảnh sát trung niên hơi hói trước mặt đây.

Chú cảnh sát đã bắt đầu phát tướng đang nhìn tôi đầy cảnh giác, theo tin trình báo của quần chúng lần này, chú khẳng khẳng cho rằng tôi là một tên lừa đảo.

Hay nói cách khác, trước khi nhận được tin báo, chú ấy đã coi tôi là tên lừa đảo rồi, bởi không phải lần đầu tôi đến đây.

Nghe nói người trình báo là con gái thân chủ cũ của tôi. Cô ta có vẻ là người vô thần, cứ nhất mực cho rằng tôi đã dùng trò lên đồng lừa ông cụ thân sinh của cô ta một món tiền to.

Nhưng tôi muốn nói rằng, tôi cũng là kẻ vô thần... không phải thầy bà gì cả!

"Đã bảo cháu không lừa đảo mà, chú Tề." Tôi ngồi trên ghế trong phòng thẩm vấn, giơ hai tay lên, mặt không đổi sắc trình bày, "Đây là công việc hết sức bình thường."

Đùa chứ, tôi bị mời về đồn biết bao nhiêu lần, đã quen ung dung đối phó rồi. Nói cách khác, mỗi lần trông thấy nốt ruồi đen gồ lên trên chiếc mũi sần sùi đỏ ửng của chú Tề, tôi chỉ muốn phì cười - nhìn cứ như hề.

"Vậy sao lần nào cậu cũng phải vào đây?"

"Nói thật, lần nào cháu chẳng bình yên vô sự đi ra." Vừa dứt lời, tôi đã thấy trán chú Tề nổi đầy gân xanh... chết dở, vô ý chọc trúng tự ái ông chú rồi.

"Tần hấn đi! Giận thì tần cho hấn một trận! Ông có còn là đàn ông không hả!"

Một giọng choe chõe song không kém phần hào hứng vang lên trên đầu tôi... Phải giải thích ngay rằng không người nào có thể đứng trên đầu tôi cả.

Trừ vật linh trong hình dạng con chuột lang xưa nay vẫn coi tôi như cái gai trong mắt - Bẩm Bự.

Bản thể của nó là một con dao Thụy Sĩ, tôi thường đem theo mỗi lúc ra ngoài, bởi thỉnh thoảng nó rất có ích, đây cũng là nguyên nhân tôi nhấn nhin thái độ tai quái của nó.

Đáng tiếc, tôi không thể chạm vào nó nên chẳng có cách nào giật nó từ trên đầu xuống rồi quăng đi thật xa, như tay ném bóng chày ném quả quyết định.

"Chẳng qua chú mày tốt số được người ta bao che cho thôi!" Ông chú hời hợt nhợt về ác cảm, cứ như tôi thuộc loại quyền cao chức trọng chuyên lợi dụng quan hệ để lọt lưới pháp luật không bằng.

Tiếc quá, giá được thế thì đã tốt.

"A Lạc, hình như đến rồi kìa." Một giọng nữ dịu dàng cất lên, luồng sáng trắng lóe lên từ túi ngực trái sơ mi tôi, chảy dài như thác, ngưng tụ thành cô gái mặc váy trắng như tuyết.

Cô là Thư Thư, một chiếc kẹp sách.

Cô là vật linh đầu tiên ở bên tôi, cũng là vật linh sẽ ở bên tôi đến tận cuối đời - tôi tin chắc điều này.

Còn người cô nói "đến rồi", là bạn cũ thời đại học của tôi, chúng tôi học khác khoa, tôi học Quản trị kinh doanh, còn nàng học Luật.

Đáng nói là, nàng là người bạn gái duy nhất tôi từng hẹn hò chính thức một thời gian. Thời đại học cũng chẳng rõ ai چرا ai, lờ ngơ thế nào đã ở bên nhau rồi.

Nàng gần như một mối tình đầu hoàn hảo, học giỏi, xinh đẹp, những lúc riêng tư vô cùng đắm thắm nữ tính, chưa kể còn sắc sảo thông minh, khiến người yêu chẳng bao giờ thấy nhàm chán - cho tới khi tôi phát hiện nàng thích con gái hơn.

Phải, nàng là người đồng tính.

Tôi là một kẻ khá đặc biệt, nên cũng không thành kiến gì với người có khuynh hướng tính dục đặc biệt. Nàng đồng tính, còn tôi bị coi là hoang tưởng và cuồng đồ vật... Cũng chẳng sao.

Điều duy nhất làm tổn thương tự ái của tôi chính là, khi được hỏi tại sao đã thích con gái mà lại bằng lòng làm bạn gái tôi, nàng trả lời rằng - vì anh điềm điềm ít nói như một cô gái vậy.

Điềm điềm ít nói nhất định có liên quan đến con gái à? Đến giờ tôi vẫn chưa tiếp nhận nổi logic này.

Cuối cùng chúng tôi chia tay trong hòa bình, lý do là tôi có thể cưa gái, cũng có thể đại gái, nhưng tôi không thích cảm giác đóng vai gái... nhất là lúc nàng dùng ngón tay nâng cằm tôi lên.

Vì những nguyên nhân này, khi được hỏi đã từng yêu ai chưa, tôi đều đáp - tình đầu của tôi còn chưa bóc tem.

Tình đầu là một chủ đề bi thương mà mỹ lệ, thường là kỷ niệm thuần khiết đẹp đẽ nhất trong lòng mỗi người, cảm giác không hoàn mỹ mà nỗi đau tình đầu đem lại, vừa hay tôn lên sự hoàn mỹ của đối phương.

Nhắc tới tình đầu có lẽ lại khiến nhiều người xúc động. Tôi thường nghe những câu thế này:

"Tình đầu luôn là đẹp nhất."

"Bấy giờ còn quá trẻ, thật đáng tiếc."

Không sai, nhưng nếu tôi thành thật kể ra câu chuyện của mình thì điều duy nhất có thể đoán chắc là, sẽ không nhận được những phản hồi như trên.

Bởi thế, tôi không có can đảm kể với người khác rằng, mối tình đầu của tôi đã bị một cô nàng lesbian bóc tem, khẳng khẳng cho rằng nó vẫn đang nguyên đai nguyên kiện, hơn nữa quan trọng nhất là sự thực - tôi là trai thẳng trăm phần trăm.

"Vì em thích con gái, nên mới thích anh..." Câu này tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài!

Tiếng giày cao gót lộp cộp đến gần, tôi thấy chú Tề nhướng mày, khi tiếng gõ cửa vang lên, chú ta cuối cùng cũng nao núng ngã

người vào lưng ghế, bắt đắ dĩ khoanh tay lại, "Mời vào."

Cửa mở ra, nhưng cô gái mặc âu phục không bước vào, chỉ vẫy tay gọi tôi, "Đi thôi, không sao rồi."

Nàng tên Mẫn Tư, là luật sư, một luật sư cực giỏi. Tiễn thể nói luôn, Thư Thư không ưa nàng.

Mẫn Tư hoàn toàn không coi Tề hói ra gì cả. Mấy tháng nay không gặp, nàng đã thay đổi khá nhiều, mái tóc xoăn nhuộm màu hạt dẻ giờ duỗi thẳng, để đen. Có điều vẻ mặt khi nhìn tôi vẫn vậy - đầy cợt nhả.

Tôi gật đầu, đứng dậy khỏi ghế, đi về phía cửa. Chú Tề im lặng không ngăn lại, song tôi biết chú đang tức nổ đom đóm mắt.

Bởi có những người không thể dây vào được.

Trong xã hội pháp trị, luật sư là một nghề nhiều người phải kiêng dè, bởi họ hiểu luật chơi. Một luật sư có chống lưng, thì đến quỷ thần cũng phải tránh xa.

"Cưng à, sao lần nào gặp anh cũng trong bộ dạng này vậy?" Đang đi, đột nhiên Mẫn Tư quay sang hà hơi vào cổ tôi, làm tôi sởn hết da gà.

Sau đó, tôi nghe Thư Thư cười nhạt.

Hồng rồi, phải xa cô nàng này ra một chút.

Tôi vội dịch sang bên, lấp bắp, "Em làm thế anh giờ cũng không có tiền trả phí luật sư đâu..."

"Anh đã trả bao giờ đâu?" Mẫn Tư nhướn mày, như ngạc nhiên vì tôi còn dám dǎ động đến chuyện này, "Em chẳng trông đợi từ lâu rồi."

Nghèo quả là nhục nhấ.

"Nhưng em có việc cần nhờ anh đây." Mẫn Tư thản nhiên phủi bụi trên vai tôi, nhe răng cười, "Tiền công trừ vào phí luật sư nhé, thầy Lạc."

"Anh có phải thầy bà gì đâu!" Tôi nghiêng răng đáp. Lòng tự trọng không cho phép tôi đầu hàng! Tôi không phải thầy pháp!!!

"Vậy tính theo mức giá nhận case thấp nhất của em đi, tính cả lần này tổng cộng em đã cứu anh bảy lần..."

"... Việc gì nào?" Tôi thản nhiên hỏi. Có câu thế nào ấy nhỉ? À, gặp thời thế thế thời phải thế, đúng đúng, chính là câu này.

Mẫn Tư hài lòng gật gù, vẻ mặt như muốn nói "ngao lắm".

"Em có đưa em họ xa, là họa sĩ mình họa, gần đây cũng có tí tăm tiếng." Nói đến đó về mặt nàng hơi lạ, gương gao liếm môi như cảm thấy mình kể khá ly kỳ, "Nhưng... dạo này nó không vẽ được nữa."

Họa sĩ thỉnh thoảng không có cảm hứng thì không vẽ được, có gì lạ đâu?

Tôi chưa rõ Mẫn Tư muốn nhờ mình việc gì, tuy nàng không tin thuyết vật linh của tôi cho lắm, nhưng hẳn cũng biết tính chất những vụ việc mà tôi hay nhận.

Nói cho vuông thì - những vụ bình thường thế này không nằm trong phạm vi nghiệp vụ của tôi.

"Không vẽ được à?" Tôi nhìn Mẫn Tư, hồng nắm bắt thái độ của nàng, đồng thời bày tỏ sự nghi hoặc của mình.

"Vâng, không vẽ được nữa, nói chính xác hơn là... mất khả năng vẽ." Mẫn Tư cúi đầu nghiêng người, rút trong túi da một cặp tài liệu, mở ra đưa tôi một tờ giấy A4, "Anh xem, đây là tác phẩm của nó."

Tôi nhìn vào tờ giấy được đưa cho, là một bức tranh đầy màu sắc, dường như vẽ một trấn nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam, những ngôi nhà đậm phong vị cổ xưa nằm san sát hai bên bờ sông xanh ngắt, nền trời rải chi chít những đốm sáng rực rỡ, mấy con thuyền nhỏ đậu bên bờ tường gạch đỏ tươi, thiếu nữ tóc dài mặc váy liền trắng, đội mũ rộng vành trắng đang đứng xoay người trên thuyền, say sưa kéo violin, nhìn đáng vẽ cô cùng mấy chú chim non ríu rít bên cạnh, hẳn tiếng đàn vô cùng du dương êm ái, nồng đượm như ngum sữa ấm, khiến cả thế giới tươi đẹp hẳn lên.

Vẽ rất đẹp, màu sắc tươi tắn mà không lòe loẹt, trái lại còn toát lên vẻ ấm áp.

Đáng nói nhất là, tôi từng thấy bức tranh này trong cuốn tiểu thuyết mới phát hành gần đây của nhà xuất bản địa phương, họa sĩ cũng là người bản địa, bút danh Cá Bẫy Đuôi.

Sở dĩ tôi ấn tượng là bởi câu chuyện trong đó rất thú vị, không phải kiểu giết gân thịnh hành mà về bát canh cá diếc thơm nức được bung đến mời du khách tình cờ đi ngang thị trấn nhỏ, bát canh qua bàn tay thiếu nữ nêm nếm mang phép màu, có thể khiến người khách thiếp đi trong khoang thuyền, mơ thấy ký ức của chính mình.

Những ký ức đã lãng quên, vui vẻ, hoặc buồn đau, hay ghi tâm khắc cốt... lần lượt hiển hiện, như khiến người ta lần nữa trải nghiệm lại cuộc đời.

Có người đã thay đổi trong mơ, hoặc chú ý đến những điều trước đây chưa từng chú ý, bù đắp những tiếc nuối trong hồi ức, hoặc buông bỏ chấp niệm nào đó; có người trở nên khoáng đạt, có người lại nhìn thoáng hơn. Tuy giấc mơ không ảnh hưởng được đến đời thực, song sau khi tỉnh lại, con người ta ít nhiều cũng thay đổi thái độ sống.

Câu chuyện không quá phức tạp, chỉ là miêu tả tình cảm giữa người với người và cảm thán về hồi ức, nhưng lại thu hút tôi từ đầu đến cuối, tiếc rằng bộ sách đã sắp đến tập cuối mà mãi chưa ra tiếp, nguyên nhân là họa sĩ có vấn đề về sức khỏe.

"Hóa ra người này là em họ em à? Anh đã xem tranh cậu ấy minh họa, vẽ đẹp lắm... Ồ? Đây là gì vậy?" Đang trên đà tán tụng, tôi lại được Mẫn Tư nhét vào tay một tờ A4 khác, cũng là một bức... ừm, gọi là vẽ bậy thì đúng hơn, trông vô cùng nguệch ngoạc, đường nét lộn xộn, màu mè trộn lại, nặng nề đến nỗi khiến người ta ngột ngạt, thậm chí tôi còn không nhìn ra bức tranh này vẽ gì - trăm phần trăm trình độ mẫu giáo.

Không... ít ra tranh mẫu giáo còn được cái ngây thơ hồn nhiên, tôi phải xin lỗi các bé mẫu giáo rồi.

"Bức này nó mới vẽ hôm kia, gần đây nó toàn vẽ ra những thứ thế này." Nàng búng ngón tay lên bức vẽ nguệch ngoạc nọ, "Nếu không biết từ trước, có lẽ em đã cho rằng những bức tranh khi xưa của nó đều do người khác vẽ thay."

Với họa sĩ, đánh mất khả năng vẽ vờ để kiếm sống, quả là một nỗi kinh hoàng khó lòng tiếp nhận.

"Đã đi khám chưa?" Tôi ngược lên, day day huyết Thái dương, biết đâu chuyện này bắt nguồn từ vấn đề sinh lý, ví như não bị va đập hoặc kích thích gì đó.

"Đi rồi, không vấn đề gì cả." Mẫn Tư lắc đầu, mắt thoáng buồn. Hẳn nàng rất yêu thương cậu em họ này, "Nói thật, nếu chưa hết cách, em cũng chẳng viện đến anh... Dù sao những điều anh kể cũng rất khó tin, lại không chắc chắn cho lắm."

Ra khỏi đồn cảnh sát, tôi nheo mắt nhìn trời. Trông sắc trời và nhiệt độ, chắc khoảng một giờ chiều.

"Giờ là một giờ bốn phút, sao anh vẫn không chịu đeo đồng hồ nhỉ?" Mẫn Tư lấy trong túi một hộp kẹo ngậm, cho tôi mấy viên rồi ngửa cổ dốc hết phần còn lại vào miệng - đây là tật xấu của nàng.

Nàng luôn mua loại đặc biệt the mát, vỏ hộp đen, ngậm một viên đủ khiến người ta lạnh từ đầu đến chân như giữa mùa đông, nếu ngậm liên tục trong thời gian dài thậm chí còn có thể bị tê vòm họng.

Thông thường một lần tôi chỉ ngậm tối đa ba viên, nhưng Mẫn Tư không có chừng mực gì cả, luôn thích dốc tuột một nắm vào miệng. Có lần tôi hỏi lý do, nàng đáp rằng thích cảm giác mát lạnh đến cay xé họng.

Nàng hỏi một câu hệt như ba năm trước, tôi cũng trả lời hệt như ba năm trước, "Đồng hồ đứt dây, anh lười chưa đi sửa, cũng không muốn mua mới."

"Hừm..." Nàng kéo dài giọng mũi, rồi sải bước tới trước mặt tôi, hơi ngước lên nhìn thẳng vào mắt, mặc cho khoảng cách giữa đôi bên đã bắt đầu nhuốm vẻ mờ ám. Nàng hơi nhướng mày trái, nhếch miệng cười, "Chẳng thay đổi gì cả... Đến nếp nhăn cũng không thêm cái nào."

Dĩ nhiên rồi, anh đây mới hai mươi mấy tuổi mà?

Đợi đã, sao tôi cứ thấy độ cong khóe miệng của nàng là lạ nhỉ...

"Em định làm gì... hả?" Mặt nàng ghé sát lại, còn chưa kịp phản ứng, tôi bỗng thấy má trái, hay nói cách khác là gần mép trái chạm phải một vật mềm mềm.

Phải nói rằng đây là một vị trí hết sức nhạy cảm, tôi thậm chí còn không phân biệt được cái chạm nhẹ này của Mẫn Tư là hôn má hay hôn môi nữa.

"Á!?"

"Mắt nhìn người của cô ả quá kém!"

Thư Thư và Bím Bự ré lên cùng lúc, nhưng tôi vẫn nghe ra giọng Thư Thư có phần tức tối.

"Chẳng làm gì cả." Mẫn Tư cười hì hì vỗ ngực tôi, "Tim đập chân run hả?"

"Làm gì có."

"Anh đỏ mặt rồi kìa!"

"Đã bảo không mà!" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi đáp, chợt phát hiện bên kia đường có một người đang đứng.

Nói chính xác hơn là, trên đường khá đông người qua lại, nhưng chỉ riêng kẻ đó đứng ngây ra như phỗng, không hề nhúc nhích, nhìn từ xa tôi không trông rõ được nét mặt gã.

Xem chừng là một thanh niên trẻ. Tư thế đứng của gã không thẳng tắp như quân nhân, nhưng có thể đứng bất động như vậy, nhất định là vừa chứng kiến cảnh tượng xô đổ tất cả giá trị quan.

Ngay sau đó tôi thấy Mẫn Tư thản nhiên tô lại son môi ngay trước mặt mình, bởi son của nàng đã... hơi... nhạt?

Coi như tôi xui xẻo... Tôi rầu rĩ lấy gói khăn giấy trong túi ra, lau chỗ vừa bị hôn, rồi lại nhìn sang gã trai đang biến thành "hòn vọng phu" đằng xa, thở dài, "Anh hợp làm bia đỡ đạn lắm à?"

"Chứ sao." Mẫn Tư ngang nhiên đáp. Nàng soi gương tô lại son rồi mím môi cho đều, chẳng buồn nhìn tôi đến nửa con mắt - đúng là khiến người ta bốc hỏa.

Tiếc rằng tôi không dám chọc vào nàng.

Lần này còn đỡ, Mẫn Tư chỉ muốn cắt đuôi, chẳng bù lần trước, để che giấu giới tính thật, nàng còn lôi tôi về nhà đóng kịch.

Còn nhớ lúc gặp mặt, mẹ nàng cười cười nhìn tôi bằng ánh mắt khiến tôi sồn cả gai ốc. Tóm lại, tôi thà quay vào đồn để ông chú hỏi kia giam lại còn hơn phải đến nhà Mẫn Tư lần nữa.

"Nhỏ mọn vừa vừa chứ." Tô son xong, Mẫn Tư chun mũi nũng nịu, hai tay nắm lấy cánh tay tôi lắc lắc, khiến tôi tức thì cảm giác được sát khí bùng bùng bên cạnh - nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là Thư Thư.

Trán tôi mát lạnh, chắc đã đầm đìa mồ hôi, "Anh biết lỗi rồi, bà cô ơi, em tha cho anh đi được không?"

"Ngoan lắm." Mẫn Tư nhoẻn cười cực dễ thương, song tôi lại không ngăn nổi rung mình.

Ừc.

Nghe thấy tiếng mình nuốt nước bọt, tôi cười khan, "Thế, nếu không còn việc gì nữa thì anh về nhé?"

"Không đưa em về à? Nhỡ em gặp nguy hiểm thì sao..."

Tôi thừa nhận Mẫn Tư đẹp, nhưng từ nàng luôn tỏa ra mùi nguy hiểm đến quỷ thần cũng phải kiêng dè, nên dù tồn tại tên lưu manh nào đó có mắt không trông, thì tôi tin chắc rằng hắn đã phạm phải bị kịch do quy trình nghiệp vụ chưa được hoạch định tử tế - trước hết

phải phân biệt được nạn nhân là phụ nữ hay sinh vật nguy hiểm đối
lót phụ nữ chứ.

Từ năm nhất đại học Mẫn Tư đã được đai đen karate, đến năm
ba thì trở thành chủ nhiệm câu lạc bộ karate rồi.

So ra thì, nếu đưa nàng về, tôi còn dễ gặp chuyện không may vì
bị một số người coi là tình địch hơn...

Tình yêu sẽ đẩy chỉ số bạo lực của con người ta lên đến cực
hạn và chỉ số thông minh rớt xuống âm, nên theo những gì tôi biết từ
trước tới giờ - đám si tình luôn đông hơn bọn mọt sách.

Cả tôi cũng không ngoại lệ.

Ròng rã hai năm trời, tôi chưa từng nghi ngờ khuynh hướng
giới tính thực sự của nàng, đây là mối nhục đời tôi.

Tóm lại nói gì đi nữa, tôi cũng phải về nhà! Ngay bây giờ!

Bụng nghĩ vậy nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn theo nàng lên taxi,
bởi nàng đang xách tai tôi... đau quá!!!

Mãi tới khi tôi tự giác cài dây an toàn, nàng mới tũm tĩm thả tay
ra, lắc đầu buông một câu, "Đàn ông con trai phải chủ động lên
chứ!"

Em còn đàn ông hơn anh ấy...

Tôi nhìn Mẫn Tư, xoa vành tai nóng nóng, nghĩ thầm.

"A Lạc, tìm cơ hội chuồn đi." Thư Thư ló đầu ra từ băng ghế
trông đầy quái dị, nhíu mày, "Mình không ưa cô ta."

"Tôi cũng muốn lắm..." Tôi gượng cười, lập tức bị Mẫn Tư vỗ
vai.

"Anh lại nói chuyện với nhân vật em không trông thấy à?" Mẫn
Tư tỏ vẻ kỳ thị, rõ ràng nàng không mấy tin vào sự tồn tại của vật
linh, trước khi gặp tôi, nàng là phần tử cực đoan của chủ nghĩa duy
vật. Sau này qua lại, có lẽ bắt nguồn từ thái độ tôn trọng lẫn nhau
hoặc cũng có thể vì một lần hiếm hoi tôi nổi giận, nàng không áp đặt
quan điểm của mình lên tôi nữa.

Huống hồ, sau khi gặp vài chuyện không thể giải thích, Mẫn Tư
cũng không khỏi nửa tin nửa ngờ. Bằng không dù có thế nào, nàng
cũng chẳng nhờ tôi giải quyết việc em họ mình đâu.

"Như anh từng nói đấy, cô ấy không ưa em." Tôi thẳng thừng,
"Cô ấy muốn nhanh chóng rời khỏi đây."

"Vậy cứ để cô ấy đi, em đâu ngăn được." Mẫn Tư tròn mắt
nhìn tôi, như cảm thấy logic của tôi có vấn đề.

"Cô ấy không thể tách rời anh, anh chưa đi thì cô ấy cũng không đi được... Oái! Em làm gì đấy?" Thành linh tôi lại bị Mẫn Tư véo tai. Nàng véo rất đau, nhưng may mà tôi vẫn chịu được, điều này khiến tôi bắt đầu nghi ngờ liệu có phải mình sắp thích nghi, vành tai dần có khuynh hướng giống Bát Giới không...

Tiện thể giới thiệu luôn, Bát Giới là vật linh của một chiếc máy tính bàn, mang hình dạng một con heo háo sắc nghiện lướt web sex.

"Chẳng qua anh muốn đánh bài chuồn chứ gì?" Mẫn Tư cười nhạt, hoàn toàn không tin lời tôi, "Khổ thân nặn mãi mới ra cái có ấy... Còn làm bộ đào hoa bị gái lăng nhăng bám riết nữa chứ. Anh nói xem, vong nữ sẽ vừa mắt ai, anh hay em hả?"

Thứ nhất, Thử Thử không phải vong.

Thứ hai, tuy chúng ta cùng thích phụ nữ, nhưng không giống nhau đâu bà cô ơi!

Mẫn Tư rất xinh đẹp, đây là sự thật hiển nhiên, lại thêm phong thái tự tin và lịch thiệp của người thành đạt trui rèn được sau nhiều năm lăn lộn trong ngành luật - rõ ràng là một nhan sắc vô cùng quyến rũ.

Nhưng! Mà!

Như thế không có nghĩa nàng tán gái giỏi hơn tôi!

Theo tôi được biết, chẳng qua Mẫn Tư ăn may mới vọt được ba cô bạn gái mà thôi. Hơn nữa đều chia tay cả rồi.

Ờm, còn tôi tán được mấy cô ấy hả... Quan trọng gì đâu.

"Tôi bị bệnh tim, xin cô cậu đừng thảo luận chủ đề này nữa được không?" Bác tài ngồi trước quay lại cau có, "Ở nhà tôi cũng không đọc truyện ma bao giờ."

Tôi có kể chuyện ma đâu.

Tôi rất muốn phân bua như vậy, nhưng vành tai đau đớn cùng bầu không khí trong xe khiến tôi đành ngượng ngịu cười trừ, "Xin lỗi bác, để chúng tôi đổi chủ đề."

Mẫn Tư hài lòng buông tay, còn tôi tuy nói vậy song cũng chẳng biết rốt cuộc nên đổi sang đề tài gì - tôi vốn đâu phải người hay chuyện.

May mà Mẫn Tư cũng chẳng hy vọng tôi kiếm được đề tài nào hay ho hơn, hồi yêu nhau, nàng thường móc tai nghe ra, một bên

nhét vào tai mình, một bên nhét vào tai tôi, rồi chúng tôi sẽ dựa vào nhau, lim dim mắt nghe nhạc.

Lần nào như lần nấy, đến cuối cùng nàng đều ngủ thiếp đi.

Quả nhiên, tôi lại thấy nàng lực đực móc tai nghe ra, sau đó... nhét cả hai vào tai mình. Thấy tôi nhìn, nàng cười ranh mãnh, "Sao nào, anh có kỳ vọng đặc biệt gì à?"

Tôi bấu môi quay đi, ai thèm.

"A ha ha ha! Quả nhiên nhà người vẫn còn tư tưởng, ngâu xi!" Bĩm Bự cười sằng sặc. Tôi làm bầm đê, "Câm đi."

Hai mươi phút sau, taxi đỗ trong một con hẻm, tôi xoa xoa bờ vai mỗi nhừ, mở cửa xe bước ra, Mẫn Tư ngái ngủ theo sau - tôi đã không được nghe nhạc, lại còn bị trưng dụng làm gối tựa.

"Anh gây đi hay sao ấy, dựa đau cả người." Mẫn Tư dụi mắt làu bàu.

Tôi nghiêng răng đáp, "Để tiểu thư bị đau là lỗi của nô tài, xin tiểu thư tha tội."

"Biết thế thì tốt." Mẫn Tư gật gù hài lòng, rồi vẫy tay cho tôi lui.

Hả, hóa ra chỉ nhờ tôi đưa về thế thôi à?

Tôi vô thức thở phào, dè chừng ngược lên. Nhà Mẫn Tư ở tầng hai, cửa sổ kính màu mở toang, trên bậu cửa còn đặt chậu lan quân tử chưa đơm hoa.

Tôi không hiểu nhiều về cây cối, chỉ nhớ hồi đại học từng đến nhà Mẫn Tư lúc đầu xuân, thấy chậu lan nọ nở hoa đỏ cam rực rỡ, đẹp vô cùng.

Loại hoa này khá khó trồng, thường phải đặt trong nhà kính, mẹ Mẫn Tư có vẻ mê cây cảnh, ngày nào cũng dành thời gian chăm chút sở thích này.

"Chăm con gái cũng phải tỉ mỉ chu đáo như chăm cây ấy..."

Bà ý nhị bảo rồi nhìn tôi với ánh mắt nhìn con rể, khiến cơn rùng mình lan đến tận gót chân tôi...

Bố Mẫn Tư thì gấp thức ăn cho tôi liên tục, khéo léo chồng đủ loại thức ăn nào cà rốt, đùi gà, xà lách đầy có ngọn mà không đồ. Có lẽ ông mừng lắm vì khuynh hướng giới tính của con gái đã thay đổi theo hướng bình thường hóa.

Giờ nghĩ lại, tôi không kìm nổi rùng mình!

"Sao, muốn lên nhà ngồi chơi à?" Nghe Mẫn Tư hỏi, tôi mới sực nhận ra mình lại đã vô tình làm chuyện dại dột.

"Anh đi đây bye bye chào nhé khỏi tiễn cảm ơn..."

Tôi tuôn ra một tràng như súng liên thanh rồi quay phắt người đi thẳng, để giữ tôn nghiêm, tôi cố không chạy mà rảo bước như thi đi bộ nhanh.

"Em họ em là cháu ruột của mẹ em, mẹ... thương-nó-lắm."

Mẫn Tư nói với theo làm tôi thấy mồ hôi trán túa ra - có lẽ nên quay lại đồn cảnh sát thì hơn?

CHƯƠNG 2

HỌA SĨ SUY SỤP, THÙ ĐỊCH

Có người nói, cùng với bước phát triển của xã hội, sự bùng nổ của khối lượng thông tin, dẫn đến tri thức thế hệ sau tiếp thu tiên tiến và phức tạp hơn thế hệ trước, nhờ vậy thế hệ sau sẽ thông minh hơn thế hệ trước - tôi không biết điều này có đúng hay không, nhưng có thể khẳng định, hỏi tôi còn bé không đời nào có những thể loại láo lếu thế này!

"Quả trứng ốp la này già lửa quá!" Một thằng béo chừng mười ba mười bốn ngồi trong tiệm tôi, ăn bữa trưa tôi nấu, quai hàm núng nính không ngừng chuyển động, cơm dính cả trên mép, trông bộ dạng đánh chén cực kỳ ngon lành, nhưng miệng lại lúng búng bĩ bôi.

"Thêm bát nữa!" Nó thản nhiên chia bát cho tôi - trăm phần trăm coi tôi là bồi bàn.

Thằng lỏi béo húi cua, mặc đồng phục áo vest màu xanh pha trắng của trường cấp hai Thanh Sơn đang trong thời kỳ vỡ giọng, cứ cố ép tông giọng hăng còn non nớt cho khàn khàn giống người lớn, nghe khá tức cười.

Nó tên Lý Hòa, khét tiếng phòng giáo vụ trường Thanh Sơn với biệt danh "Lý Họa", là đối tượng tình nghi số một cho những vụ phá làng phá xóm, đủ thấy thằng nhãi này đáng ghét nhường nào.

Trường nó học không xa cửa tiệm tôi là bao, song cũng không thể nói là gần được, chỗ tôi cũng chẳng có gì hấp dẫn nó đến. Vậy mà mấy hôm nay ngày nào nó cũng tới ngồi lì ra, lý do rất đơn giản, cô bé "Thiên Thiên" nó luôn miệng nhắc đến gần đây thường đi với một cậu trai, mà đường về nhà cậu ta lại ngang qua tiệm tôi - có điều cậu ta chưa rẽ vào bao giờ.

Cậu trai nọ là học sinh cũ trường Thanh Sơn, hiện đang học tại trường cấp ba tư thực có tiếng gần đây, học giỏi chơi thể thao cũng cừ, tính tình cởi mở, còn là chủ tịch hội học sinh. Nếu ưu điểm là ánh sáng thì hiển nhiên cậu ta sẽ phát sáng chói lói đến mù mắt người ta luôn, xem ra thằng lỏi béo chẳng có tí hy vọng nào cả.

Tôi đón lấy cái bát không, đơm nốt thìa cơm cuối cùng trong nồi cơm điện, đặt lên bàn, đoạn liếm hạt cơm dính trên ngón cái, "Ăn lắm thế, định vỗ béo thêm à? Còn nữa, trả tiền đây, tính chú mày sáu mươi đồng thôi."

Biến đau thương thành sức hốc, có lẽ đây là câu hình dung sát thực nhất.

"Nhảm nhí! Đây là tích sức chiến đấu!" Lý Hòa nhét một miếng chân giò hun khói to tướng vào miệng, và thêm hai miếng cơm, gương mặt tròn quay tức thì phồng lên như khinh khí cầu, lúng búng nói, kỳ diệu ở chỗ tôi vẫn hiểu được nó nói gì, "Nấu dở như hạch lại còn đắt? Hay là mở quách quán cơm đi! Anh nhìn tiệm mình mà xem, chẳng đâu vào đâu cả."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, anh mày không bán cơm, đây là tiệm cầm đồ." Tôi cố nhin không lao đến bóp chết nó.

"Nhưng biển đề 'Quán Cơm Trà'."

"Tao đã viết giấy dán trước cửa rồi đó thôi! Ai cũng trông thấy hết!"

"Nghe ngớ ngẩn thế..."

Aaaa... Gia đình thằng lỏi này chưa chấp được loại ranh con láo toét như nó chừng ấy năm, còn nuôi cho béo tốt nhường này, hẳn phải có tấm lòng Bồ Tát.

"Tóm lại mọi người chẳng ai nhầm lẫn cả! Chỉ có mày đồ..." Chưa mắng hết câu, điện thoại treo tường đã réo vang, tôi bèn nhắc máy, "Xin chào, đây là..."

Giọng đàn ông cầm cẩu vang lên trong ống nghe, "Có cơm lươn không? Cho một suất nhé, đến..."

"Xin lỗi..." Tôi vội ngắt lời, lừ mắt lờm thằng nhãi Lý Hòa đang đây vẻ chế nhạo, nén giận lịch sự đáp, "Ở đây không có cơm lươn ạ."

"Hả... Cơm lươn cũng không có à, (hạ giọng siêu nhỏ) hay là nhầm số..." Đầu kia có vẻ thất vọng, "Có phải Quán Cơm Trà không?"

"Vâng, đây đúng là Quán Cơm Trà, nhưng..."

"Vậy cho một cơm chan trà đi."

"Dạ... chúng tôi không phải quán cơm, đây là tiệm cầm đồ..." Thấy Lý Hòa đang cố nén cười để khỏi phì cơm ra, giọng tôi bắt gặp đánh lại, "Chỉ mua bán đồ cũ thôi ạ."

"À." Đầu kia im lặng giây lát, như đang cân nhắc. Tôi không tiện cúp máy vì phép lịch sự, đành kiên nhẫn đợi.

"Vậy... có cơm lươn secondhand không?"

Aaaa!!! Tên khốn này gọi điện kiếm chuyện à?

"Không ạ." Cảm giác được cơ mặt giãn gật, có lẽ tôi cười khó coi lắm.

"Sao cái gì cũng không có thể..." Đầu kia nói rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe được - chưa bao giờ tôi thấy thính tai đáng ghét như lúc này.

Chẳng kịp phản ứng đã nghe một tràng tút tút tút vang lên - đầu kia ngắt máy.

Tôi im lặng đặt ống nghe lại chỗ cũ, thấy Lý Hòa đã cười đến run bần bật. Tuy nó cố ngậm miệng để khỏi phì cơm ra, nhưng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt ấy, tôi chẳng phân biệt nổi rốt cuộc nó đang khoái chí hay đau đớn nữa.

"Hức hức hức..." Lý Hòa cười với tôi bằng lỗ mũi, nghe tràng hức hức đầy chế nhạo, tôi quyết định đợi nó trả tiền xong sẽ không nhìn mặt nó nữa.

"Sáu mươi đồng, cảm ơn." Tôi lạnh lùng chìa tay.

Chê tôi keo kiệt thường là đám học trò chưa ra ràng, không biết thế giới người lớn tàn khốc ra sao. Nhắc mới nhớ, lần gần nhất tôi có việc để làm cách đây đã bao lâu rồi nhỉ?

"Thông thường không phải nên nhớ xem lần trước đã bán được món gì sao? Ý thức tự giác của anh chủ tiệm cầm đồ thật là..."

Thư Thư thình lình từ phòng ngủ của tôi lướt ra, mái tóc nâu bồng bênh như ở giữa làn nước, tà váy lụa trắng xòe rộng như đuôi cá. Cô lượn một vòng quanh tôi rồi lắc đầu, gương mặt xinh đẹp đầy buồn bã, "Cậu bắt đầu moi tiền của trẻ con đấy à..."

Hả, tại sao lần nào cô cũng biết tôi nghĩ gì vậy... Tôi nông cạn để đoán thế ư?

"Vụ lần trước tôi còn chưa đòi tiền nó đấy." Tôi làm bầm ra điều tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng ngay sau đó lại bị cái bơm đáng ghét nào đó xé toạc vết thương lòng - máu me be bét.

"Ngâu xi, đấy là anh không đòi được!"

Là giọng thằng bé tóc xám ngày ngày đều giành ghế của tôi, bản thể nó vốn là một cái bơm cũ rề mặt, mặt mũi và quần áo lúc nào trông cũng lem luốc, nhưng nếu hỏi ai đáo để nhất tiệm thì...

Chính là nó, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nó tên Lắc Cắc, số lần nhìn tôi bằng lỗ mũi tính ra còn nhiều hơn nhìn bằng mắt.

"Ai da da!"

Nhưng từ khi âm thanh ấy xuất hiện, Lắc Cắc lại có thêm khắc tinh mới ngoài Thư Thư. Đó là một bé gái bốn năm tuổi, tóc trắng như tuyết, mặc bộ váy lụa đen cầu kỳ, trên đầu đội lệch một chiếc mũ chóp cao nho nhỏ.

Cô bé tên Gia Gia, không biết nói.

Lúc này, em đang mở to cặp mắt màu hổ phách nhìn lên, đôi tay mũm mĩm giơ ra với với, mục tiêu hình như là chiếc chìa khóa đồng cũ kỹ chẳng biết đã ở trên tay Lý Hòa tự lúc nào.

Tiếc rằng em quá thấp, giơ tay với với như vậy chẳng khác nào con mèo nhỏ bị chủ dùng đồ ăn nhử - xem ra cô bé đã quên khuấy chuyện mình biết bay.

... Không, tôi rút lại câu vừa rồi, trông vẻ mặt Gia Gia, có lẽ em không quên, mà chỉ đơn giản xem đây như trò tiêu khiển lý thú.

"Chìa khóa gì trông lạ thế này, đồ trang sức à? Hay đồ cổ?" Lý Hòa tung tung chiếc chìa khóa trong tay, Gia Gia bên dưới cũng nhảy nhót theo, dĩ nhiên thằng nhóc không trông thấy.

Trông kiểu dáng chiếc chìa không thể cắm vào các ổ khóa thông thường hiện nay, nên Lý Hòa nghĩ vậy cũng phải - thực ra đến giờ tôi cũng chẳng rõ tại sao nó lại rơi vào tay mình nữa.

"Đây là quà cảm tạ, có lẽ về sau sẽ giúp được gì đó cho cậu."

Trước lúc tan biến, A Tương đã nói vậy. Tôi không hiểu ý anh ta cho lắm, bởi đến giờ vẫn chưa nhận ra thứ anh ta để lại có tác dụng gì - ngoài việc Gia Gia rất giỏi làm nũng.

Tuy không nói được... Không, có lẽ chính vì không biết nói nên em đã giành được tình cảm của tất cả vật linh trong tiệm bằng vẻ dễ thương siêu cấp của mình, chỉ số hấp dẫn gần như vượt mặt cả Thư Thư.

"Lấy đâu ra thế?" Tôi cau có hỏi Lý Hòa, lần nào tôi cũng phải tặc lưỡi bái phục tốc độ gảy đồ của thằng lỏi này, chắc hẳn nhờ tôi luyện từ những trò phá phách ở trường đây.

"Để tâm chuyện vut vut đó làm gì... À phải! Em các cái này thay tiền ăn nhé!" Nó lúng búng nói rồi rút trong túi ra một sợi dây mảnh, xỏ qua lỗ chìa khóa, đôi tay nắn nắn nhanh nhẹn thắt nút, cuối cùng

đúng đưa trước mặt tôi, "Thích nhé, đây là dây chuyền do thiên tài xuất chúng Lý Hòa làm ra, còn là tác phẩm đầu tay đấy! Thấy anh vớ bở chưa?"

Aaaa... Tôi sắp không chịu nổi thằng oắt này nữa rồi.

Đang chuẩn bị từ chối đề nghị ngu ngốc và trơ trẽn ấy, tôi chợt phát hiện cặp mắt màu hổ phách của Gia Gia ánh lên vẻ thích thú, "Ai da da!"

Hả, lẽ nào em ấy thích? Nhưng tôi là người có nguyên tắc! Huống hồ tôi đã ngắm nghía một lọ ớt bột bảy vị phiên bản giới hạn trên mạng lâu lắm rồi...

"Da da..." Thấy tôi lưỡng lự, cặp mắt long lanh của Gia Gia thoát tối sầm, đôi tay đang giơ lên cũng buông xuống, ngoan ngoãn không đòi hỏi nữa - nhưng như thế càng làm người ta không nở lòng nào...

"Hừ, các vị nhìn về mặt gã bunn xỉn này mà xem, hoàn toàn không có..." Con cú mèo mặc âu phục tao nhã bay đến trước mặt nhìn tôi đầy khinh khỉnh. Nó tên Cúc Cu, là vật linh của chiếc đồng hồ cúc cu, "hoàn toàn không có khái niệm về thời gian! Kém lắm."

Nhiều lúc tôi chẳng hiểu nó muốn nói gì, thậm chí đến giờ cũng chẳng rõ "khái niệm về thời gian" là cái gì nữa.

Ngoài ra, tuy luôn tự cho mình rất có khái niệm về thời gian, nhưng nó lại tệ đến mức một khi rơi vào trạng thái ngủ, kim giây sẽ đứng yên.

Đáng xấu hổ hơn là nó cực kỳ ham ngủ, mỗi ngày phải ngủ đến mười bốn tiếng. Vì vậy mỗi sáng nó đều hỏi giờ tôi. Chính thế đấy, bạn không đọc nhầm đâu, nó là đồng hồ cúc cu, nhưng lại hỏi tôi "Mấy giờ rồi?"

Bê bết hết như chủ tiệm cầm đồ không bán được hàng vậy.

"Anh dám nói không thì từ sau cứ đi xe xẹt lốp ra đường nhé!" Lắc Cắc hằm hằm đứng trên ghế tôi, một tay chống nạnh, tay kia khua khoắng chỉ trỏ tôi đầy phách lối.

"Bớt ăn một bữa có chết đâu, đồ vất cổ chày ra nước." Câu này chẳng biết đồ lão toét nào nói, tôi không nhận ra.

"Nếu thằng cha cứ quyết phải thu tiền thì Nhấp Nháy, ông cứ bật cả ngày cả đêm đủ sáu mươi đồng tiền điện là xong..."

Tao nhớ mặt mày rồi đấy, cái thìa cà phê chỉ đáng mười đồng kia...

"A Lạc..."

Đến! Thư! Thư! Cũng! Mắc! Bấy! Rồi! À?

"Được được, biết rồi biết rồi! Im hết cả đi!" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi gắt lên, nào ngờ lại khiến thằng lỏi béo đối diện giật bắn mình.

"Anh làm gì đấy? Không thích thì cũng đừng thế chứ! Em em em em không sợ anh đâu..." Nó rón rén nhảy lùi ra sau, móc tay vào sợi dây xích chìa khóa... ừm, giờ phải gọi là dây chuyền mới đúng... Tóm lại, nó móc lấy sợi dây chuyền, vung ra như vũ khí.

"Được rồi, đưa đây tao, lợi cho mày quá." Tôi chìa tay về phía Lý Hòa.

"Hả?" Lý Hòa tròn tròn mắt, "Anh có cần đi bác sĩ không đấy?"

Tôi cảm thấy dạ dày nhói lên, "Rốt cuộc có đưa không? Hay là muốn..."

Chưa nói dứt câu, tôi nhận ra thằng lỏi béo chẳng biết có phải vì vung mạnh quá hay không, đã tuột tay làm sợi dây chuyền chìa khóa bay vèo ra cửa.

Khốn nạn nhất là đúng lúc này tiếng chuông gió leng keng vang lên, có người đẩy cửa bước vào...

Lẽ nào là khách? Lạy trời đừng văng trúng thần tài của tôi ôi ôi ôi ôi!

Sợi dây chuyền chìa khóa vẽ một đường parabol trên không, bay thẳng hướng người vừa bước vào, đối phương thành linh giờ tay bắt gọn... phần dây.

"Ai da!" Chiếc chìa khóa đồng vẫn quất vào mặt người kia.

Aaaaa! Sinh hoạt phí tháng sau của tôi thế là bị đập thủng một lỗ rồi! Ớt bột bảy màu bản giới hạn của tôi ời, vĩnh biệt!

"Sao anh quăng đồ bừa bãi thế? Quăng cả vào mặt người ta kìa!"

Đừng hiểu lầm, người thốt ra câu này không phải khách, mà là... Lý-Hòa!

Nhìn người khách bưng mũi lừ mắt về phía mình, tôi sờn cả gai ốc. Quay sang Lý Hòa, lại bắt gặp thằng nhãi nghiêm nghị nhìn mình - không mấy may chợt dạ!

Không khí trong tiệm thoát chốc đông cứng lại.

"Ha ha, xin lỗi nhé, tôi lỡ tay..." Tôi cười khan, "Xin chào quý khách."

Không ngờ tôi lại lựa chiều gió mà nhận cho xong... Chợt thấy bản thân thật đáng ghét.

"Anh đón khách thế này đây à?"

Người nọ đứng thẳng lên, buông bàn tay bưng mũi xuống, để lộ chiếc mũi ửng đỏ. Một thanh niên trẻ buộc tóc đuôi ngựa, vận sơ mi caro hồng trắng, tay áo xắn lên, quần bò lốm đốm vết sơn chỗ trắng chỗ vàng, gương mặt đẹp trai sáng sủa, cằm lờ mờ vết râu xanh, cặp mắt sắc lạnh nhìn trừng trừng vào tôi.

Hùng hỏ quá nhỉ, tôi cũng suýt nữa dờ ra...

Chẳng rõ có phải ảo giác hay không, tôi cứ cảm thấy gã toát lên vẻ thù địch. Kiểu dù bị chìa khóa quăng trúng mặt cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý...

"Mẫn Tư bảo tôi đến, nói rằng anh có cách giúp tôi."

Ồ? Vào đề lạ lòng như vậy là sao? Thân chủ tự dẫn xác đến cửa rồi - tôi còn chưa chuẩn bị xong nữa.

Phải rồi, Mẫn Tư vẫn chưa cho tôi biết tên em họ nàng.

"Chuyện đó... cậu là?" Tôi thăm ước tính đối phương còn bao nhiêu phần trăm khả năng chịu tin tưởng mình, dù sao việc ăn chìa khóa vào mũi ngay lần đầu gặp mặt, xét về phương diện nào đó cũng coi như lịch tông nhau rồi.

"... Chúc Tuyền." Gã hai nhìn tôi hồi lâu mới nhú mày chậm rãi giới thiệu tên, xem chừng rất nghi ngờ, "Em họ Mẫn Tư."

"Ồ ồ, chào cậu, cứ gọi tôi là A Lạc, về việc vẽ tranh..." Tôi xoa tay cười nói hòng xoa dịu không khí, song bị Chúc Tuyền ngắt lời lập tức.

"Tôi không thích nhờ vả anh." Chúc Tuyền lạnh lùng.

"Hả..." Tôi bất giác ngẩn ra, cảm giác thái độ thù địch của gã càng rõ rệt, "Vậy cậu tới đây làm gì?"

"Mua một bộ bảng và bút vẽ điện tử để dùng, nhân thể..." Chúc Tuyền héch cằm nhướn mày, "quan sát anh ở cự ly gần... Hừ, chẳng hiểu sao Mẫn Tư lại ửng anh nữa."

Ồm, hai người đàn ông thảo luận về một phụ nữ, một trong hai còn tỏ thái độ thù địch - lẽ nào đây là hình mẫu tình địch trong truyền thuyết?

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu - nhớ ra rồi, tôi đã từng gặp Chúc Tuyền.

Chính là gã trai tôi bắt gặp ở góc phố sau khi được Mẫn Tư dẫn ra từ đồn cảnh sát! Bấy giờ trông gã hồn xiêu phách lạc, chắc đến tám phần là sốc tận óc trước nụ hôn cận cảnh của Mẫn Tư.

Nếu giờ tôi nói mình hoàn toàn không có tình cảm với Mẫn Tư, liệu có bị gã đánh chết tươi rồi phanh thây... Dừng ngay!

Phải, dừng ngay ý nghĩ ngu xuẩn mà nguy hiểm này lại, chỉ số bạo lực của sinh vật trong thời kỳ yêu đương về cơ bản có thể tăng vọt từ Vương Lăng* lên Triệu Vân* đấy. Huống hồ Vương Trình cao to không có ở đây, nếu đánh nhau, nhất định tôi sẽ phải hôn cái sàn ba ngày chưa quét này ngay lập tức.

Một viên tướng văn dưới thời Tam Quốc, về sau bị Khổng Minh mắng té tát, uất quá mà chết Một trong Ngũ hổ tướng của nhà Thục thời Tam Quốc, cực kỳ mạnh mẽ.

Hình mẫu tình địch đáng sợ quá đi mất, không nên chọc vào gã thì hơn.

Gì hả? Như thế rất không ra thể thống gì ấy à? Nếu ra thể thống tôi đã đi làm CEO, ai làm chủ tiệm cầm đồ? Chủ tiệm cầm đồ phải không ra thể thống mới là có trình độ chuyên môn!

"Xin hỏi cậu muốn loại bằng vẽ và bút điện tử thế nào?" Tôi gắng giữ nụ cười chuyên nghiệp hóa - thẻ có trời, cả đời tôi chưa bao giờ cười chuyên nghiệp như thế.

Về bất mãn hiện rõ trong mắt Chúc Tuyền, có vẻ tôi không tiếp tục nói về Mẫn Tư khiến đầu chí sục sôi trong lòng gã không trút vào đâu được.

"Lấy cả ra đây, hợp với tôi là được." Chúc Tuyền liếc nhìn cách bài trí trong tiệm tôi vẽ kén chọn, nhúu mày khó chịu, "Tiền bạc không thành vấn đề."

Chắc, đi mua đồ secondhand mà lớn lối thế, có gì đáng vênh váo đâu chứ?

Tôi rửa thơm trong bụng, giơ tay ra hiệu cho gã đợi một lát rồi vào kho lục tìm.

Nếu không phải một bà thím mặt mày cau có để lại ấn tượng sâu sắc mang bán lại một bộ với giá bèo bọt, e rằng tiệm tôi cũng chẳng đào đâu ra bằng vẽ với bút điện tử.

Còn tại sao ấn tượng ấy hả, ngoài việc hiếm khi thấy người ta đem bán thứ này, tôi còn nhớ bà ta đem bán đồ mà cứ như đi đổ rác vậy, tôi trả giá bao nhiêu cũng không quan trọng.

Đi cùng người đàn bà còn có một cô bé cứ hồn thức không thôi - ước mơ của cô tựa hồ đã bị mẹ mình chính tay bóp nát.

Dĩ nhiên mẹ cô chẳng vô duyên vô cớ làm vậy, với vài bậc bề trên, vẽ truyện đam mỹ cũng ngang với làm thơ tạo phản thời xưa.

Đều là tội chém đầu tru di cửu tộc.

Cô bé trông có vẻ chỉ là học sinh bình thường nên món đồ cũng chẳng lấy gì làm đắt đỏ, tôi định bụng hễ gã ta vừa mắt thì ra giá tám trăm đồng bán cho nhanh.

Kết quả khỏi nói cũng biết.

"Không được, không có cảm giác hội họa."

Chúc Tuyền không giấu vẻ thất vọng, sau khi thử nguệch ngoạc mấy nét vào không khí, gã buông cây bút điện tử trong tay xuống, xem bộ thực sự rầu rĩ.

"Ờ... cậu muốn loại thể nào? Biết đâu tôi có thể để ý tìm xem." Tôi dè dặt giơ tay đề nghị, phòng trường hợp vị "tình địch" với chỉ số bạo lực đã lên tới hàng Ngũ hổ tướng nhà Thực thẳng thừng ra tay trong tiệm.

Chúc Tuyền chẳng buồn để ý tới tôi, chỉ đứng yên cúi đầu không nói - không phải gã đang tích lũy điểm phần nộ đấy chứ?

Lý Hòa cạnh đó như đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, cười khan, "A ha, hôm nay cũng muộn rồi, em phải đi đây. Bye anh A Lạc."

Này, tiền cơm còn... Thôi bỏ đi, dù sao nó có ở lại cũng chẳng được nước non gì.

"Rầm!" Ra khỏi tiệm, thằng lỏi béo còn tiện tay đóng cửa lại - sao trước đây chẳng thấy nó có thói quen tốt này nhỉ? Có phải muốn tạo hiện trường giết người trong phòng kín không?

Chẳng hiểu sao, gian tiệm đã bớt đi một thằng béo mà tự nhiên lại chật chội hẳn?

Đúng lúc tôi bút rút định phá vỡ bầu không khí gượng gạo này thì Chúc Tuyền chột lên tiếng, hơn nữa còn hỏi một câu tôi chưa từng nghĩ tới, "Anh làm sao cửa được chị ấy vậy?"

Hả?

Ờ, ý gã nói đến Mẫn Tư ấy à?

"Ờm, thực ra..." Tôi toan phân bua giữa mình và Mẫn Tư không phải quan hệ như gã nghĩ thì sực nhớ đến chiếc răng khểnh lộ ra khi Mẫn Tư cười, lập tức rùng mình, quyết định không vạch trần màn kịch của nàng thì hơn, "Ừm, tôi không چرا..."

"Gì... cơ?"

Chúc Tuyền sốc nặng, "Chị ấy چرا anh à?"

"Cũng không phải." Tôi gãi đầu, "Tôi cũng chẳng rõ là ai چرا ai nữa."

"Hạng hồ đồ thế mà cũng..." Gã thất vọng ra mặt, lẩm bẩm.

"Khụ, tôi nghe thấy rồi đây..." Tôi háng giọng, hòng khiến gã tém bót lại, tuy không ra thể thống nhưng tôi cũng có tự ái đấy nhé!

"Hả, anh nói gì?" Dường như không nghe rõ, gã ngơ ngác quay sang nhìn tôi, bấy giờ tôi mới nhận ra vẻ mệt mỏi thấp thoáng trong đáy mắt gã. Gã dạo này có vẻ thiếu ngủ, rìa lòng trắng lác đác tia máu.

"... Tôi hỏi cậu muốn uống chén trà không?"

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt, chẳng buồn so đo với gã, "Tiệm tôi có lẽ không có đồ vừa ý cậu, nhưng nếu không phiền cậu có thể trò chuyện với tôi về vấn đề đang gặp phải trong việc vẽ tranh?"

Chúc Tuyền nhíu mày, xem chừng rất không muốn nhắc tới chuyện này, từ thái độ cũng cảm nhận được rõ rệt tâm trạng kháng cự, "Tôi không mắc bệnh, cũng không đạo tranh, chẳng có gì để nói cả."

Ừm, xem ra Mẫn Tư chưa nói với gã tôi làm nghề gì, hơn nữa thời gian này e rằng gã đã phải chịu nhiều chất vấn và ngờ vực, vô cùng áp lực.

"Cậu thấy tôi giống bác sĩ tâm thần hay luật sư lắm à?" Tôi xua tay ra hiệu cho gã thả lỏng. Chúc Tuyền quan sát tôi mấy lượt, nét mặt cũng có phần dịu đi, dường như đã bị thuyết phục.

"Anh muốn nói chuyện gì?"

"Đơn giản thôi, kể cho tôi nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tôi bước đến bên cạnh, đặt một chiếc ghế gấp xuống trước mặt gã, "Biết đâu tôi có thể giúp cậu theo cách của mình."

Gã có vẻ ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ của tôi, nói chính xác hơn là ngạc nhiên trước hình ảnh chẳng mấy yêu nghề của tay chủ tiệm cầm đồ không sót sáng chào hàng. Cuối cùng, gã nghi hoặc ngồi xuống ghế, "Anh ấy à? Giúp thế nào cơ?"

"Loẹt Quẹt, nhà mấy hôm nay chưa quét rồi..." Tôi búng tay cái tách, để gã tận mắt chứng kiến thì hơn là nói suông, "Phiền ông nhé..."

Vừa dứt lời, một cây chổi cũ kỹ thành linh dụng thẳng trong góc nhà, rồi ông lão còn thấp hơn cán chổi, mặc áo tơi đội nón lá lẳng lặng xuất hiện trước mắt tôi, tay cầm cán chổi, bắt đầu quét tước - nhưng Chúc Tuyền chỉ thấy một cây chổi tự quét nhà mà thôi.

Gã kinh hãi bật dậy, làm chiếc ghế gấp đổ kênh ra đất, kêu loảng xoảng.

"Đây... Đây là gì?" Ánh mắt gã nhìn tôi hết như nhìn một tên phù thủy tà ác.

"Cách của tôi." Tôi dựng lại chiếc ghế đổ, chìa tay ra, "Cậu không lý giải nổi vì sao mình đánh mất khả năng vẽ, dĩ nhiên cũng không lý giải nổi chuyện này. Nhưng ít ra, có lẽ tôi thực sự có cách giúp cậu."

Chúc Tuyền nhìn cây chổi vẫn đang loẹt quẹt quét nhà rồi lại nhìn sang tôi, đầy nghi ngờ, "Trò gì thế này? Phép thuật à?"

"Có những đồ vật có linh hồn, tôi chỉ nhờ họ giúp thôi." Tôi bước sang bên cạnh, lấy cốc thủy tinh từ trong tủ, rót trà lạnh pha sẵn, "Cậu hiểu không?"

"Tôi hiểu rồi." Chúc Tuyền nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng nửa tin nửa ngờ gật gù, "Anh là thầy pháp chuyên bắt ma."

"A ha ha ha ha ha! A Lạc bắt ma ấy à!"

"Đành chịu thôi, mặt mũi cậu ta lồ lộ cái tướng hút ma mà! Ha ha ha..."

"Còn là thầy cơ đấy..."

"Thầy ơi! Ví tiền của thầy sắp gặp họa sát thân đấy!"

Chúc Tuyền vừa dứt lời, trong tiệm đã rộ lên tiếng cười nói xôn xao, rất một lũ không coi tôi rạ gì!

"Tôi không bắt ma." Cảm giác được cơ mặt mình đang giãn giật, "Tôi không phải hạng thầy bà mà cậu nghĩ đâu!"

"Vậy anh là hạng gì?" Chúc Tuyền tò mò hỏi, "Thầy pháp cũng chia làm nhiều loại à?"

"Tóm lại không phải thầy pháp." Tôi nghiêng răng đáp.

"Anh bực à?" Chúc Tuyền dường như để ý thấy tôi đang khó chịu, hiển nhiên là nhạy bén hơn vẻ bề ngoài, cứ ngỡ gã sẽ đổi lại

cách xưng hô bình thường, ngờ đâu gã bồi thêm, "À, sư sãi trong chùa hình như cũng không thích bị gọi là thầy pháp."

"Không phải sư!"

"... Rồi rồi, không phải thì không phải." Chúc Tuyền miễn cưỡng gật đầu, coi như chịu tin... không, rõ ràng chỉ là không muốn tranh cãi với tôi mà thôi.

Hừ, tôi lại bị gã coi thường rồi.

CHƯƠNG 3

BỈM BỤ PHẤN KHÍCH, QUÁI THÚ

“Cái này của cậu à?”

Tôi kinh ngạc nhìn chiếc motor trước mặt, vỏ ngoài của nó đã phục cổ đến mức hơi quá, thân xe đen bóng được độ cho dài rộng hơn, nếu tôi không nhìn lầm, đây là một chiếc motor Harley-Davidson đời cũ.

Thậm chí tôi không dám khẳng định mẫu này còn sản xuất nữa không.

Trông hình thức có vẻ là xe tuần hành, dòng xe kinh điển lâu đời của Harley-Davidson, thân xe to dài, còn có thể chạy đường trường, thừa sức tải hai người cùng một đồng hành lý to tướng.

Hơn nữa theo mấy bộ phim cũ, hình như rất nhiều dân xã hội đen phục cổ đều mê mẩn loại xe này, ở nó toát lên vẻ dũng mãnh mà xe hơi không sao bì kịp.

Không ngờ tính cách gã lại ngang tàng như vậy.

"Ừm." Chúc Tuyền hờ hững đáp, vẻ mặt như một tay quý tộc cha truyền con nối cười thốt ngựa thuần chủng, còn tôi chỉ là hạng dân đen kiến thức hạn hẹp...

Gã leo lên xe đầy phong độ - chỉ thiếu cái áo da nữa thôi.

"Nói trước nhé, tôi không đeo đàn ông đâu." Chúc Tuyền điềm nhiên lấy mũ bảo hiểm đen từ phía sau đội lên đầu, "Anh tự tìm cách đi theo vậy."

"Tại sao không đeo đàn ông?" Không phải tôi muốn đi nhờ, chỉ đơn giản là tò mò thôi.

"..." Chúc Tuyền im lặng kéo kính chắn gió trên mũ xuống.

Được thôi, gã khinh không thèm trả lời câu hỏi mà gã cho rằng đã rõ như ban ngày.

"Vậy..." Tôi bối rối về cảm, "Hay là cậu cho tôi biết địa chỉ đi? Tôi đi tìm cũng được, có điều phải đợi một lát."

"..." Chúc Tuyền vẫn không trả lời.

Hừm, lẽ nào cả địa chỉ nhà cũng không nói cho đàn ông sao? Rốt cuộc gã có bao nhiêu thói tật hả?...

Lâu thật lâu sau, Chúc Tuyền mới thủng thảng lên tiếng, "... Tôi trước giờ không nhớ được cái đó."

"Hử?"

"Tôi trước giờ không nhớ được địa chỉ nhà." Chúc Tuyền gõ ngón tay dài lên mũi cộp cộp, "Tôi nhớ đường là về được nhà, địa chỉ chẳng qua chỉ để người khác sử dụng, vì sao tôi phải ghi nhớ hộ người khác?"

Thứ logic quái quỷ này chẳng hiểu sao lại cool không ngờ, nghe còn có vẻ hợp lý nữa chứ... Nhưng vấn đề là, lẽ nào tôi phải gọi taxi bám theo sau gã? Trong đầu tôi bỗng hiện lên một cảnh trong phim truyện giờ vàng, nhân vật theo dõi chồng hoặc vợ mình hồng bất gian tại giường, thường có lời thoại: "Bác tài, bám theo chiếc xe phía trước!"

Nghĩ tới đây, tôi chợt rùng mình, không được, tôi không thể nói thế với tài xế được, xấu hổ lắm!

"... Tôi chạy xe đạp theo sau cậu được không?"

Chúc Tuyền đang nhìn phía trước, nghe câu này tức thì quay ngoắt lại, bởi lớp mũi bảo hiểm nên tôi không nhìn rõ, song có thể đoán được, vẻ mặt gã nhất định vô cùng kỳ quái, "... Đây là xe phân khối lớn đấy."

"Thì cậu đi chậm chậm thôi..."

"Chậm bằng xe đạp ấy à?"

"Ừ."

"Xấu hổ lắm, không được."

Tôi bắt đầu cân đo đong đếm xem thể diện của mình hay đối phương quan trọng hơn, dĩ nhiên là mình rồi... Nhưng hình như gã cũng nghĩ vậy.

Khả năng đàm phán thành công quá thấp, chỉ còn một cách thôi...

Tôi bèn bảo Chúc Tuyền đợi một lát, gã gật đầu, hẳn là không phàn nàn gì. Đoạn tôi đi thẳng vào tiệm.

Phải rồi, tôi để Bỉm Bự ở đâu ấy nhỉ?

Theo tôi nhớ thì Bỉm Bự luôn ở cạnh cái bơm đáng ghét... Đúng, chính là thằng nhãi tóc xám đang chiếm ghế tôi ấy, tin tôi đi, nó không dễ thương như vẻ ngoài đâu.

"Anh lại quên cái gì để đâu rồi hả!" Lắc Cắc đã ăn nhờ ở đậu mà chẳng biết nể chủ nhà gì sất, hai tay nhéo đôi má lem luốc, lè lưỡi làm mặt hề trên môi, "Năn nỉ đi, năn nỉ thì người ta bảo cho... lêu lêu..."

Aaaa... thằng lỏi này quá quắt lắm rồi, còn dám lè lưỡi giễu tôi nữa, có điều tôi là người lớn, phải giữ phong thái rộng lượng cho ra dáng, bèn cười hì hì dỗ nó, "Ngoan nào, bảo anh với, Bím Bự đâu rồi?"

"Gọi là anh Lắc Cắc!"

"..." Tôi quan sát nó hồi lâu, thấy nó vênh mặt lên, quần lộn tóc mái vào ngón tay theo thói quen, mày trái hơi nhướng, hoàn toàn không có ý thỏa hiệp.

"Cúc cu! Anh chủ ơi, lãng phí thời gian không tốt đâu, cúc cu... Gọi đi nào! Cúc cu!" Con cú mèo đeo kính một mắt, vận âu phục lịch lãm, vật linh của chiếc đồng hồ cúc cu cất tiếng.

"Cúc cu! Anh chủ nên học theo em đây này, phải thiết lập một khái niệm về thời gian chuẩn xác, thời gian là quý nhất đấy, cúc cu!"

Tuy rất bực mình cái đồng hồ đến giờ còn phải hỏi mà dám lên mặt nhắc nhở tôi trân quý thời gian, nhưng Chúc Tuyền đang đợi bên ngoài, không thể dằng dai lâu quá... Nếu không giải quyết cho xong vụ này, trời mới biết Mẫn Tư có tha cho tôi hay không - lại còn mẹ nàng nữa.

"Khụ, anh Lắc Cắc..."

"Có gọi anh cũng không nói cho đâu! Hừ!"

Thằng lỏi chết tiệt này từ đầu đã chỉ muốn giờ trò rồi, có ngu mới trông chờ vào nó. Khốn kiếp, sao tôi lại quên mình để con dao Thụy Sĩ ở đâu nhỉ?

"Thư Thư, giúp tôi với..." Vừa nảy ý định nhờ Thư Thư trị Lắc Cắc, tôi chợt nhận ra cô đang thành thoi lật cuốn sách tôi đặt bên bàn lúc nãy.

Mỗi lần bàn tay trắng trẻo của cô xòe ra, thông thả mà tao nhả vẩy một cái, cuốn sách lại lật sang một trang - quan trọng là xem bộ cô không định đáp lời tôi.

Ra vậy, việc này do Mẫn Tư ủy thác nên cô không mẫn mà chẳng?

Đến Thư Thư cũng... tôi thấy đầu đau như búa bổ.

"Ai da da!" Gia Gia chẳng biết xuất hiện dưới chân tôi tự lúc nào, em ấy quá bé nên tôi không để ý vừa rồi em ở đâu.

Có vẻ Gia Gia đã gắng hết sức để hô lên, gương mặt bé bỏng đỏ bừng, song chỉ thốt ra được mấy tiếng khe khẽ như mèo kêu, ngón tay mũm mĩm trở ống bút trên bàn.

A! Nhớ ra rồi, tôi bỏ Bĩm Bự vào ống bút.

"Ôi..." Lắc Cắc rầu rĩ gục đầu xuống, vẻ tổn thương sâu sắc vì bị Gia Gia bán đứng. Sau đó nó miễn cưỡng móc trong túi áo ra một con chuột lang đang ngủ khò.

Còn tôi cuối cùng cũng tìm thấy bản thể của Bĩm Bự, tức con dao Thụy Sĩ.

"Bĩm Bự." Tôi chột chột con dao, con chuột lang đang ngủ vùi lập tức bật dậy.

"Đưa nào sờ đuôi ông?" Bĩm Bự bực bội bay vèo lên không nhìn quanh ngó quắt, trông thấy bản thể mình đang nằm trong tay tôi, bèn vỗ lể, "Làm cái gì thế? Đồ biến thái."

"Dậy làm việc đi." Bĩm Bự ham ngủ, hơn nữa còn mắc tật gắt ngủ nặng nên tôi không định chấp nhặt nó chuyện xưng hô, "Tỉnh táo lại nào."

"Hamtaro chứ!"

"Được rồi, Bĩm Bự."

Rồi mặc cho Bĩm Bự điên tiết, tôi quay sang Thư Thư bấy giờ đã ngừng đọc, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng chỉ nặn ra được một câu, "Giúp tôi được không?"

"..." Thư Thư nhìn tôi thật lâu, không nói không rằng, khi tôi ngỡ cô chuẩn bị cúi xuống đọc tiếp thì cô chậm rãi lắc đầu, liếc tôi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, điềm tĩnh nói, "Cậu đừng lúc nào cũng vậy được không? Tuy không ưa người đó... nhưng mình vẫn có thể giúp cậu mà."

"Ờ, hả? Ừ..." Bị Thư Thư liếc xéo, tim tôi nảy lên một nhịp, bỗng thấy hoảng hốt vô cớ, "Chuyện đó, xin lỗi cậu nhé."

"Ai da da!" Gia Gia lại vầy vầy bàn tay bé xíu mũm mĩm, kêu gọi chú ý.

"Gia Gia ngoan quá nhỉ." Tôi thuận miệng dỗ dành, bắt tay vào sửa soạn vật dụng cần thiết khi ra ngoài, rồi còn phải đóng cửa tiệm nữa - hôm nay chắc không bán chác gì được rồi.

"Ai da da! Da da!"

Hử? Sao hôm nay Gia Gia phần khích thế nhỉ? Tôi cúi xuống, bắt gặp vẻ nài nỉ trong đôi mắt màu hổ phách mới vỡ lẽ, hình như vừa rồi Gia Gia không chỉ muốn giúp tôi tìm Bỉm Bự.

"Sao thế?"

"Ai, da da!" Gia Gia hươ tay lia lịa, trở ống bút vừa nãy rồi trở vào mình, đoạn lại trở sang tôi, cuối cùng dang rộng hai cánh tay.

Rốt cuộc em ấy có ý gì đây?

Tôi ngơ ngác nhìn Gia Gia, may sao Thư Thư bên cạnh dường như đã hiểu, "A Lạc, Gia Gia cũng muốn đi cùng cậu đấy."

Hả? Tôi nhìn Thư Thư rồi lại nhìn sang Gia Gia bây giờ mới chịu yên, đang ngoan ngoãn vén lại mái tóc trắng hơi rối rồi gật mạnh đầu.

Tôi nhớ ra rồi, khi nãy chìa khóa vắng trúng mặt Chúc Tuyền, được tôi nhặt lên rồi tiện tay bỏ luôn vào ống bút. Vừa rồi không phải Gia Gia chỉ Bỉm Bự cho tôi, mà đang chỉ cho tôi chỗ của mình.

Tôi không dám chắc Gia Gia có phải vật linh hay không, bởi em là thứ A Tương để lại trước khi tan biến, theo kinh nghiệm của tôi, vật linh không thể tạo ra một vật có thực thể như chìa khóa đồng được.

Bởi chúng đều cùng tồn tại trong một thể không gian.

Vật linh có lẽ có thể tạo ra một thứ gì đó như linh thể, nhưng chắc hẳn không thể tạo ra thực thể. Thậm chí khá nhiều vật linh còn không thể thực hiện được tác động vật lý.

Nhưng người thường có thể nhìn thấy, thậm chí chạm vào chiếc chìa khóa kia, rõ ràng nó có thực thể, từ đó đủ thấy nó thực sự là đồ vật.

Theo phán đoán trước đây của tôi, điều kiện hình thành vật linh cần có tình cảm sâu đậm nhất định và thời gian đủ dài. Nhưng từ khi A Tương tạo ra chiếc chìa này tới lúc tôi phát hiện sự tồn tại của Gia Gia cũng chẳng lâu lắm.

Huống hồ tôi còn chưa đặt tên cho chìa khóa, em ấy đã xuất hiện rồi. Không thể phủ định tuyệt đối vật linh không có tên, nhưng rõ ràng là vô cùng hiếm gặp.

Gia Gia có thật là vật linh không nhỉ? Và "chìa khóa đồng" thực sự chỉ là "chìa khóa đồng" thôi sao?

A Tương nói chiếc chìa khóa này có thể giúp tôi, song đến giờ tôi vẫn chưa nhận ra nó hay Gia Gia có gì đặc biệt.

Nhìn cô bé ăn mặc như quý tộc, tôi gãi đầu bối rối, "Em theo làm gì? Anh có đi chơi đâu..."

"Ai da da!" Gia Gia nhoe nhoẹt cười ngọt ngào, hàng mi dài trắng xóa chớp chớp, đáng yêu đến mức khiến người ta chỉ muốn đáp ứng mọi yêu cầu của em vô điều kiện, nhưng tôi không dám chắc em ấy có hiểu lời mình nói không.

Tôi tìm cách khuyên Gia Gia từ bỏ ý định bám càng, "Anh thấy có khi ở nhà hay hơn đấy, em xem, trong tiệm còn bao nhiêu người chơi với em, ra ngoài chán lắm, có gì đâu..."

Tiếc rằng Gia Gia nhất mực lắc đầu, rồi bậm chĩnh lại chiếc mũ nhỏ đã nghiêng thêm ít nhiều vì động tác vừa rồi - sao trước đây tôi không nhận ra em ấy bướng bỉnh thế này nhỉ?

"A Lạc, từ lúc Gia Gia đến cậu vẫn chưa đưa em ấy ra ngoài lần nào cả." Thư Thư nói đỡ cho Gia Gia, thật là hiếm thấy, thông thường Thư Thư luôn ngả về phe tôi, dàn xếp để các vật linh không làm phiền tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô, "Thư Thư?"

Cô dường như cũng không lấy làm chắc chắn, nghiêng đầu nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, "Chẳng hiểu sao mình cảm thấy nên mang theo em ấy thì hơn."

Trực giác... à?

Lạ thật, Thư Thư xưa nay không mấy tin vào trực giác mà.

Tôi đành giơ hai tay đầu hàng, cầm chiếc chìa khóa đã biến thành dây chuyền kia đeo vào cổ, cảm thấy đáng về mình có phần quái dị...

Chỉ có học sinh tiểu học trên đường về nhà hoặc người già lần thẩn mới đeo chìa khóa trước ngực như vậy.

Làm nghề dịch vụ, tôi vẫn phải để ý đến hình tượng bản thân một chút, ít ra trông cũng cần tươi tắn mới được. Thế nên tôi đổi sang buộc sợi dây quanh thắt lưng, còn chìa khóa thì nhét vào túi quần.

"Da!" Gia Gia phát ra một âm thanh hài lòng đầy tinh nghịch chỉ có ở trẻ con, dang tay ra với tôi - đòi bế à?

Nhưng tôi không bế được, một thực thể như tôi không cách nào chạm được vào vật linh. Thấy tôi đứng tần ngần, Thư Thư đành lướt đến chìa tay ra, bế bổng Gia Gia đang làm nũng.

"Da! Da!" Gia Gia dường như phật ý vì tôi không chịu bế, cau mày hươ hươ hai nắm tay nhỏ rồi quay ngoắt đi vùi mặt vào lòng Thư Thư, giận dữ. Thịnh thoảng em ấy khẽ cựa quậy như con mèo nhỏ, đáng yêu khôn tả.

Sau đó tôi ra sau tiệm dắt chiếc xe đạp cũ, nắn thử lốp - ừm, cũng tạm, khỏi phải cạy đến thẳng lõi Lắc Các ngang ngược kia nữa.

"Chào anh." Cô bé đầu đeo kính bảo hộ, mặc bộ đồ lao động nhiều túi màu be hiện ra, e dè nhìn tôi, thận trọng sửa lại hai bím tóc, "Hôm nay anh muốn ra ngoài à?"

"Ừ, mà anh còn phải nhờ em việc này." Tôi cố trả lời bằng giọng dịu dàng nhất có thể, cô bé ấy tên Trinh Đức, là vật linh của xe đạp, khá nhút nhát nhưng hiền lành, lại rất đáng tin cậy, "Hôm nay anh muốn đi nhanh một chút."

"V... Vâng, em sẽ cố." Trinh Đức đỏ mặt, tuy hơi lo lắng nhưng vẫn mau mắn chấp thuận. Tiện thể nói luôn, tôi không biết đi xe đạp, song nhờ cô bé Trinh Đức dễ thương giúp đỡ, tính ra tôi đã bốn lần nhận được thư mời tha thiết của câu lạc bộ xe đạp.

Tôi dắt xe ra khỏi tiệm, khóa cửa lại, đồng thời lật tấm bảng OPEN sang mặt CLOSE.

"Bình Bạch, đừng để chúng quậy tung nhà lên nhé." Tôi nói với tấm bảng gỗ, "Lần trước tao về chúng xới tung cả phòng lên, làm Loẹt Quẹt cũng phải nổi khùng."

"Nếu có xung đột, em sẽ bắt họ quyết đấu công bằng!" Một con chuột túi nho nhỏ màu xám đeo găng đấm bốc ló ra từ tấm bảng, vung hai nắm đấm đầy khí thế, "Anh chủ yên tâm đi!"

... Thế này còn đáng lo hơn!

"... Ý tao không phải thế!" Gò má tôi hơi giãn giãn, con chuột túi thần kinh không bình thường này là tấm bảng treo cửa tôi được một ông chủ trung tâm thể hình cho không.

Nói cách khác, nó là một phần trong khoản thù lao ông ta trả cho tôi.

Chẳng biết là mưa dầm thấm lâu hay còn nguyên nhân nào khác, con chuột túi được tôi đặt tên Bình Bạch này hâm mộ cuồng nhiệt môn đấm bốc.

Ở mặt OPEN, nó sẽ nghỉ ngơi, còn lúc xoay mặt CLOSE sẽ là lúc hưng hực khí thế lên đài, nó luôn khao khát tìm đối thủ để so

găng.

Thế nên lúc mới đến tiệm, thái độ của nó hết sức nhâng nháo, động chạm đến cả một kẻ còn nhâng nháo hơn là Lắc Cắc. Kết quả bị Lắc Cắc sai con chuột lang nào đó dẫn cho một trận nhừ tử, từ đó nó ngoan ngoãn hẳn.

Năng lực nổi trội của nó là trông nhà, mỗi lúc tôi lật mặt CLOSE, cả Quán Cơm Trà sẽ trở thành đài đâm bốc của riêng Bình Bịch, tương tự một không gian kín, không ai ra vào được. Tôi từng thử nghiệm với tủ kính bày hàng đang cần thay mới, sau khi lật Bình Bịch sang mặt CLOSE thì cầm búa sắt từ công trường xây dựng nện thẳng vào tủ - kết quả tôi phải vào viện bó bột cả hai tay.

Nếu không biết bí mật của tấm bảng, Quán Cơm Trà sẽ ở trong trạng thái bất khả xâm phạm với kẻ xấu bên ngoài.

"Tóm lại là, không được đánh nhau." Tôi dặn lại một câu rồi đẩy xe đạp tới trước mặt Chúc Tuyền.

Lên tiếng trước không phải tôi, mà là gã, giọng đầy phân vân, "Anh định dùng cái xe này để đi theo tôi ấy à?"

"Ừ." Tôi thản nhiên gạt đầu.

"Tôi không đợi đâu đấy." Chúc Tuyền nhấn mạnh quan điểm lần nữa. "Xấu hổ lắm."

"Tôi biết, cậu nói rồi đấy thôi."

"..." Chúc Tuyền nín lặng hồi lâu mới lạnh lùng cất tiếng, dù cách một lớp mũ bảo hiểm, tôi cũng nghe ra được gã đang bực dọc, "Anh khinh con xe phân khối lớn của tôi đúng không?"

"Tôi đi xe đạp cũng nhanh lắm." Tôi chẳng hơi đâu giải thích chuyện vật linh xe đạp với gã, chỉ nghiêm túc khẳng định, "Thật đấy."

Dĩ nhiên, không thể phủ nhận còn vì lòng tự ái của một tên lười vận động. Có lẽ rất nhiều người không lý giải nổi, nhưng một gã cơ bắp làm sao hiểu được nỗi khổ đến cái xà cũng chẳng đu xong.

"Cứ thử xem, dù sao tôi cũng không đợi đâu đấy." Dứt lời Chúc Tuyền bực bội quay đầu, nỗ lực lao vút đi trong tiếng nẹt pô pành pành - còn bỏ lại tôi hít khói đằng sau nữa chứ - phì phì!

Mỗi khi tôi nhấn bàn đạp, chiếc xe đạp lại tiếp thêm chút lực đưa tôi tiến lên phía trước, đây là sự giúp đỡ của Trinh Đức.

Tôi càng ra sức đạp, đồng nghĩa với sức đẩy từ em càng tăng thêm, tóm lại, tôi vẫn suýt soát theo kịp chiếc xe phân khối lớn...

Đợi đã.

Tuy hiện giờ bắt kịp, nhưng tôi hình như vẫn chưa biết nhà Chúc Tuyền ở đâu, mà gã lại đang ngồi trên con xe chạy đường dài - tôi không đen đủi thế chứ?

Dù có Trinh Đức giúp sức, tôi vẫn phải dùng chân đạp kìa mà! Biết trước có phải vừa rồi đã xin gã số điện thoại không, lần này toi rồi!

Tóc tôi bị gió thổi ngược ra sau, miệng đắng ngắt. Vừa hồi hận vì lúc trước suy xét chưa thấu đáo, tôi vừa ra sức nhấn bàn đạp đuổi theo con xe vẫn bon bon đằng trước không mảy may định dừng lại.

Có lúc tôi còn loáng thoáng nghe thấy người qua đường quát tháo mắng mỏ, hẳn là kinh hãi trước tốc độ phi xe đạp của tôi.

Thư Thư ngồi yên sau chằng nói chằng rằng, tôi không sao ngoảnh lại nhìn về mặt cô được, nhưng nhất định rất kỳ quặc. Gia Gia ngồi trong lòng Thư Thư thì thích thú reo lên "ai da da", rõ ràng cảm thấy hết sức phấn khích trước tốc độ vô tiền khoáng hậu này.

Chân tôi mỏi nhừ, đau như muốn rời ra.

"A Lạc, sao cậu không gọi taxi?" Thư Thư rốt cuộc cũng buột miệng hỏi một câu khiến tôi phát ngượng.

"Phì... Phì... Vì... Phì... Vì... xấu hổ! Hờ..." Tôi vừa thờ hồng học vừa nói lớn, "Nếu... phì... khiến người ta tưởng... phì... tôi là hạng bám đuôi... phì..."

"Ngớ ngẩn, chẳng qua nhà người tiếc tiền taxi thôi."

Chủ nhân giọng nói đáng ghét lại cho tôi một dao đau điếng này, không ai khác chính là Bỉm Bự.

"Tao... phì... phì... đâu... phì... keo kiệt đến thế... phì..."

Toi rồi, mệt chết mất.

Tưởng chừng sắp không gắng gượng nổi nữa thì chợt thấy con xe của Chúc Tuyền sau khi đi vào một khu dân cư bắt đầu giảm tốc, lại còn rẽ chéo, lòng tôi không khỏi rung động, đây có phải điểm báo sắp đến nhà gã không?

"A Lạc!"

Thư Thư bỗng hốt hoảng gọi, tôi phì phò định hỏi có chuyện gì thì trông thấy cảnh tượng trước mặt, chỉ kịp bóp vội tay phanh theo phản xạ.

"Két!!!"

"A da..." Cùng lúc ấy, Gia Gia cũng ré lên thất thanh.

Bánh xe đạp mài xuống tường như cháy cả mặt đường, bình thường, tôi sẽ lập tức xin lỗi Trinh Đức rồi thay lốp mới cho em ngay sau khi về nhà.

Nhưng giờ thì không thể.

Nếu bạn muốn hỏi tại sao, cảm phiền giải thích cho tôi chuyện này đã.

Tại sao ở đây lại có một con Godzilla! Đúng vậy, tôi không nhìn lầm đâu. Trong khu dân cư bỗng dựng lại mọc ra một con quái thú khổng lồ cao đến cả trăm mét.

Dáng vẻ đi đứng, cái đuôi khổng lồ, hàng gai lưng nhọn hoắt và bộ mặt dữ tợn, nom còn sống động hơn cả trong rạp 3D.

Đợi đã! Chúc Tuyền đâu rồi?

Tôi chợt phát hiện Chúc Tuyền đã biến đâu mất, nhìn quanh song chẳng thấy ai để ý tới chuyện đang xảy ra, hình như chỉ mình tôi trông thấy... con Godzilla đó đang lững lờ đi về phía mình.

Cứ mỗi bước chân nó đi lại có cảm giác mặt đất rung lên.

Tôi cuống quýt móc ngay con dao Thụy Sĩ trong túi ngực, bắt chập có tác dụng hay không, xòe ra nhanh nhất có thể, đồng thời gọi, "Bỉm Bự, hành động đi!"

"Phải gọi là Hamtaro! Đồ..." Bỉm Bự bỗng bay vọt lên không, mây mù cuộn cuộn bao phủ khắp thân hình nó rồi nhanh chóng lan rộng. Cuối cùng, cặp mắt đỏ rực hiện ra sau màn sương đen đặc.

"Chế độ tàn sát: Khởi động."

Cùng lúc, một giọng nam lạnh lùng cất lên. Sau đó một thanh kiếm đen dài đến hai mét rạch toang màn sương, chuôi kiếm nằm trong tay chiến binh mặc giáp đen kín từ đầu đến chân.

"Mệnh lệnh?"

"Giết con quái thú kia đi, nhớ đừng phá tan chỗ này, làm được không?" Tôi vào đề ngay.

Nghe đến mục tiêu, Bỉm Bự tuy đã biến thành võ sĩ giáp đen, song giọng nói vẫn có phần căng thẳng, "Nhận lệnh, xác định mục tiêu - đánh giá mục tiêu - ước đoán: Lực phát động 80%. Can thiệp vật lý: Nghiêm cấm."

Bỉm Bự trong hình dạng này đúng là chỗ dựa vững chắc, đối mặt với đối thủ sừng sững như tòa cao ốc thế kia mà chẳng mấy may sợ hãi.

"Có chắc không, Bỉm Bự?"

"Lui xuống." Bẩm Bự không trả lời tôi, chỉ lạnh lùng buông hai chữ, hơi khuyu đầu gối, cả người co lại như lò xo nén, rồi thành linh giậm mạnh chân.

Một đợt sóng gợn trong suốt từ mũi chân gã loang ra, khi nó chạm đến mình, tôi cảm giác như có một luồng lực mạnh mẽ mà êm ái đẩy cơ thể về sau.

Tôi còn liếc thấy Thư Thư, Trinh Đức và Gia Gia cũng được luồng lực ấy đẩy ra xa tí.

Chỉ riêng chiếc xe đạp vẫn ở nguyên chỗ cũ, gần như không suy chuyển.

Bởi Bẩm Bự lúc này không thể chạm vào những thứ thực thể, nhưng vật linh sư như tôi có lẽ do linh hồn hơi đặc biệt hoặc vì nguyên nhân nào đó khác, cũng bị ảnh hưởng bởi sức mạnh phi vật chất này, tự nhiên kéo theo cả thân thể mình như vậy.

Vật linh có thể rời khỏi bản thể, nhưng tôi không thoát xác được.

Bẩm Bự hiếm khi làm thế này, kể cả có làm cũng đa phần là vô thức. Nhưng thông thường mỗi khi xảy ra chuyện tương tự, đều chỉ vì một lý do - nó đang phản kích.

Thậm chí tôi còn thấy vào khoảnh khắc nó tung mình nhảy lên, bộ giáp ngoài hơi run rẩy. Sợ ư? Không, Bẩm Bự ở trạng thái này không biết đến cảm xúc đó, ít nhất tôi cũng chưa từng thấy nó sợ.

Có lẽ gần với trạng thái hưng phấn của người tập võ hơn.

CHƯƠNG 4

MÊ CUNG KỲ LẠ, GIA GIA

Bóng người cao lớn đen sì trước mắt tôi thoắt thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi chưa đến một hơi thở, Bỉm Bự đã xuất hiện trên đỉnh đầu con Godzilla cao cả trăm mét, thân hình xoay tròn theo chiều dọc, vung kiếm chém xuống.

"Keng!"

Tiếng kim loại đập vào nhau chói cả tai, nhưng tôi không có thời gian nhâm nhi cơn đau, bởi Bỉm Bự đã văng ra, còn con quái vật khổng lồ kia vẫn không mất một cái vảy, trái lại còn bị chọc giận, ngửa lên trời gầm lớn.

Lần đầu tiên Bỉm Bự rơi vào thế yếu.

Những người xung quanh vẫn không may mắn phản ứng, bị con Godzilla giẫm lên người cũng chẳng nhận ra, bởi họ không thấy được nó, càng không tổn hại gì.

Song tôi... là ngoại lệ.

Nhất là khi thấy Godzilla không đuổi theo Bỉm Bự mà đổ vắn mắt sải bước về phía mình, tôi hiểu ra ngay - mục tiêu của đối phương là tôi.

Không cần chạy, chạy cũng chẳng thoát.

Phải trấn tĩnh!

Tôi cảm giác tay trái mình run lên bần bật, tim đập thình thịch, đành hít sâu một hơi, ép bản thân ngẩng đầu lên thay vì suy sụp trước áp lực từ con quái lừng lững kia.

Toàn thân Godzilla phủ đầy giáp cứng, không tấn công vào đâu được - theo tôi nhớ, vũ khí hạt nhân cũng chẳng thể tổn hại đến nó.

Phải rồi, tôi sực nhớ ra, nó còn một chiêu...

Còn chưa kịp nghĩ thấu đáo, đã thấy sau lưng Godzilla lờ mờ tỏa ánh lam, tim tôi cơ hồ vọt ra khỏi miệng, bản năng tự vệ mạnh mẽ dường như vượt quá cả tốc độ tư duy, ép tôi bật ra ngay một mệnh lệnh mà không hề suy nghĩ, "Bỉm Bự, ngăn nó lại bằng mọi cách."

Lúc thốt ra câu này, giọng tôi lạnh lùng đến mức chính bản thân cũng kinh ngạc.

"Rõ! Xác nhận lại mệnh lệnh - bằng mọi cách ư?"

Bỉm Bự xuất hiện ngay cạnh tôi, bộ giáp đen đầy vết nứt ngang dọc nhưng chưa vỡ nát, cặp mắt đỏ rực hơn, thậm chí giọng nói cứng nhắc như máy nọ đến cuối câu cũng thoáng chút xúc cảm.

Là xúc cảm gì nhỉ? Tôi không lý giải nổi, bởi nó quá nhạt nhòa, song chuyện đó giờ không quan trọng.

"Giữ được mạng là quan trọng nhất, mày làm thế nào cũng được."

"Rõ! Xóa bỏ hạn chế. Can thiệp vật lý: Cho phép. Lực tác động 120%. Chuyển chế độ ép xung. Thời gian an toàn cực hạn: 60 giây."

Một đợt sóng âm chói tai phát ra từ Bỉm Bự, gợn sóng nhấp nhô, tần số càng lúc càng cao, khiến tôi phải nhíu mày bịt tai lại.

Chóng mặt quá...

Đúng lúc này, tôi chợt thấy khoang miệng lờ mờ chồm rặng nhọn hoắt của con Godzilla lấp lánh ánh xanh, biết ánh sáng chói mắt đó sắp hóa thành một luồng phóng xạ phun ra - chính xác, hệt như trên phim.

Nhưng một bóng đen lơ mờ thỉnh linh lao đến dưới cằm nó - là Bỉm Bự.

"Đã khóa mục tiêu." Tiếng Bỉm Bự vẫn vậy, song giọng điệu bỗng có cảm xúc hẳn. Có điều nghe thế nào vẫn thấy sản tóc gáy, thậm chí nó còn rít lên ngây ngất, "A... Chết này.. "

Thanh kiếm đen tuyền to bản đâm thẳng vào chỗ da mềm nhất dưới cằm Godzilla trong tiếng rít ấy, khựng lại tích tắc rồi thọc sâu vào.

Không có tiếng gào thét, không có máu tươi, không chấn động, chỉ thấy con quái thú khổng lồ biến thành tro bụi, tan đi theo gió.

"A Lạc, có vẻ không bình thường."

Thư Thư nắm tay Gia Gia bước đến bên tôi, nghi hoặc nhìn quanh, "Chỗ này hình như..."

Phải, đều là giả.

Tôi gắng nén con choáng váng, nhìn cửa ra vào của một cửa tiệm 7-11, cậu thanh niên mặc áo khoác đỏ, gầy đét như con nghiện kia đã bước ra khỏi cánh cửa ấy đến "lần thứ ba".

Lạ một điều là, hình như tôi từng trông thấy người này trên áp phích quảng bá bộ phim nào đó. Không chỉ cậu ta mà gương mặt vài người xung quanh trông cũng quen quen.

Tôi còn thấy một chiếc Honda trắng không biển số, đã lượn quanh đây ít nhất sáu vòng.

"Sao dễ thế nhỉ..." Bỉm Bự nói về cút hứng, quay lại trước mặt tôi, ánh mắt vẫn đỏ rực.

"Nghỉ ngơi được rồi." Tôi nhú mày nhìn Bỉm Bự, thấy vai nó liên tục tóe tia lửa, nhất định cơn đau đã lên đến cực hạn.

"Tuân... lệnh."

Trong trạng thái này, dường như đến cảm xúc của bản thân, Bỉm Bự cũng không thể khống chế hoàn toàn, nhưng nó vẫn tuân theo mệnh lệnh của tôi, cặp mắt đỏ rực tức thì nhạt hẳn.

"Rắc!"

Bỉm Bự thành linh quy xuống, hai tay ôm lấy thanh kiếm to bản không để bản thân ngã nhào. Khởi động chế độ ép xung luôn là một thử thách nặng nề với nó.

Sức mạnh quá lớn không chỉ khó điều khiển mà còn ảnh hưởng ít nhiều đến bản chất vật linh. Một khi sử dụng năng lực này, Bỉm Bự sẽ kiệt sức ngủ thiếp đi một thời gian, đồng thời không thể biến hình.

Ngay sau đó, thân thể nó nghi ngút khói đen rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, trở về là con chuột lang mập ú rơi bịch xuống đất. Bỉm Bự ngủ mê mết, lỗ mũi phập phồng bong bóng - bởi tôi đã gập hết dụng cụ của con dao Thụy Sĩ lại.

Sức chiến đấu duy nhất đã mất, làm sao đây?

Hiển nhiên mọi thứ trước mắt đều là ảo giác, nhưng rốt cuộc tôi rơi vào ảo cảnh từ khi nào nhỉ? Thời điểm duy nhất có thể xác định là khi trông thấy Godzilla. Một sinh vật chỉ tồn tại trên màn ảnh thành linh xuất hiện sò sò trước mặt, thật ngoài sức tưởng tượng.

Đợi đã...

Tôi nhìn sang Thư Thư - nếu cô cũng là giả thì sao? Nếu ảo giác chỉ ảnh hưởng tới con người thì sao?

Lờ mờ cảm giác được nổi kinh hoàng đang từ từ trườn tới, tôi vội dập ngay nó đi, ép não bộ vận hành trở lại. Vừa đưa mắt nhìn sang Bỉm Bự đang ngủ khò bị Thư Thư nhặt lên - một tia sáng diệu kỳ bỗng rọi xuyên người tôi.

"Này, anh gì ời! Phiền anh đợi đã!"

Tôi cao giọng gọi một người qua đường, song anh ta phớt lờ, cứ thế đi thẳng, người xung quanh cũng mặc cho tôi đứng giữa phố gọi ới ới, chẳng ai buồn liếc mắt.

Tỷ lệ ngoạn lại nhìn bằng không.

Ra thế, họ không có phản ứng với tôi.

Trước tiên có thể xác định, cậu trai kia nhất định là nhân vật trong phim, tuy tôi không biết tên cậu ta, nhưng cậu ta cũng chẳng có phản ứng gì với tôi, chỉ liên tục lảng vảng quanh đây.

Tôi nhận ra Godzilla bởi vừa hay từng xem bộ phim về nó. Giờ nghĩ kỹ lại, Godzilla thông thường chỉ khắc tia phóng xạ xanh lam khi gặp phiền phức thôi, vì đòn này cũng khiến nó hao tổn khá nhiều sức lực.

Vậy thì, rõ ràng Bỉm Bự bấy giờ không thể gây hề hấn gì cho nó, vậy mà nó lại sử dụng ngay, quả là không bình thường. Chắc hẳn chỉ có một lý do - vì tôi đã liên tưởng đến.

Não tôi có đủ thông tin nhận biết về nó, hơn nữa trí tưởng tượng của tôi đã thúc đẩy nó tấn công bằng chiêu tôi sợ nhất

Đầu đuôi ngọn ngành đều vì tôi biết nó. về bản chất, nó vốn chẳng khác gì những người xung quanh, bao gồm cậu trai kia.

Nếu không biết thì không thể nảy sinh liên tưởng, nó cũng sẽ phớt lờ tôi như những người khác. Còn một khi đã biết, có lẽ họ sẽ tấn công tôi như Godzilla vậy.

Nếu suy luận này đúng thì Thư Thư, Bỉm Bự, Trinh Đức và Gia Gia không phải ảo giác, họ thực sự tồn tại. Ảo giác này khả năng cao là do một vật linh lạ bày ra.

Có lẽ chính là thủ phạm khiến Chúc Tuyền đánh mất khả năng vẽ.

Chep, về nhà tôi sẽ xóa hết đồng phim ảnh về quái vật.

Nhưng vấn đề là tôi phải làm sao mới rời khỏi đây được?

Thư Thư không hề cảnh báo, chứng tỏ cô không phát hiện được vật linh trong phạm vi năng lực của mình, hoặc cũng có thể năng lực của vật linh kia còn vượt xa cô.

"Da da..."

Gia Gia bỗng kêu lên mấy tiếng không rõ nghĩa, tôi cúi đầu nhìn theo tay em chỉ, thấy một cửa tiệm không rõ tên có vẻ lâu lắm chẳng ai quản lý.

Bên trong không có người, cửa cũng khóa trái.

Song cặp mắt màu hổ phách của Gia Gia đang toát ra thần thái tôi chưa thấy bao giờ, sâu xa đến độ không thể có ở một cô bé bốn năm tuổi.

Tôi sực nhớ đến lời con người tao nhã ấy nói trước khi tan biến ngay trước mắt mình.

"Đây là quà cảm tạ, có lẽ sau này sẽ giúp được gì đó cho cậu."

Hai con người cùng có tóc và lông mi trắng như tuyết, cùng sở hữu đôi mắt màu hổ phách và gương mặt tuyệt đẹp, lúc này như chập vào làm một.

"Ai da da!"

Tiếng kêu của Gia Gia khiến tôi sực tỉnh, vội gạt hình ảnh A Tương sang một bên, đưa mắt ra hiệu cho Thư Thư dắt Gia Gia theo. Còn mình thì hực dựng lại chiếc xe đạp đỗ chỗ kènh, nhẹ nhàng vỗ về Trinh Đức vẫn chưa hết kinh hoàng, "Đợi anh một lát, anh quay lại đón em ngay."

"Vâng... Anh nhanh lên nhé..."

Trinh Đức cúi đầu xoa xoa tay vào nhau vẻ lo lắng, thân hình run run, vành mắt đỏ hoe, tựa hồ rất sợ bị vứt bỏ lần nữa.

"Đừng lo, dù anh đánh mất bản thân cũng không bỏ rơi em đâu."

"Vâng!"

Em thôi run, có vẻ đã vững tâm hẳn.

Dàn xếp xong, tôi cũng hơi yên lòng, bèn chạy thẳng về phía cửa tiệm cũ kỹ Gia Gia chỉ. Đến gần mới phát hiện, cửa tiệm này không chỉ vắng hoe, mà nhìn qua cửa kính còn thấy bên trong trống không.

Tôi dám khẳng định đây chỉ là loại cửa kính bình thường, không phải kính mờ. Bởi không phải tôi không trông thấy bên trong, mà quả thực là bên trong chẳng có gì cả.

Không sàn, không tường, thậm chí không cả màu sắc.

Cũng như khi nhắm mắt lại, có người nói thấy đen thui, nhưng nếu thực sự nhắm mắt cảm nhận thật kỹ, sẽ nhận ra - vốn chẳng thấy màu sắc gì cả.

Tôi cũng có cảm giác ấy khi nhìn khung cảnh phía sau cánh cửa kính nọ.

Nhưng chính sự bất thường này lại càng khiến tôi tin chắc đây chính là điểm sơ hở của toàn bộ mê cung ảo giác.

Con đường dẫn đến thế giới thực có lẽ nằm ngay sau cánh cửa Gia Gia chỉ.

"Ai da da!"

Gia Gia vẫn khẳng khẳng trở ổ khóa trên cửa, như muốn tôi mở ra. Tôi bước lên xoay thử, thấy ổ khóa rất chắc, hơn nữa cố thể vì lâu không mở nên đã han gỉ. Tôi ngờ rằng dầu có chìa thật, cũng khó mà mở nổi.

Bỉm Bự đang ngủ mê mệt, chỉ mình tôi có thể dùng sức phá cửa thôi, nhưng trông vào tôi thì cũng như không.

"Ai da da!"

Gia Gia lại kêu lên, khiến tôi buộc phải nhìn sang, thấy em không trở vào ổ khóa nữa mà đang chỉ tôi. Nói chính xác hơn là chỉ chiếc chìa khóa đồng trên thắt lưng tôi. Sau đó, em lại chỉ vào ổ khóa, cứ thế chỉ qua chỉ lại, miệng liên tục ê a.

Lẽ nào...

Tôi lấy chiếc chìa khóa đồng ra ngắm soi rồi lại nhìn sang ổ khóa kia. Quả thực ổ khóa này đã cũ mòn, nhưng còn chưa đến mức dùng được cái chìa từ thời Trung cổ này chứ.

Dĩ nhiên, đó là trong tình huống bình thường. Có lẽ vì nó là do A Tương để lại, cũng có lẽ vì thấy Gia Gia cứ khẳng khẳng ra hiệu, tôi bỗng vững tin hơn đôi chút. Một tay cầm ổ khóa lên, tay kia cầm chìa vào.

Chiếc chìa khóa đồng chợt tỏa ra ánh xanh sáng lòa, càng đến gần ổ khóa, ánh sáng càng rực rỡ, song không hề thấy chói mắt.

Ổ và chìa vốn cái to cái nhỏ, cái thanh cái thô, chẳng hiểu sao lại khớp nhau lạ lùng. Chìa khóa rõ ràng thô hơn hẳn lỗ khóa, vậy mà cắm vào êm ru. Tôi nín thở, xoay khẽ.

"Cạch."

Không phải tiếng ổ khóa mở, mà là tiếng thế giới trước mặt tôi vỡ nát.

Cả thế giới tựa hồ biến thành một bức tường đất cũ kỹ, ngang dọc chằng chịt vết nứt như mạng nhện, cửa sổ, người, chó, đường phố, đèn đường, thậm chí cả bầu trời đều vỡ toác, bong ra từng mảng.

"Rầm!"

Tưởng như một tấm kính rạn đập thẳng xuống đất, mảnh vỡ bắn tung tóe như bom, cuồng phong dấy lên thổi vạt áo tôi bay phần

phật. Tôi gắng căng mắt nhìn - hóa ra mình đã đi vào ngõ tịt lúc nào.

Hay nói cách khác, tôi chưa hề rời xe đạp. Ngoái lại nhìn những vật linh bên cạnh, tôi thấy Thư Thư đang ngạc nhiên nhìn mình, Bím Bự vẫn ngủ khò trong túi áo cô, chỉ lộ ra mỗi cái đầu bé xiu, Trinh Đức vui vẻ quan sát chúng tôi, còn Gia Gia cười hì hì.

"Da da!"

Có vẻ em ấy rất đặc chí.

"Gia Gia giỏi quá." Tôi giơ ngón cái, thật lòng khen ngợi.

"Da da!"

"Cười hềnh hếch với không khí làm gì vậy?" Một giọng nói đột nhiên cất lên từ dãy nhà đối diện, tôi ngẩng lên, thấy cửa sổ tầng hai mở toang, Chúc Tuyền đang ngạc nhiên nhìn tôi, "Anh đuổi kịp kia đấy, sao không đăng ký tham gia đua xe đạp đi? Có khi còn kiếm khá hơn mở tiệm cầm đồ."

Nghe câu đó, tôi bèn nhảy xuống, dắt xe vào dưới chân cầu thang, cẩn thận khóa lại, "Ai quy định phải làm việc kiếm khá hơn? Cậu là họa sĩ, lẽ nào chưa từng gặp vấn đề này?"

Tôi ngược lên vặn lại.

Chúc Tuyền thoáng ngẩn người, rồi lần đầu tiên mỉm cười vẻ tán thưởng. Tuy nụ cười chỉ thoáng qua, gần như khiến tôi sinh nghi chẳng biết có phải mình nhìn lầm hay không, song tôi vẫn cảm thấy - gã đang cười.

"Hừm, xem ra anh không thiếu muối như vẻ ngoài nhỉ..."

"Đừng hiểu lầm, thực ra tôi rất nhạt nhẽo." Tôi xua tay bước vào khu nhà, lên cầu thang. Cầu thang sạch bong, không vương mảnh rác, cũng không có dấu vết hư hại rõ ràng, thậm chí trông chẳng lầy gì làm cũ, ít ra lan can chưa hề gỉ sét, lại thêm xung quanh vô cùng yên tĩnh, xem ra khu này quản lý khá tốt, chắc phí quản lý hằng tháng không ít.

Mạnh vì gạo bạo vì tiền... Tôi chưa xót nghĩ.

"A Lạc, ở trên kia." Nghe tiếng Thư Thư, tôi quay sang, thấy cặp mắt xanh biếc của cô lấp lánh về lạ lùng, "Hình như nó... rất yếu."

"Thế hả? Khéo quá, sức chiến đấu phe mình cũng đang suy giảm nghiêm trọng đây..." Tôi liếc Bím Bự trong túi áo cô, "Nó ổn không?"

"Không sao, nhưng lát nữa nó tỉnh, cậu nhường nó chút nhé."

"Làm như bình thường tôi không nhường nó..." Tôi lau bầu bĩu môi. Có điều Thư Thư nói đúng, quả thực phải cảm ơn Bím Bự cho tử tế, con chuột mập ú ấy có lúc cũng dễ thương ra trò.

"A Lạc... hừ... đồ khốn... hừ... Hamtaro chứ... hừ..."

Dường như nghe thấy lời tôi, hoặc có thể chỉ là nằm mơ, Bím Bự ú ớ đập lại, chết cũng không chịu lép.

... Xì, hung hăng quá.

Tôi lên tầng hai, thấy Chúc Tuyền đã mở cửa đợi sẵn, nhìn tôi rồi đi thẳng vào trong, chỉ ném lại một câu, "Vào cửa, bên phải có dép lê, cứ chọn tùy ý."

Gã ta cũng thật tùy tiện quá... khó chịu vì phải nhờ vả "tình địch" à?

Tôi vào nhà, còn cẩn thận khép cửa lại, "Thư Thư, ở đâu thế?"

"Cậu vào là thấy." Câu trả lời của Thư Thư khiến tôi ngẩn ra, vội thay sang đôi dép lê màu xám, bước vào - cái gì mà chọn tùy ý, rõ ràng chỉ có một đôi!

Đã thế lại còn bụi bặm, tôi phải phũn nữa chứ!

Đế dép hơi cứng, có lẽ vì ít đi nên chưa mềm ra được. Xem ra nhà gã hiếm khi có khách, ít bạn lắm ư?

"Tính dở hơi như thế, ít bạn cũng dễ hiểu thôi."

"A Lạc..." Thư Thư thở dài, "Câu nói ra câu này nghe kỳ kỳ."

"..." Hình như tôi quả thật không có tư cách chê bai gã.

Băng qua tiền sảnh chật hẹp như một đoạn hành lang vào nhà, tôi nhận ra Chúc Tuyền hoàn toàn không để tâm đến chất lượng cuộc sống.

Trong nhà trừ giường ngủ chỉ có một chiếc ghế, một bàn máy tính và một tủ lạnh nhỏ bằng tủ đầu giường, một điều hòa chẳng biết đã bao lâu chưa dùng và hai giá vẽ gỗ.

Cạnh bàn máy tính đặt một thùng mì ăn liền và nước ngọt - thật chẳng phù hợp với kẻ cưỡi con xe phân khối lớn đắt tiền chút nào.

"Chỉ có nước ngọt thôi." Chúc Tuyền khom người lấy trong tủ lạnh ra một chai Pepsi ném cho tôi, rồi tự lấy một chai, vặn nắp xì một tiếng, ngửa cổ uống ừng ực.

Gã nhíu mày, yết hầu trồi lên thụt xuống, vẻ mặt nhăn nhó có lẽ do nuốt vào một lượng lớn khí gas, song lại luyến tiếc cảm giác kích thích ấy - uống nước ngọt mà cũng oanh liệt như thế có thể coi là một dạng năng khiếu chăng?

Tôi chậm rãi mở nắp chai, không nhìn Chúc Tuyền mà đưa mắt quan sát bàn máy tính - có kẻ đang vắt vẻo trên bàn, nhìn tôi đầy vẻ thù địch.

Chính hần.

Đó là một con chồn đất tựa tựa con Timon chập mạch trong Vua Sư tử xem hồi nhỏ, có điều lại ăn mặc diêm dúa đồ họa sĩ đặc trưng thời Trung cổ, người lem nhem màu, đầu đội mũ lệch, chiếc mũi nhọn hoắt khịt khịt vẻ căng thẳng.

"Chào." Tôi lên tiếng trước. "Nói chuyện được không?"

"Hừm." Nó thoáng ngẩn ra, bất ngờ trước việc bị tôi trông thấy, đoạn lạnh lùng hừ một tiếng, không đáp.

Chúc Tuyền nhìn tôi bằng ánh mắt quái lạ, rồi nhìn sang bàn máy tính, song chẳng phát hiện được gì nên lại đưa mắt nhìn tôi, "Sao thế?"

"Không có gì, tôi chào hỏi nó thôi. Cậu không thấy được nó nên cứ giao cho tôi, còn nữa... cảm ơn nhé." Tôi giờ lon nước ngọt trong tay, đưa lên miệng uống ừng ực, cảm giác mát lạnh từ cổ họng ào ào đổ xuống như thác.

"Hờ... à..." Chúc Tuyền lùi lại hai bước, ngồi xuống bên giường, phản ứng như một người bình thường gặp đám đánh nhau, chỉ sợ vạ lây đến mình.

"Đây chẳng có gì để nói với đồ phàm phu cả." Con chồn đất vênh mặt lườm tôi rồi thở ra một câu đầy tự mãn, "Hạng phàm phu tục tử chỉ tổ vấy bẩn linh cảm của đây thôi, ôi... người nghệ sĩ cô đơn và bất hạnh thế đấy!"

... Ờm, ở một mức độ nào đó, có thể thốt ra câu thoại vô sỉ nhường này một cách tự nhiên đến thế, cũng là năng khiếu đặc biệt đấy.

Tôi đưa tay vuốt cánh tay đang nổi da gà, cười gượng, "Phải gọi mày thế nào đây?"

"Đồ phàm phu kia đừng tai lên nghe cho rõ, đây là cái tên có thể gột sạch tâm hồn ngươi đấy." Con chồn đất đứng thẳng tắp trên bàn, bản mặt đã sẵn vênh vào còn ghéch thêm lên, "Cánh Tay Phải."

Đúng lúc nó thốt ra cái tên ấy, vì đầu ghéch lên quá cao nên chiếc mũ đội lệch bị rơi ra sau, để lộ đỉnh đầu trọc lóc...

"Á á á á á! Không!!!" Con chồn đất tên Cánh Tay Phải rú lên một tiếng đến quỷ thần cũng phải kinh hãi, cứ như không phải rơi mũ mà vừa rơi đầu vậy.

Nó tức tốc nhặt lại mũ chụp mạnh lên đầu, đằng đằng sát khí nhìn tôi, "Vừa rồi ngươi thấy gì?"

"Ờ... hình như, chẳng thấy gì cả?" Tôi gượng cười nói dối.

"Tốt..." Nó hài lòng gật gù rồi lại lẩm bẩm một mình, "Nghệ sĩ không thể hói được."

Tôi bỗng thấy vụ ủy thác này hơi khó nhằn, có vẻ rất khó bắt chuyện với nó...

"Chính các người phá hoại tác phẩm của đây chứ gì?" Cánh Tay Phải đột ngột chuyển chủ đề, tức tối mắng, "Dám hủy hoại tác phẩm nghệ thuật vĩ đại của đây, rõ là đồ phạm phu tục tử không có mắt thẩm mỹ."

Tác phẩm ư?

Lẽ nào nó nói cái ảo cảnh kia? Nếu có mắt thẩm mỹ để mà chết, tôi thà làm kẻ mù thẩm mỹ còn hơn...

Có điều, nếu vậy thì năng lực của vật linh này mạnh quá đổi, vượt cả khả năng cảm nhận của Thư Thư, thật khó tưởng tượng nó có thể làm thế mà chẳng cần qua bất cứ trung gian nào.

Đang nghi ngờ liệu có trung gian nào đủ sức tăng cường năng lực của nó không, tôi sức nhớ ra trên đường tới đây có nhắc thấy một triển lãm tranh tường dọc hai bên đường...

"A Lạc, bản thể của nó ở trong ngăn tủ, là một hộp bút vẽ, có lẽ dùng để vẽ màu nước." Thư Thư bổ sung, "Tuy hiện giờ nó ra vẻ hung hãn, song thực tế rất yếu, có lẽ vừa rồi chúng ta đã làm tổn hại đến nó, khiến nó không thể sử dụng năng lực của bản thân..."

"Đây không sợ các người đâu! Rất một đám phạm phu ngu ngốc nhạt nhẽo!" Cánh Tay Phải giương đôi vuốt nhỏ xíu ra, giờ hai ngón giữa với tôi, cực kỳ bất lịch sự.

Có nghĩa nó không tạo ra ảo giác được nữa hả?

"Cho tôi xem ngăn tủ của cậu được không?" Tôi quay sang hỏi Chúc Tuyền. Muốn xem bản thể của Cánh Tay Phải, dĩ nhiên phải xin phép chủ nó.

Còn bản thân Cánh Tay Phải thì khỏi xin phép, dù sao nó cũng không cần được tôi, coi như đền bù thiệt hại vừa rồi tôi bị nó dọa chết khiếp.

"Tủ không khóa, bên trong hơi bừa." Chúc Tuyền hơi ngần ra, rồi nhíu mày nói thêm, "Anh lục xem nhớ cẩn thận, đừng làm hỏng đồ đạc bên trong."

"Dĩ nhiên, tôi sẽ cẩn thận mà." Tôi bước đến trước bàn máy tính, nhìn Cánh Tay Phải đang căng thẳng tột độ, cười hiền bảo, "Đừng lo, tao không làm gì mày đâu, chỉ muốn gặp mặt chính thức thôi."

"Ai thèm gặp người! Đừng chạm cái tay bẩn của người vào ta!"

Cánh Tay Phải phản kháng quá dữ dội, nếu có thể, tôi thực sự không muốn ép nó. Nhưng nó đã làm ảnh hưởng đến người khác, nên tôi đành mạn phép vậy.

CHƯƠNG 5

KHÁT VỌNG CỦA THIÊN TÀI, ĐỒ KỶ

Trong ngăn tủ lộn xộn nào compa, tẩy, hồ dán, v.v... nhưng tôi chú ý ngay đến một hộp nhựa dùng để đựng bút vẽ, bèn lôi nó ra.

"Dừng tay! Khốn kiếp!"

Một hộp hai mươi chiếc bút vẽ màu nước, trông đã hơi cũ, cán bút tróc sơn, lông bút cũng có dấu hiệu ngả vàng. Có điều nhìn từ sự đủ bộ, lại thêm ngòi bút không hề bị tòe hay rối lông, đủ thấy Chúc Tuyền bảo quản bộ bút lông này rất tốt.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Cánh Tay Phải đứng giữa đám bút hằm hằm nhìn tôi, tôi cũng nhìn nó chăm chăm hồi lâu, chợt nhận ra nó giống hệt một thanh niên cực đoan bị chạm tự ái.

"Xin lỗi nhé."

"Hừ!"

"Lâu lắm mày chưa được dùng đến đúng không?" Nghe tôi hỏi, Cánh Tay Phải cương quyết quay đi, vẽ không thêm đếm xỉa, nhưng hai tai lại buồn bã sụp xuống. Xem ra ngoài việc bị phá hủy ảo cảnh thì còn một nguyên nhân lớn khiến sức mạnh nó suy yếu, tâm trạng thì bất ổn như vậy. Đó là vì nó bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Nghi ngờ không biết mình còn tác dụng không.

Mỗi nghi ngờ này là đòn trí mạng với vật linh.

Phải cứu nó thôi. Tôi tự nhủ.

"Liên quan gì đến đồ phàm phu tục tử nhà người!" Lúc nói câu này, trông nó xui xẻo.

"Nhưng mày không nên tước đoạt khả năng vẽ của cậu ta." Tôi quyết định nói thẳng mục đích đến đây của mình, "Tao sẽ bàn bạc với chủ mày, nhưng mày phải trả lại khả năng vẽ cho cậu ta."

"Hả?" Cánh Tay Phải cười nhạt, "Người hiểu gì hả? Nếu người chỉ muốn nói mấy chuyện đó thì càng chẳng có gì để nói cả, người

có thể đi ngay, hoặc nói cho hắn biết, chính ta đang quấy nhiễu hắn đấy, để hắn hủy ta đi... Có lẽ như thế sẽ giải quyết được vấn đề."

"Hủy đi? Có lẽ á?" Tôi nhảy bèn tóm được mấy từ khóa quan trọng trong một tràng những câu kích động mà úp mở nọ, cảm thấy nhức cả đầu.

"Đây chưa bị phá hỏng, sao biết được sau khi đây bị tiêu hủy, liệu hắn có trở lại bình thường hay không? Huống hồ lỗi cũng chẳng phải tại đây!" Cánh Tay Phải lạnh lùng đáp rồi ngạo nghễ chỉnh lại mũ, trông hệt như Galileo kiên cường theo đuổi chân lý đến chết, "Dĩ nhiên người cũng có thể tự ra tay, dù sao con người các người cũng cùng một giuộc ấy mà."

"Yên tâm, xưa nay tao chưa từng làm chuyện đó, sau này cũng không, huống hồ..." Tôi xua tay, tỏ ý không định làm hại nó, rồi lại trở Thư Thư và Gia Gia, "Mày thấy như thế có tính là một giuộc không?"

Nó nghi ngờ sẫm soi Thư Thư và Gia Gia, Thư Thư lịch sự gạt đầu còn Gia Gia thì cười hì hì, khiến nó hơi lúng túng.

"Lấy, lấy lòng đây cũng vô dụng! Đây đây đây, lập trường của đây... vững lắm đấy!" Nó cố hư trương thanh thế, thậm chí còn biến từ sau lưng ra một cây bút lông cao xấp xỉ mình, vung loạn lên như múa giáo, sau đó...

"Ái da!"

"Có sao không?" Thư Thư lo lắng hỏi con chồn đất vừa bị cán bút đập vào đầu.

Đúng là ngốc không chịu nổi, tôi chống trán nghĩ.

Có điều, nhược điểm của nó là khác phái à? Cũng phải, có chủ là một gã u uất chỉ biết vẽ vờ và yêu thầm, thiếu kinh nghiệm giao tiếp, chẳng trách không có sức đề kháng với vật linh khác phái.

Ờ, hạng như Bát Giới là ngoại lệ.

"Hừm, đáng gì đâu!" Cánh Tay Phải giơ một ngón tay lên lắc qua lắc lại, tôi nhận ra ít nhất nó cũng từng xem phim Lý Tiểu Long, "Lũ phạm phu tục tử các người, đừng có mà coi thường nghệ sĩ thiên tài!"

"Ai da da!" Gia Gia bỗng nhiên chỉ vào nó kêu lên.

"Nó bảo gì hả?" Cánh Tay Phải ngớ ngàng hỏi, rồi mừng rỡ nói, "Có phải ý là sùng bái đây không? Ha ha! Thực ra đây cũng chẳng..."

Tôi háng giọng cắt lời, "Tao đoán có lẽ em ấy muốn bảo mày lau sạch máu mũi đi..."

"Ai da da!" Gia Gia gật lấy gật để.

"... Hừ!" Cánh Tay Phải ngượng ngùng đưa chân chùi mặt.

"Mày thấy đấy, chúng tao không có ác ý, mình trò chuyện chút được không?" Tôi giơ hai tay lên, bày tỏ thiện ý lần nữa. Nhiều vật linh vì không có cơ hội tiếp xúc với người có thể giao tiếp với chúng nên hoặc sẽ không đề phòng người lạ, hoặc sẽ đề phòng đến cực đoan.

Bởi vậy tôi sẽ kiên trì thể hiện mong muốn giao hảo, phải khiến vật linh hạ hàng rào cảnh giác xuống mới mong giải quyết được vấn đề.

"Nếu các người muốn hỏi tại sao đây lại tước đoạt khả năng vẽ của hấn thì nhầm rồi, đây không tước đoạt, chỉ lấy lại thứ vốn thuộc về mình thôi." Cánh Tay Phải lạnh lùng quay đi, khiến tôi không sao thấy được vẻ mặt nó, "Hấn vẽ được là nhờ đây dạy cho cả."

Tôi bỗng có một dự cảm chẳng lành, cảm giác vấn đề này ở thời đại này sẽ trở thành một nút chết.

"Chúc Tuyền không có năng khiếu cho lắm, dĩ nhiên không tệ nhưng còn lâu mới đủ làm họa sĩ hay kiếm sống nhờ nó..." Cánh Tay Phải quay sang nhìn tôi, như sợ tôi không tin, lại cười nhạt bảo, "Không tin cứ thử hỏi hấn xem, sáu nam trước hấn có đậu nổi vào học viện Mỹ thuật hàng đầu cả nước không? Đến vòng gửi xe còn chưa qua được kia!"

"Nhưng có lẽ cậu ấy đã nỗ lực hết sức."

"Đúng thế, hấn rất cố gắng, nếu không cố gắng có lẽ đây cũng chẳng thể tồn tại, nhưng vậy thì sao chứ? Nghệ thuật vốn không công bằng, có những thứ vốn là bẩm sinh, cái gì nhỉ... cái gì mà Einstein chẳng đã nói thế ư? Thiên tài gồm một phần trăm cảm hứng, còn lại chín mươi chín phần trăm là mồ hôi!" Cánh Tay Phải lắc lư đầu bình phẩm, rất có phong thái Tào Tháo uống rượu luận anh hùng năm xưa, "Nói phải lắm, nếu không có một phần trăm cảm hứng kia thì dù đổ mồ hôi thành Thái Bình Dương cũng chỉ là kẻ phàm tục thôi!"

Câu này còn có thể giải thích như thế sao...

"Đó không phải câu của Einstein, mà là của Edison..." Tôi lau mồ hôi lạnh, "Còn nữa, tao không nghĩ Edison cực đoan như vậy

đâu."

"Cùng bắt đầu bằng E hết, chẳng khác mấy đâu..." Cánh Tay Phải khẳng khái xua tay rồi quay ngoắt lại gào lên với tôi như tâm thần, "Không hiểu thì đừng ngắt lời bừa bãi! Đây là nghệ sĩ thiên tài đấy!"

"Ừ ừ, xin lỗi, mày nói tiếp đi." Trong ánh mắt cười của Thư Thư, tôi ho khan đáp.

"Thấy không đành lòng nên đây mới ra tay giúp đỡ, từ từ truyền từng chút khả năng hội họa của đây cho hấn, nên bắt đầu từ sáu năm trước, hấn tiến bộ rất nhanh." Nói tới đây, Cánh Tay Phải ngừng lời, khinh khỉnh thổi một cọng lông rũ xuống trước trán, "Bằng không người tưởng tư thế cầm bút như bắt gà của hấn lúc đầu có thể vẽ được cái gì? Sáu năm nay, có bức nào hấn tự mình vẽ ra đâu?"

Còn lấy bút danh là Cá Bẫy Đuôi, nghe oách chưa?Ồ, hay lắm, hấn tưởng mình đã công thành danh toại rồi đấy! Tưởng tất cả những thứ đó là do mình nỗ lực đạt được đấy! Cứ như không dính dáng gì đến đây... Nhưng đây phải cho hấn biết! Hấn là một tên phạm phu từ đầu đến cuối! Không có đây thì đừng hòng nên trò trống gì!" Cánh Tay Phải giận dữ vung đôi tay nhỏ xíu lên, như một người chỉ huy dàn nhạc điên loạn.

Nó trở xung quanh rồi nhìn máy tính và bảng vẽ bên cạnh với vẻ ghê tởm, "Thoạt đầu hấn chỉ thỉnh thoảng mới dùng mấy thứ đó, đây cũng đành nhẫn nhịn, nhưng về sau càng ngày lại càng phách lối! Kết quả là giờ hấn không đụng đến đây nữa, chỉ dùng mấy thứ đáng ghét vừa cứng vừa có điện kia! Chẳng có mỹ cảm nghệ thuật gì cả!"

"Thế nên mày..."

"Ừ đấy! Làm sao nào?" Cánh Tay Phải giận dữ vung nắm đấm với tôi, "Đây đào tạo ra hấn, kết quả lại bị hấn đá đi! Hừ, qua cầu rút ván! Câu thành ngữ đó dùng như thế đúng không? Đúng là bản tính của con người, rất một đám dung tục! Nghệ sĩ thiên tài như đây sao nuốt trôi mối nhục này!"

Việc này diễn biến khác hấn những gì tôi nghĩ ban đầu, chẳng biết phải xử lý thế nào nữa. Cứ ngỡ Chúc Tuyền là kẻ bị tước đoạt, thực ra là ngược lại.

Tôi không còn cách nào bảo Cánh Tay Phải "trả lại khả năng vẽ cho Chúc Tuyền", bởi ngay từ đầu khả năng ấy đã không thuộc về

gã.

Tư duy theo lối mòn khiến tôi không hề chuẩn bị tâm lý lường tới tình huống này. Rốt cuộc tôi bắt đầu nghĩ thế từ bao giờ nhỉ? Cho rằng mình là kẻ chế tạo ra đồ vật, có lẽ tất cả mọi người đều nghiêm nhiên cảm thấy hết thảy công lao đều thuộc về mình. Ngay một người có thể giao tiếp với vật linh như tôi thỉnh thoảng cũng suy nghĩ theo lối mòn này, huống hồ những người bình thường không hề biết đến sự tồn tại của vật linh.

Nhưng tôi có nên nói với Chúc Tuyền không?

Ha, cậu thực ra chỉ là đồ bỏ đi, nỗ lực bấy nhiêu năm nhưng vẫn phải dựa vào một sức mạnh mà cậu không nhìn thấy được mới thành công...

Nói như thế liệu tôi có bị gã bóp chết không nhỉ?

Nếu nói vậy với gã, có phải gã sẽ đánh mất tự tin, suy sụp hoàn toàn không? Liệu gã có giận dữ phá hỏng bộ bút vẽ kia không?

Có thể lắm, việc này cũng chẳng mấy liên quan tới lương thiện hay không lương thiện, bởi nó đã phủ định hoàn toàn thành quả nỗ lực và định hướng cả đời gã.

Thực hiếm khi gặp phải vụ nào rắc rối thế này... Món nợ ân tình của Mẫn Tư đúng là không dễ trả.

"Tao hiểu, làm phiền mày rồi." Tôi thỏa hiệp với Cánh Tay Phải, tôi không thể ép buộc nó, cũng như không thể ép buộc bản thân.

Nhưng không có nghĩa là tôi bỏ cuộc.

"Chúc Tuyền, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?"

Chúc Tuyền lại liếc nhìn bàn vi tính trống trơn trong mắt gã, rồi mới gật đầu đồng ý. Tôi bắt gặp một tia khao khát ánh lên trong mắt Cánh Tay Phải khoảnh khắc Chúc Tuyền nhìn thẳng vào nó, nhưng rồi có lẽ nhận ra trong mắt Chúc Tuyền không có gì cả, hoặc giả trong đôi mắt ấy phản chiếu tất cả, duy chỉ không phản chiếu hình ảnh nó - tôi thấy rõ ánh mắt Cánh Tay Phải... tôi sầm lại.

Tối đến mức không còn giống một "nghệ sĩ thiên tài" nữa.

Từ đó tới lúc tôi và Chúc Tuyền rời khỏi nhà, nó chẳng nói chẳng rằng, chỉ thần thờ nhìn bảng vẽ và bút điện tử trên bàn vi tính.

Phải đến khi Chúc Tuyền đóng cửa lại trước mắt, tôi mới thờ phào.

Chính là đây.

Chính nhờ ánh mắt này, vấn đề mới có thể giải quyết.

Tôi vừa xuống cầu thang vừa ngẫm nghĩ xem mình có thể phát huy tác dụng gì trong chuyện này, định thần lại đã thấy đứng cạnh xe đạp từ lúc nào. Trinh Đức đang khấp nép đứng đợi, còn Chúc Tuyền bức bối nhìn tôi, "Anh bảo tôi xuống đây tiền anh đây à?"

"Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi thất thần." Tôi sờ đầu.

"Có cách gì giải quyết không thầy?" Gã nhướn mày, tuy miệng gọi thầy, nhưng xem ra chẳng coi "thầy" vào đâu cả!

"Tôi không phải thầy bà..."

"Cũng thế thôi." Gã ngắt lời tôi, rồi nhìn đồng hồ, "Tôi không có nhiều thời gian đâu, hôm nay còn phải luyện vẽ mười bức ký họa, có việc gì anh mau nói đi."

Ha... mạnh mẽ quá nhỉ, sao tôi không vặc lại được thế này.

"Tôi có chuyện này muốn hỏi cậu." Nói tới đây tôi ngừng lại, thận trọng quan sát nét mặt gã, "Cậu có nghĩ vẽ tranh là việc có thể tiến bộ thần tốc không?"

"Hả?" Gã ngẩn ra rồi lắc đầu, "Chuyện đó mỗi người mỗi khác, mỗi lúc mỗi khác, mỗi người vào mỗi thời điểm lại có trạng thái trưởng thành khác nhau. Có điều gần đây tự dưng tôi không vẽ được nữa, thật bất thường."

Được rồi, xem ra gã không cảm thấy gì lạ thường.

"Vậy từ sau khi không vẽ được nữa, cậu vẫn tiếp tục luyện tập chứ?" Tôi hỏi những câu chưa kịp hỏi Cánh Tay Phải, hòng tìm một điểm tiếp cận khác, "Có gì đáng chú ý không?"

"Đáng chú ý à?"

Chúc Tuyền nhú mày, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới chậm rãi đáp, "Tôi không dám khẳng định, bởi đây chỉ là cảm giác nhỏ nhất thôi."

"Thế nào?"

"Dĩ nhiên tôi vẫn không ngừng luyện tập, hơn nữa ít nhiều cảm giác được mình đã khá lên trong ngày, tìm lại được chút ít cảm giác hội họa trước đây, nhưng chỉ một chút thôi, với lại..." Nói tới đó, gã nghiêng đầu về khó hiểu, rầu rĩ cào tóc, "Hể tôi ngủ một giấc, những cảm giác ấy lại tan biến, giống như khi chơi game nhập vai rõ ràng đã chọn lưu, song lần sau mở ra, level nhân vật vẫn là 0."

Nếu thông tin này là thật thì quả bất ngờ. E rằng Cánh Tay Phải không chỉ lấy lại phần mình cho Chúc Tuyền, nó đã nói dối, hay còn giấu giếm gì đó.

Tại sao nhỉ?

Đề tôi thỏa hiệp ư?

Không, việc này xem ra không mấy ý nghĩa, thậm chí nó còn chẳng muốn sống nữa nên mới khích tôi phá hủy bản thể là bộ bút vẽ, có lẽ nó chỉ đơn giản muốn trút hết cảm xúc ra mà thôi.

Nhưng đó là cảm xúc gì? Nó đang che giấu tâm sự gì... Gió lồng lộng thổi trong con hẻm, lướt qua má tôi. Nhưng tôi không để tâm, cho tới khi loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông gió leng keng từ xa mới rung mình - hiểu rồi!

Là ghen ghét.

Nó ghen tị với bảng vẽ và bút điện tử, nếu chỉ lấy đi khả năng vẽ của Chúc Tuyền thì không đủ khiến gã từ bỏ việc vẽ tranh. Hẳn nó cũng hiểu rõ điểm này, nếu Chúc Tuyền vẫn tiếp tục vẽ, dù vẽ không đẹp lắm thì vẫn là tiếp tục vẽ - nhưng gã sẽ không đụng tới bộ bút vẽ cũ nữa.

Gã vẫn sẽ dùng bảng vẽ và bút điện tử.

Giống như một số phụ nữ cực đoan sẽ vắt óc nghĩ xem làm thế nào ngăn chồng mình ăn vụng trong mọi tình huống, cuối cùng đi đến kết luận rằng chỉ có duy nhất một cách - thiến quách chồng đi.

Dĩ nhiên, cái giá phải trả thường là đặt dấu chấm hết cho quan hệ vợ chồng luôn tại đó. Còn đối với Cánh Tay Phải, quan hệ chủ tớ rõ ràng là điều nó coi trọng nhất, song lúc này mối quan hệ ấy đã dần tan vỡ, nổi bi ai vì bị khoa học kỹ thuật thay thế, e rằng Cánh Tay Phải hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Vậy thì hủy hoại luôn Chúc Tuyền cùng với nó vậy.

Hẳn Cánh Tay Phải xấu hổ nên không để lộ ra ý nghĩ đen tối này.

"Hỏi xong chưa? Rốt cuộc anh có cách nào không vậy?" Chúc Tuyền sốt ruột cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

"Xin lỗi, giờ tôi chưa thể trả lời chắc chắn được, tôi cần thêm thời gian." Tôi cúi xuống mở khóa xe đạp, ngồi lên yên xe trong ánh mắt mong đợi của Trinh Đức, "Có tin mới tôi sẽ liên lạc lại với cậu, cho tôi số điện thoại được không?"

Chúc Tuyền hờ hững rút một tấm danh thiếp trong túi áo ra đưa cho tôi, gạt nhẹ đầu rồi sải bước lên gác.

"Đi thôi, đói rồi..." Tôi nhún bàn đạp, đạp xuôi chiều gió, rời khu nhà trong khí trời ẩm áp nhưng đã vương chút se se của buổi hoàng

hôn.

Đi đâu ấy à?

Có một tiệm ăn tôi vẫn muốn ghé lại lần nữa, cứ đến đó thôi.

"Cậu sao thế?" Tôi chợt nhận ra Thư Thư đang cúi đầu, vẻ không vui.

"Xin lỗi A Lạc, hôm nay mình không phát hiện ra nó. Xem ra mình không giúp gì được cậu trong vụ này rồi, phạm vi thăm dò của nó còn rộng hơn mình nữa." Thư Thư khẽ khàng đáp, tôi hiểu ngay cô đang buồn bã chuyện gì.

"Cậu hiểu lầm rồi, nó vốn không thể dò ra chúng ta." Tôi bật cười, quay đầu nhìn cô, "Đừng để tâm, nó chẳng biết gì đâu."

"Cậu nói vậy là sao?"

"Nó không hề hỏi đến Bím Bự, cũng chẳng nhìn túi áo cậu, càng không tỏ vẻ cảnh giác thông thường trước Gia Gia, tất thấy đều không hợp lý."

Đúng vậy, những bất hợp lý này có thể bắt nguồn từ nguyên do nó không hề biết trong ảo cảnh đã xảy ra chuyện gì, có lẽ ảo cảnh chỉ tương đương với một ảo ảnh đặt ở đó mà thôi.

Thư Thư gật đầu chấp nhận lý do này, song lại băn khoăn hỏi tiếp, "Vậy sao nó làm được nhỉ? Nếu không nhờ do thám, ít nhất cũng phải có trung gian..."

"Nó là bút vẽ, tôi đoán nó có tác phẩm nào đó ở gần đây, có lẽ là tranh tường, tôi từng bắt gặp một triển lãm tranh tường dọc đường đi, tác phẩm của nó có lẽ sẽ phản ứng với đồ vật có vật linh, tương tự bầy của thợ săn vậy."

Thư Thư ậm ừ, dường như đã chấp nhận cách giải thích của tôi. Chúng tôi im lặng đạp xe một lúc lâu, cô mới lại hỏi, "A Lạc, cậu muốn đi đâu?"

"Tôi cứ thèm ăn cơm vịt trứng ốp la mãi." Tôi liếm mép, lúc rẽ trái ở ngã tư trước mặt, Gia Gia phấn khích reo lên mấy tiếng - dường như em rất thích cảm giác xe chao đi lúc rẽ.

"Hơn nữa có một chuyện tôi hơi lẩn tránh, muốn xem thử..."

Nửa tiếng sau, tôi đến trường cấp hai Thanh Sơn, nơi thằng lỏi béo Lý Hòa theo học, gần đó có một quán mì kiểu mạch giá cả phải chăng, và một ông cụ tôi rất khoái.

Ông cụ họ Trương, có đôi tai thính nghe nói là gia truyền, năm ngoái vừa phải lên bàn mổ.

Tôi mong rằng ông cụ vẫn còn sống.

Nhưng tôi mãi không đi gặp ông, bởi sợ rằng nếu còn sống, ông sẽ hỏi tôi về ông cụ kia.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, nhưng giờ tôi đã quyết định - tôi sẽ gạt ông, nói rằng vẫn còn một ông cụ đang sống dưới vòm trời này, như ông vậy.

Thành thật là một đức tính tốt, nhưng nếu nó trở thành trở ngại của hạnh phúc, tôi thà thiếu thành thật một chút còn hơn.

Tôi dừng xe cách tiệm mì không xa, khóa lại, dặn Trinh Đức chờ ở cửa một lát. Cô bé đỏ bừng mặt, nhoẻn cười gạt đầu.

Sau đó tôi bước vào tiệm mì kiều mạch, có lẽ đã đến kỳ nghỉ nên khách khứa trong tiệm không đông lắm, lúc tôi bước vào, vị khách cuối cùng cũng vừa đi ra. Tôi trông thấy người đàn ông cao lớn đáng lẽ phải tắt bếp đang rầu rĩ nhìn cuốn sổ thu chi.

Anh ta tên Trương Hiền, là con trai ông Trương, cũng là cha cô bé Thiến Thiến mà Lý Hòa thầm thương trộm nhớ.

Trong tiệm không khác mấy, vẫn tạo cho người ta cảm giác gần gũi mà sạch sẽ.

"Ồ ô! Cậu là..." Người đàn ông ngỡ ngàng nhìn tôi rồi lúng túng khựng lại.

Tôi cười hì hì, "A Lạc ạ. Chào anh Trương, lâu rồi không gặp."

"À phải phải, A Lạc." Trương Hiền ngượng ngùng vỗ trán, cười áy náy, "Muốn ăn gì?"

"Cho em suất cơm vịt, thêm trứng." Tôi dùng tay miêu tả hình dáng Lý Hòa, "Giống suất của thằng nhóc béo béo ấy, hình như nó hay gọi món này."

Trương Hiền ngạc nhiên quan sát tôi, "Ồ, cậu quen cả A Hòa cơ à..."

"Có qua lại chút chút, vì nhiều nguyên nhân lắm." Tôi không định nói nhiều, anh ta cũng biết ý không gặng kỹ.

"Cơm vịt thêm trứng ốp la hả, đợi chút nhé..." Trương Hiền bước vào bếp, không quên vẫy tay, "Tự rót trà lúa mạch nhé, biết ở đâu chưa?"

"Em đang rót đây."

Dòng nước nâu sẫm từ ấm trà chảy vào cốc, cảm giác mát lạnh truyền qua thành cốc làm dịu hẳn cái nóng hầm hập. Thế nhưng khi

Trương Hiền đi khuất, nụ cười của tôi cũng tắt ngấm - ông Trương không có ở đây.

Ông cụ qua đời rồi sao? Hay vẫn nằm viện? Hoặc ở nhà tĩnh dưỡng?

Rõ ràng tôi đã chuẩn bị tâm lý nói dối ông cụ, nhưng lại không thấy ông đâu cả.

Lát sau, bát cơm vịt nóng hổi được đặt trước mặt tôi, mùi sốt teriyaki quyện với bơ thơm nức, tôi nhìn thịt vịt và hạt cơm óng ánh trong bát... rồi ngước lên Trương Hiền.

Anh ta cười khà, "Trứng ốp ở dưới, ngạc nhiên phải để dành sau chứ..."

Ra thế, tôi sực vỡ lẽ.

"A Lạc, cậu đúng là không chịu thiệt bao giờ..." Thư Thư bên cạnh than thở, như cảm thấy hành động của tôi có phần đáng xấu hổ.

"Nhưng tôi ăn cơm trả tiền mà..." Tôi làm bầm.

"Hả?" Trương Hiền ngạc nhiên nhìn tôi, "Cậu bảo sao?"

"À, em bảo trông ngon quá." Tôi vội cười trừ, xúc một thìa cơm thơm nức mùi bơ, dứt ngay vào miệng.

Khác xa vẻ thanh đạm bề ngoài, hương thơm ngào ngạt bao bọc lấy từng hạt cơm nở bung trong từng gai vị giác, chút ram ráp của miếng thịt vịt lại càng tôn lên cái trơn tru của hạt gạo, cùng vị giòn ngọt kích thích cơn thèm ăn của tôi lên tột độ - tôi phồng má nhai, giờ ngón cái tán thưởng Trương Hiền.

Anh ta cười đắc chí, "Món này tôi học từ con gái, ai cũng bảo tôi làm ngon y như nó, chỉ có A Hòa... hừm!"

Trương Hiền bực bội bĩu môi, rõ ràng là không vừa lòng thẳng lòi béo dám hạ thấp tay nghề nấu nướng của mình để tán gái.

Tôi gật gù đồng cảm, thẳng nhãi ấy đúng là quá quắt. Sau đó, tôi dùng đũa moi lấy quả trứng ốp kẹp giữa lớp cơm, lớp vỏ ngoài mỏng manh bị đầu đũa chọc thủng, lòng đỏ sền sệt chảy ra, nhuộm vàng cả cơm xung quanh.

Dùng thìa múc nguyên cả lòng đỏ lên, tôi đang chuẩn bị đưa vào miệng, thì chợt nghe Trương Hiền nói, "Bố tôi... tháng trước vừa làm đám."

Bàn tay cầm thìa của tôi khựng lại, miệng há hốc, ngẩn ra hồi lâu không sao dứt được miếng cơm vào miệng.

Rốt cuộc ông cụ vẫn không chống chọi nổi.

"Ca mổ thất bại, tuổi ông cụ..." Nói tới đây, Trương Hiền bỗng ngập ngừng. Tôi không ngoái lại nhìn nét mặt anh ta, nhưng đây nhất định không phải một câu có thể vừa cười vừa nói, "Hơi cao."

Tôi chẳng biết phải đáp lại thế nào, chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn nhét thìa cơm vào miệng, nhai nuốt mùi vị chẳng biết phải phân biệt ra sao, lúng búng nói, "Ừm... Ngon quá, ăn không ngừng được... ừm... Anh làm thế nào vậy?..."

"Ở lại đây làm cho tôi ba tháng, tôi dạy." Trương Hiền nói câu này với nụ cười run rẩy, "Lương theo giờ, có thể thương lượng."

Tôi không quay đầu lại quả là chính xác.

"Thôi xin, bằng không Quán Cơm Trà của em lại thành quán cơm thật mất." Tôi nuốt miếng cơm, nhấp ngụm trà lúa mạch cho trôi cảm giác dính dấp trong miệng, dư vị đọng lại trên đầu lưỡi trở nên cực kỳ phức tạp.

Trương Hiền cười, anh ta hẳn nhiên cũng chỉ đùa chơi, "Chú Lý thế nào rồi?"

"Cũng mất rồi ạ, đúng hôm em đến đây." Tôi ngoái đầu nhìn quanh, cảm giác cửa tiệm này vẫn phảng phất bóng dáng ông cụ, "Lần này đến em vốn định nói dối ông Trương, giờ xem ra... không cần nữa rồi."

"Cậu hay nói dối lắm à?"

"Thỉnh thoảng thôi ạ..."

"Câu này của cậu có vẻ không thật."

"Ha ha..."

Việc ông cụ không còn trên đời này nữa, cũng có vẻ không thật mà.

CHƯƠNG 6

LỜI TRẺ CON, BỪNG TỈNH

Tôi mơ thấy mình bị một cú điện thoại đánh thức... Ờ, không phải mơ, hình như đúng là có điện thoại.

"Oh take a look in the mirror you look so sad..."

Tiếng nhạc quen thuộc du dương cất lên, hồi thúc tôi mơ màng với tay lần tìm di động, chẳng buồn nhìn màn hình, ấn nút tắt theo bản năng. Đang ngủ đừng quấy rầy người ta! Tôi mà mất giấc sẽ hung hãn lắm đấy!

Chưa đầy năm giây sau...

"Oh take a look in the mirror you look so sad... It's so cold like that winter market we used to go..."

Làm cách nào để khiến bản thân ác cảm với một bài hát mình thích vô cùng? Phương án tốt nhất là đặt nó làm chuông báo thức và nhạc chuông.

Bởi tôi bắt đầu ghét bài "Release My Soul" này rồi.

Hừm... phiền quá đi mất!

Tôi nhú mày nhận điện, giọng hơi cáu kỉnh, "Ai đấy?..."

"Ha, giờ em gọi còn dám tắt máy, chia tay xong gan anh cũng to ra đấy nhỉ... A! Lạc!"

Hu hu hu - chết rồi chết rồi chết rồi!

Hơi lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên não, chẳng khác nào lĩnh nguyên một chậu nước đá từ Nam Cực, tôi run bắn người bật dậy, cười khan, "A, chào, chào... chào buổi sáng."

"Hừm, anh lớn mặt thật đấy, nam tính ghê cơ, em ưngggg..."
Mẫn Tư nói giọng ngọt xớt, song lại khiến tôi sồn cả gai ốc.

"Em sai rồi, chị ơi chị tha cho em đi..."

Mẫn Tư hừ mũi mấy tiếng rồi thành linh đổi giọng, xem như bỏ qua, "Chuyện em họ em thế nào rồi, có giải quyết được không?"

Chẹp, sáng sớm ngày ra đã hỏi chuyện này à? Quả nhiên nàng chẳng coi quyền ngủ nghề của tôi ra gì cả.

"Trong phạm vi nghề nghiệp của anh, nhưng hơi phiền phức." Tôi gãi da đầu nhâm nhâm ngứa, liếc màn hình, sáu giờ mười lăm phút sáng - bà chủ này nhiều năng lượng thật đấy.

"Anh muốn bàn bạc với em một chút, chuyện này hơi khó quyết định." Tôi nói. Chẳng hiểu sau khi biết rõ đầu đuôi Mẫn Tư sẽ phản ứng thế nào. Nhưng bất luận định làm gì, tôi cũng phải được sự đồng ý của nàng, "Rảnh không?"

"Ba giờ chiều nay ở tiệm anh, em muốn uống cà phê."

Tút... tut...

Nàng chỉ nói thế rồi cúp máy... Tôi còn chưa kịp sắp xếp lại suy nghĩ mà.

"Ừa khự khự chào buổi sáng anh chủ ủa khự khự." Một tràng cười bỉ bựa cất lên, con heo hồng đang nằm trên máy tính cười cợt nhìn tôi đầy mờ ám, "Cảm giác được bạn cùng giường cũ đánh thức có kích thích không?"

Con heo nhây không giới hạn này tên Bát Giới, là vật linh máy vi tính, nghiện lướt web sex, nhưng không bao giờ dính virus.

"Lau sạch nước dãi đi." Tôi ghê tởm nhìn nó, "Tao với cô ấy chưa quan hệ... Còn nữa, xem phim sex vừa thôi, mày ngày càng phát phì ra đấy."

"Thế ạ? Ừa khự khự thật ngại quá..." Bát Giới trơ trẽn làm bộ đỏ mặt.

"Tao có khen mày đâu!" Tôi nghiêng răng, bò xuống giường.

"Ừa khự khự, anh chủ đừng ngượng..."

"Ngượng cái đầu mày! Muốn rút phích cắm không?"

"Anh chủ ời em sai rồi em sai rồi khự khự..."

Tiếng cười khép lại tràng nhận lỗi là ý gì đây, sao tôi cứ cảm thấy nó khinh mình thế nhỉ...

Tỉnh cả ngủ, tôi đánh vào phòng tắm chuẩn bị đánh răng rửa mặt, cầm bàn chải lên bóp kem đánh răng ra cho vào miệng chà qua chà lại đồng thời mở vòi lấy nước vào cốc - đợi đã.

Sao không ra nước thế này?

Tôi ngẩn ra hồi lâu mới rầu rĩ ý thức được tình cảnh hiện tại, miệng đã đầy bọt kem đánh răng mà vòi nước lại không vọt ra nổi một giọt.

Gay nhất là hôm qua chuyện trò với Trương Hiền đến tối muộn, về nhà tôi cũng chẳng buồn đun nước để hôm nay uống nữa...

Tôi rồi.

Tôi nhìn gã ngốc đầu tóc bù xù, miệng ngậm bàn chải ngòn ngòn bọt trắng, không khỏi tụt mood.

Lấy đâu ra nước nhỉ? Lẽ nào phải ra ngoài xin? Tuy tôi không phải hạng tự luyện, chú trọng hình tượng đến bệnh hoạn nhưng bảo ra ngoài trong bộ dạng này thì thực tình tôi không dám.

"Cậu là ai thế? Hả? Muốn xin nước... Ha ha ha, cậu ngậm bàn chải trông buồn cười thật đấy!"

Tôi tuyệt đối không muốn nghe những câu tương tự! Thà giam mình trong nhà đợi đến già còn hơn! Quyết không thể hủy hoại hình tượng từ lúc trẻ như vậy!

Làm sao đây? Ở đâu còn nước nhỉ? Trong tiệm có ai giúp được không đây? A phải rồi... Hôm qua Chúc Tuyền ném cho một chai nước ngọt, tôi còn chưa uống hết!

Tôi bỏ chai nước trong giỏ xe của Trinh Đức... Hôm qua còn đương buồn rĩ quên cả mang vào nên trước lúc đi ngủ chưa kịp uống.

Nhưng lúc này phải biểu dương trí nhớ cá vàng của tôi.

Nghĩ là làm, tôi vội rời phòng ngủ, lao như bay ra mở cửa tiệm. Trông thấy chiếc xe đạp dựng trước cửa, còn chẳng kịp chào Trinh Đức một tiếng, lòng tôi đã mừng đến nở hoa - ha ha, quả nhiên ở trong giỏ xe!

Tôi hồi hải cầm chai nước lên ngửa cổ dốc vào miệng. Òm, vẫn còn khí gas, hơi tiếc, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào...

Tôi ngửa cổ súc miệng, cảm giác kem đánh răng hòa lẫn vào nước ngọt, một mùi vị lạ lùng lan ra trong khoang miệng, tôi cau mày định chạy vào nhổ xuống bồn rửa mặt...

"Bốp!" Cảm giác một bàn tay dày dặn vỗ mạnh vào lưng, âm thanh đường đột đồng thời làm tôi giật nảy mình, "ực" một cái...

Nuốt vào rồi a a a a a!!!

"A Lạc, chào buổi sáng! Em lại đến chỗ anh ăn cơm đây!"

... Kem đánh răng... trộn lẫn nước ngọt... nuốt vào bụng... Lúc này tôi cứ dằng dai mãi để làm gì cơ chứ...

Mặt lạnh băng, tôi quay ngoắt lại nhìn tên khốn vừa làm mình giật bắn - quả nhiên là thằng lỏi béo Lý Hòa.

Không hổ với biệt danh "Lý Họa".

"Bản mặt như phụ nữ bị 'hốt xác' ngoài hộp đêm của anh thế này là sao?" Lý Hòa ngạc nhiên hỏi.

Chỉ phụ nữ say rượu bị đàn ông đưa đi và phát sinh quan hệ

Có khi tôi phải tìm con dao.

"Anh làm gì thế?" Lý Hòa lùi lại, nghi hoặc nhìn tôi, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Tôi có thể tưởng tượng cảnh nó cười rú lên đáng ghét thế nào nếu biết được chuyện mình nuốt phải ngậm nước ngọt pha kem đánh răng.

Thằng lỏi thất đức này nhất định sẽ làm thế.

Thế nên tôi chỉ u uất nhìn chăm chăm nó hồi lâu rồi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Không sao..."

"Anh cười cứ như khóc ấy..." Kiểu nói thẳng ruột ngựa của Lý Hòa lại lụi thêm cho tôi một dao nữa, nội thương mất thôi.

Hức!

Uống nước ngọt làm tôi nấc - mùi khí gas pha lẫn kem đánh răng ợ lên làm tôi phát khóc ngay được.

"Chỗ tao mất nước, không làm cơm cho mày được đâu." Tôi thở dài, đành thừa nhận mình xui xẻo.

Lý Hòa dường như không lấy gì làm bất ngờ, chỉ lắc lắc ngón tay, tỏ vẻ biết tổng, "Lát nữa là có nước thôi."

"Sao mày biết?"

"Thông báo dán trên tường ngoài cửa tiệm nhà anh đó..." Lý Hòa nhìn tôi vẻ vô tội, "Còn năm phút nữa thôi... Không, hình như đến giờ rồi, chắc có nước rồi đấy."

Tim tôi... rĩ máu.

Sau khi dẫn thằng lỏi béo vào tiệm, bảo nó tìm đại một chỗ ngồi đồng thời cảnh cáo nó không được động chạm lung tung vào đồ đạc, tôi chạy vội vào phòng tắm vạy vùi nước. Quả nhiên đường ống òng ọc mấy tiếng kỳ quặc rồi nước tuôn ra ào ạt... như nước mắt trong lòng tôi vậy.

Rửa mặt chải tóc nhanh nhất có thể, đoạn tôi trở lại gian tiệm, cau có hỏi, "Sao hôm nay không đi học?"

"Hôm nay nghỉ!" vẻ mặt Lý Hòa như muốn nói "chuyện này cũng không biết, đúng là hết thuốc chữa".

"Thế còn đến đây làm gì?"

"Hôm qua em cắt bím tóc của A Lệ nhà hàng xóm, còn gạt nó bảo đấy là mốt mới dạo này, đòi hai mươi tệ tiền công để mua quà vật; hôm nay nó mà phát hiện ra thế nào cũng đi mách lẻo." Lý Hòa rùng mình, hết sức quan ngại về tương lai, "Bố em ở nhà, giờ không chuồn đi ngồi đấy đợi chết à?"

Thằng nhãi này thật đáng bị tiêu hủy... tôi muốn thay trời hành đạo quá đi mất.

"Chú mày toàn bày ra mấy trò tai quái để rồi vỡ lở ra... Rốt cuộc có chịu động não không hả?" Tôi khinh bỉ nhìn nó, "Não mày chưa hỏng đấy chứ."

"Xùy... Anh biết qué gì."

Nó cáu kỉnh lườm tôi, "Đùa ác là phải để người ta biết mới hay, bằng không khác gì đánh rắm vụng? Chẳng vui gì cả! Làm sao về vang như em?"

Ừm, cũng có lý đấy chứ, tôi cứng họng.

Thấy tôi có vẻ xiêu xiêu, Lý Hòa hào hứng hẳn, huơ chân múa tay như hồng kéo tôi vào liên minh đùa ác của nó, "Nói cho anh biết, bày trò đùa dai như thế cảm giác oanh liệt lắm! Ăn đứt được điểm tuyệt đối ấy chứ!"

"Xét về mặt nào đó... chú mày đúng là thiên tài đùa ác đấy." Cơ mặt tôi giãn giật, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười.

"Tất nhiên rồi, thiên tài lại càng cần được chú ý." Lý Hòa vênh mặt tự đắc, "Đùa dai mà không nổi danh, hoặc là ngu quá, hoặc là hạng thâm hiểm, sao bì được với gu thiên tài đây!"

Hả... Đúng rồi, thiên tài càng cần... hở?

Tôi sực nghĩ ra một khả năng, có lẽ Cánh Tay Phải không chỉ ghen tị với bảng vẽ và bút điện tử, mà còn cả Chúc Tuyền nữa!

Bởi thiên tài khao khát được chú ý.

Nó từng hậm hực kể lại việc Chúc Tuyền lấy bút danh Cá Bẫy Đuôi, nhìn bề ngoài thì có vẻ không buồn bực tâm, nhưng vấn đề là - người đời chỉ biết Cá Bẫy Đuôi mà thôi.

Chẳng ai biết đến sự tồn tại của bộ bút vẽ câm lặng là nó.

Nghệ sĩ cô độc.

E rằng đây cũng là nguyên nhân lớn khiến nó tước đi khả năng vẽ của Chúc Tuyền.

Nghĩ tới đó, tôi ngơ ngàng nhìn thẳng lỏi béo đang dương dương tự đắc, thật không ngờ cũng có việc phải nhờ nó mới nhìn

thấu đáo được.

Ừm, có công ắt thưởng, tôi quyết không keo kiệt, lát nữa làm cơm rang trứng sẽ rắc cho nó thêm thìa muối...

Nghĩ vậy tôi bèn vào bếp, lấy cơm nguội hôm qua và trứng gà trong tủ lạnh ra, xé màng bọc thực phẩm...

"Ôi... Lại món này à... anh không đổi món được hả, anh mở Quán Cơm Trà cơ mà..."

"Quán Cơm Trà không phải quán cơm!" Tôi nghiêng răng đập lại, trong khi tay vẫn đập trứng. Hừm, đã thế đừng hòng thêm thìa muối nữa.

Lòng đã quyết, tôi phớt lờ tràng kêu ca lải nhải vô liêm sỉ của thằng lỏi béo.

Cuối cùng tôi chia cơm rang thành hai suất, một của nó một của tôi, nể tình nó béo hơn, tôi cho nó phần nhiều.

"Còn chẳng có thịt hun khói nữa."

Thấy tôi đặt đĩa cơm trước mặt, thằng lỏi béo giơ tay nhận lấy, sẫm soi hồi lâu rồi càu nhàu.

"Ăn đi." Tôi sừng sộ rồi và cơm ăn.

"Nhưng vẫn ngon."

"..."

"..."

"Hôm nay mày uống nhầm thuốc à?" Tôi đặt bát xuống, quay sang thằng lỏi hôm nay có vẻ bất bình thường. Nó không ăn nhồm nhoàm như mọi khi, mà thông thả xúc từng thìa từng thìa bỏ vào miệng.

Dù không phải hạng không có tự trọng, nhưng tôi vẫn ưa thằng nhãi độc mồm độc miệng kia hơn.

"Không, chẳng qua dạo này hay tới chỗ anh ăn thôi."

Quay ra trách tôi à?

"Anh bảo có phải người ta không thích người béo không..." Thằng lỏi béo rầu rĩ, vô thức dùng đũa chọc chọc bát cơm, "Lẽ nào nhất định phải giảm à?"

"Bị đá à?" Tôi liếc nó, khẽ lắc đầu, "Anh đã bảo mày chẳng được tích sự gì mà..."

"Không phải! Chỉ cãi nhau thôi." Thằng nhãi quay phắt sang trừng mắt nhìn tôi, "Với cả, thường thì trong tình huống này người ta phải an ủi chứ!"

"Thường thì cũng chẳng ai suốt ngày đến tiệm cầm đồ ăn cơm như mày đâu? Số lần mày ăn chục nhiều gấp ba số lần trả tiền rồi đấy..." Tôi thẳng thừng bày tỏ thái độ khinh bỉ sâu sắc trước hành vi suốt ngày kéo đến ăn cơm quýt tiền của tay thực khách bất lương này.

"Em coi đây là quán cơm mà!"

"... Đừng nói câu đó hùng hồn thế được không, tao trông vậy thôi chứ dễ chạm tự ái lắm đấy."

"Vậy lần sau em sẽ chỉnh lại tông giọng."

Câu này hình như vẫn sai sai ở đâu đó, có điều nể tình hôm nay thẳng nhóc tâm trạng không tốt, tôi quyết định bỏ quá cho.

"Này, sao không kể tình sử của anh nghe thử xem?" Thăng nhãi huých cùi chỏ vào sườn tôi, "Để em biết mà tránh!"

"Tình sử của hấn toàn máu và nước mắt thôi!" Có vẻ đã no giấc, Bỉm Bự bò ra từ ống bút cạnh đó, tuy vẫn xụi lơ, song không chịu bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đâm thọt tôi, "Kìa A Lạc, mau truyền thụ kinh nghiệm cho người ta đi, chắc chắn A Hòa nghe xong sẽ nguôi ngoai ngay... hóa ra mình thậm vẫn còn có người thảm hơn."

Tôi lừ mắt lườm nó, "Im đi đồ Bỉm Bự."

"Người ta..." Bỉm Bự ra sức lật tẩm thân bồ tượng lại, hỗn hển cãi, "Hamtaro chứ."

"Lại là con chuột lang đó hả?" Lý Hòa chớp mắt, nhìn chằm chằm vị trí Bỉm Bự đứng hồi lâu rồi thở dài, "Sao em không thấy nhỉ?"

Phải nói rằng đây là điểm dễ ưa duy nhất của nó, ngoài Vương Trình ra, nó là người duy nhất tin vào sự tồn tại của vật linh mà không mấy may nghi ngờ.

Có điều hôm nay thẳng lỏi này có vẻ buồn bã thật - tôi bỗng thấy hối hận vì đã không cho nó thêm thìa muối.

"Trên đời có những việc không làm được cũng là bình thường, nhưng có những việc..." tôi vỗ bờ vai dày những thịt của nó, gần như không cảm nhận được sự hiện diện của xương bả vai, "chỉ mình chú mày mới làm được thôi."

"Chỉ mình em á? Ý anh nói việc gì thế?" Lý Hòa ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi khum ngón tay búng mạnh vào trán nó, "Ít nhất cũng không phải việc tán gái."

"Sao anh biết?"

"Bởi chú mày đang ở độ tuổi ngu xuẩn nhất của một thằng con trai... Không muốn ăn thì tao dọn đây." Tôi đứng dậy với tay ra, nào ngờ nó đã giữ chặt lấy bát, cảm phần nhìn tôi, "Đồ nhỏ mọn, em biết tổng rồi, nhất định anh là loser trong khoản tán gái!"

Chậc! Nhát dao này chọc trúng chỗ hiểm, tóa cả máu rồi!

Có điều, ít ra trông bộ dạng nó cũng đã khá lên. Tôi đạt được mục đích nên chẳng buồn so đo với nó nữa, dù sao đau mãi cũng thành quen.

Tôi bèn cười đáp, "Thế nên chuyện này chẳng liên quan gì đến béo hay gầy cả."

"... Cũng phải, thấy anh là em tự tin hẳn." Thằng lỏi giờ ngón cái với tôi, cười hình hích, "Cảm ơn nhé!"

A, không được, tôi muốn phang nó.

"Cúc cu! Chào buổi sáng anh chủ! Máy giờ rồi, cúc cu?"

Cúc Cu cũng đã tỉnh giấc, đang tao nhã chỉnh lại bộ comple không một nếp nhăn rồi dùng cánh tay gọng kính một mắt lên, đầy vẻ tự luyện, "Ồ, sức hấp dẫn của thời gian lại đánh thức tôi rồi."

Tôi móc điện thoại trong túi áo ra xem giờ, "Bảy giờ hai mươi, mày gọi mọi người dậy được rồi đấy."

"Lại là cái đồng hồ anh kể hả?" Thằng lỏi béo ngưỡng mộ ra mặt, giọng điệu ghen tị lộ lộ, "Sao anh lại có năng lực ấy nhỉ?"

"No problem! Cúc cu!" Cúc Cu ngạo nghễ ưỡn ngực, hắng giọng, rồi...

"Là con cú mèo, là con cú mèo, cục cù cu, cu cu!"

"Câm ngay, Cúc Cu!"

"Mơ thấy tôi có mũi rồi, mơ thấy tôi có mũi rồi, cục cù cu!"

"Đừng hát nữa!"

"Ai đó mau tiêu hủy nó đi! Hoặc là tiêu hủy tôi."

"Tên khốn nào dạy nó hát thế? Ra đây cho ông! Ông bảo đảm không đánh chết mày!"

Thấy trong tiệm nhốn nháo cả lên, tôi hài lòng gật đầu. Ừm, hiệu quả ra trò. Đang tự hào vì mình một lần nữa điều chỉnh được thời gian ngủ nghỉ trong tiệm, tôi bỗng nghe tiếng chuông gió ở cửa - có người đến.

"Xin chào quý..." Nụ cười trên mặt tôi chợt đông cứng lại, "Chẳng... chẳng phải em bảo ba giờ chiều mới đến sao?"

"Ngốc ạ, dĩ nhiên là lừa anh rồi."

Người đến chính là bà cô Mẫn Tư khiến tôi nhức đầu chỉ muốn treo cổ phứt cho rồi. Hôm nay nàng mặc một bộ đồ da bó sát, làm nổi bật đường cong quyến rũ - tiếc rằng tôi chẳng có bụng dạ nào ngắm nghía, trái lại còn thấy tim đập thon thót.

Bởi mỗi khi nàng ăn mặc thế này, chỉ số bạo lực sẽ tăng vọt đến đáng sợ.

Mẫn Tư liếc thẳng lỏi béo đang dờ ra trước khí thế của mình rồi thở dài thất vọng, "Em cứ tưởng ở đây có con gái chứ... A Lạc, anh vẫn vô tích sự thế."

"Ha ha, A Lạc vô tích sự."

"Anh chủ ơi, có phải anh nên lấy làm xấu hổ không, cục cu!"

"Đừng nản lòng, anh có thể bảo người ta rằng, phế vật cũng có cách sống của phế vật!"

"Chủ nhân, có cần tôi xử cô ta hộ anh không?"

"Đừng làm loạn, những đồ vật trung thành như chúng ta, chỉ cần nhặt xác cho chủ là được rồi."

"Xin em đấy, đừng nói những lời ấy trước mặt đám khốn kiếp này nữa." Tôi bắt lực ôm mặt...

Mẫn Tư đi giày cao gót lộp cộp, nghênh ngang ngồi xuống ghế, khí thế bức người khiến thẳng lỏi béo nãy giờ im thin thít vội vã nhích mông ra thật xa. Nàng nhướn mày nhìn tôi, "Đám khốn kiếp anh nói em đâu có trông thấy, lần sau anh nhớ nhắc em trước..."

Nhưng em có cho anh cơ hội nhắc đâu?

"Cà phê của em đâu?" Thấy trên bàn không có thứ mình yêu cầu, Mẫn Tư ngược lên hỏi, "Em đã dặn anh pha cà phê rồi mà?"

"Nhưng em đâu bảo sẽ đến sớm thế này." Tôi xòe tay, "Nên anh chưa kịp chuẩn bị."

"Thế thì chuẩn bị đi, em thích thấy anh luống cuống chân tay đấy." Mẫn Tư cười hì hì nhìn quanh, "Để thương quá."

Xem ra đến hết đời nàng cũng chẳng sửa được sở thích quái gở ấy, khốn khổ hơn là, e rằng cả đời này tôi cũng không thoát khỏi tay nàng.

Tôi thở dài, lấy cà phê và đồ nghề pha chế trong góc bếp ra, "Hôm nay em đến sớm thế này, chỉ vì chuyện cậu em họ thôi à?"

"Em. Muốn. Uống. Cà. Phê."

Chắc, chưa uống cà phê thì chưa vào việc chính được chắc? Xem ra nàng coi chỗ tôi là quán cà phê mất rồi... Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc có bao nhiêu người thực sự coi đây là tiệm cà phê đồ cơ chứ?

Đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau lòng, tôi đúng là một tay chủ tiệm cà phê thất bại.

Đun nước xong, tôi đổ bột cà phê đã xay mịn vào lưới lọc trên bình rồi từ từ rót từng chút nước sôi. Hương cà phê tức thì lan khắp phòng.

"Là ai... gõ cửa sổ em*..."

Ca khúc "Thời gian bị lãng quên" của Thái Cẩm.

Tiếng nhạc vừa vang lên, tôi đã biết ngay Mẫn Tư lại tiện tay mở loa trong tiệm. Âm nhạc du dương cùng mùi cà phê ngào ngạt, cửa tiệm của tôi quả thực càng lúc càng không giống một tiệm cà phê đồ.

"Cúc Cu nghe đi! Thế mới gọi là nhạc chứ!"

"Đúng thế! Có nghe thấy không hả?"

"Ôi, tôi được cứu rồi..."

Tôi nghe Cúc Cu cao ngạo cười nhạt, "Các người biết qué gì, nghe loại nhạc lỗi thời này áy à... Dốt lắm, tôi là tôi theo dòng nhạc rap thời thượng, đâu như đám lạc hậu các người, chỉ biết nghe thể loại nhạc già rệu rãng."

"Cái con khỉ! Nó bảo nó hát rap kìa!"

"Đấy là cái thể loại rap gì kia chứ..."

"Châu Kiệt Luân đến phát khóc mất..."

"Châu Kiệt Luân là ai?"

"Hình như đẹp trai hơn anh chủ một chút, còn lại tôi chẳng biết gì cả."

"Ồ."

Tao nghe thấy cả đấy, bọn lão toét này... Đừng có nói bậy! Ít ra... ít ra mắt tao to hơn nhé!

Sau khi rót cà phê ra tách, tôi bỏ thêm chút sữa vào tách mình, thêm hai viên đường vào tách Mẫn Tư rồi bưng cả đĩa lẫn tách đặt trước mặt nàng, "Này."

Nàng thận trọng đón lấy, thổi nhẹ mấy cái rồi nhấp ngay một ngụm, đoạn lập tức lè lưỡi ra đáng yêu như mèo con.

Chính xác, lưỡi Mẫn Tư không khác gì lưỡi mèo, sợ nóng.

Tôi phì cười, liền bị nàng liếc xéo.

"Chuyện em họ em thế nào, anh báo cáo ngắn gọn đi." Mẫn Tư bưng tách cà phê, tao nhã ngả người ra ghế, nhắm mắt nhìn qua làn khói bốc lên nghi ngút.

Thằng lỏi béo nầy giờ hồn bay phách lạc lúc này mới giơ tay, liếm môi cười hì hì, "Em cũng muốn uống cà phê."

"Trẻ con không uống được." Tôi và Mẫn Tư đồng thanh thốt lên, rồi cùng ngẩn ra nhìn nhau.

"Í! Hai người thông... á da!" Thằng lỏi bộc tuệch lĩnh một cái cốc đầu từ Mẫn Tư.

Tôi chỉ lẳng lặng nhấp cà phê, thầm nghĩ: Tạ ơn trời đất, mình muốn làm vậy từ lâu rồi.

CHƯƠNG 7

CHÚC TUYỀN DAO ĐỘNG, QUYẾT LIỆT

"Hết chưa?"

Nghe tôi kể xong đầu đuôi câu chuyện, Mẫn Tư uống nốt ngụm cà phê cuối rồi thè lưỡi liếm quanh miệng, "Thế thôi hả?"

"Thế đấy."

"Ý anh nói, anh sợ Chúc Tuyền không chịu nổi nếu biết tài năng của mình là giả, lỡ lại làm chuyện gì đại dột nên chưa nói cho nó biết sự thật, cũng chưa xử lý bộ bút vẽ kia chứ gì?" Mẫn Tư đặt tách cà phê lên bàn, xoa tay ngăn tôi rót tiếp.

"Ừm, nên anh nghĩ phải bàn trước với em." Tôi giơ tay mô tả tình trạng khó xử của mình theo cách vô cùng trừu tượng, "Bằng không lỡ xảy ra sai sót gì, anh chẳng biết ăn nói sao."

"A Lạc, anh vẫn đôn hậu nhỉ, đôn hậu đến mức..." Mẫn Tư cười hì hì, rồi đột nhiên nhíu mày, "khiến người ta phát ghét."

"Hả?"

"Lay hồn, nó là người trưởng thành rồi, đâu phải hạng choai choai mới ra ràng cần bảo vệ." Mẫn Tư vạch cổ áo, để lộ làn da trắng nõn. Có vẻ nàng đang nóng người vì bức bối, "Nếu nó không hợp với con đường này thì nhân đây cắt đứt hy vọng của nó chẳng tốt à? Càng quyết sớm càng giúp được nó nhiều hơn đấy."

Nghe Mẫn Tư nói, tôi thấy hơi khó chịu, "Anh chỉ lo cậu ta không chịu đựng nổi thôi, Chúc Tuyền là em họ em, muốn quyết cũng phải được em đồng ý."

"Thôi đi, ngay từ đầu em đã giao việc này cho anh rồi mà, anh quên à?" Mẫn Tư đứng dậy chồm qua mặt bàn, ghé đầu sát lại tôi ở khoảng cực gần. Tôi nhìn vào mắt nàng, nàng cũng nhìn vào mắt tôi, tôi thấy vẻ thất vọng trong mắt nàng, nhưng chẳng rõ nàng đã thấy gì trong mắt mình.

"Anh chỉ không muốn làm người đưa ra quyết định thôi, rõ ràng anh biết em sẽ quyết định thế nào mà."

Tôi cứng họng, Mẫn Tư nói đúng.

"A Lạc, em nhắc lại lần nữa nhé, khi anh không đưa ra lựa chọn, tức là đã chọn cách tệ nhất rồi." Mẫn Tư thình lình giơ hai tay ra nắm lấy vai tôi, nhìn chăm chăm vào mắt, vẻ chân thành trong cặp mắt đen láy ấy xói vào mắt tôi đau nhói, "Lẽ nào anh định thế này cả đời sao?"

"Thôi đi! Em là mẹ anh đấy à?"

Tôi bực dọc giẫy người khỏi tay nàng, song lại thềm chột dạ né tránh ánh mắt ấy, "Anh biết rồi, anh sẽ giải quyết."

Thấy vậy, Mẫn Tư lùi lại. Hai chúng tôi chẳng ai nói gì nữa, không khí trong tiệm thoát chốc trở nên ngột ngạt, đám vật linh kia lúc này cũng biết ý im thin thít, chỉ còn mình thẳng lỏi béo vẫn uống sữa tằm tộp.

Lặng thinh thật lâu mới nghe thấy Mẫn Tư khẽ khàng cất tiếng, "Xin lỗi."

"Anh đi rửa tách." Tôi đứng dậy, cầm tách cà phê trên bàn vào bếp rửa. Tôi cọ thật mạnh để trút ra, nhưng rốt cuộc muốn trút ra cái gì thì không biết.

Giận dữ?

Hỗ thẹn?

Ha ha, thôi kệ đi.

Bỗng nghe thấy tiếng chuông gió leng keng, tôi ngẩn người rồi vội vã bước ra thì thấy cửa tiệm vừa khép lại - Mẫn Tư đã bỏ đi.

Tôi lấy làm ân hận.

"Đàn ông đàn ông ai lại bắt nạt con gái."

Lý Hòa ngồi thu lu trong góc thình lình buột miệng.

Tôi đến giận cũng chẳng giận nổi, chỉ quay sang xòe tay bảo nó, "Tao có muốn thế đâu."

"Em biết." Lý Hòa gật đầu, "xì" một tiếng nhìn tôi đầy khinh bỉ, "Nhưng anh vẫn không giống đàn ông."

Tôi câm nín.

Lý Hòa đứng dậy đưa cốc cho tôi, gương mặt to béo lồ lộ vẻ bất mãn. Nó chăm chú nhìn tôi rồi nghiêm túc nhận xét, "Không giống đàn ông, thảo nào tán gái không thành."

Dứt lời, nó mở cửa đi thẳng, hết Mẫn Tư.

Cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.

Trong tiệm im phăng phắc, chỉ có tiếng hơi thở. Tôi đứng đờ ra, chẳng biết phải làm gì nữa.

"A Lạc..."

"Tôi biết sai rồi, vào việc thôi." Nghe tiếng Thư Thư, tôi lắc đầu, bắt tay vào dọn dẹp, "Hôm nay cứ để Bím Bự nghỉ thêm, không đem nó theo nữa."

Đoạn tôi với lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Chúc Tuyền, hỏi gã có rảnh không, sau khi tôi ra về có chuyện gì khác thường không. Chưa đầy hai giây sau đã có tin trả lời, gọn lỏn hai từ và một dấu phẩy - "Rảnh, không".

Đến dấu chấm cũng keo kiệt nữa...

Ừm, xem ra mọi chuyện vẫn bình thường.

Tôi mở cửa, vỗ nhẹ lên yên xe, "Trình Đức, lần này lại phải phiền em rồi."

Một hồi chuông xe vang lên như đáp lời, khiến tôi không khỏi bật cười.

Đến nơi, Chúc Tuyền ra mở cửa, mặc áo ngủ, đầu tóc bù xù, còn đang đánh răng. Gã nhìn tôi, nhướn mày rồi rút bàn chải trong miệng ra, uốn đầu lưỡi, lúng búng hỏi, "Sao thế?"

"Hả?" Tôi ngớ ngàng nhìn gã.

Gã vẫy tay ý bảo tôi vào. Tôi đổi sang dép lê vào nhà, còn gã chui vào phòng tắm tiếp tục đánh răng rửa mặt.

Tôi nhìn quanh, không thấy Cánh Tay Phải hiện hình, chẳng biết đang ngủ hay định làm trò gì.

Dưới đất chắt đóng một chồng tranh, trên giá cũng còn một bức, đều là ký họa chì. Dù là người ngoài ngành song tôi vẫn nhận ra gã vẽ không tệ.

Quả thực gã đang tiến bộ - nhưng chỉ đến hôm qua mà thôi.

Chúc Tuyền vừa lau mặt vừa bước ra, "Trông anh căng thẳng thế, vì tôi à?"

Dứt lời, chẳng đợi tôi đáp, gã đã cầm bút chì trên giá lên vẽ, nhưng mới được một nét liền dừng lại, nhíu mày sẫm soi nét chì trên giấy trắng, tặc lưỡi.

"Không phải vì cậu, là vấn đề của tôi thôi." Tôi biết gã đã nhận ra nỗ lực hôm qua của bản thân lại toi công, nên lắc đầu cho gã yên lòng.

Nói đi cũng phải nói lại, không ngờ gã trai lãnh đạm này lại giỏi nhìn mặt đoán ý thế.

"Có phải hay không cũng chẳng liên quan, kể cả anh không giúp được tôi..." Gã bỏ bút, gỡ bức tranh trên giá, vò thành một cục quăng xuống đất. Sau đó lại lấy ra tờ giấy khác, rút dây thun trong túi nhanh nhẹn buộc túm tóc ra sau, hít một hơi thật sâu, "Tôi cũng định sẽ cứ vẽ thế này suốt đời."

Gã miệng nói tay làm, chẳng biết đã lần thứ mấy đối diện với tình cảnh này, lần thứ mấy khẳng định với bản thân và người khác rằng mình quyết không từ bỏ.

Tôi chỉ thấy được gương mặt nghiêng của gã, không khỏi nghi ngờ - Gã quả thật không có tố chất họa sĩ ư?

Gã không có năng khiếu? Hay nói cách khác... gã không phải thiên tài thật sao?

Tôi cảm thấy chỉ thiên tài mới chịu nổi đả kích mỗi ngày, theo đuổi một công việc dường như chẳng có bất cứ hồi đáp nào. Đây là sự cố chấp vượt lên trên lý trí.

"Dung tục! Ngu ngốc!"

Nghe tiếng chửi rủa, tôi quay sang, thấy con chồn đất kia chẳng biết đã xuất hiện trên bàn vẽ tính từ lúc nào, đang nhe nanh múa vuốt với Chúc Tuyền.

Chúc Tuyền hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Cánh Tay Phải nên vẫn thản nhiên, liên tục vẽ đi vẽ lại các nét trên giấy, toàn bộ đều là đường thẳng song song, đường dọc, đường ngang, đường xiên, lớp lớp chồng lên nhau, mãi tới khi giao điểm của chúng bắt đầu lấp lánh sáng lên mới chịu dừng lại. Sau đó gã lại thay tờ khác, tiếp tục vẽ đường thẳng.

Gã không vẽ gì cụ thể, chỉ đơn giản là luyện cảm giác tay, cảm giác vẽ đường thẳng cơ bản nhất.

Theo tôi, bất luận Chúc Tuyền vẽ vụng về xấu xí đến đâu, thì chỉ riêng cảnh tượng này cũng đủ khiến người ta rung động, khiến tôi không khỏi cảm thấy cảnh gã đang vẽ như trúng tà, đó mới là bức tranh đẹp nhất.

Lâu thật lâu, gã dừng lại.

"Chuyện gì, nói đi."

Dường như gã đang mượn việc vẽ để điều chỉnh tâm trạng, đón nhận câu trả lời mà gã lơ mờ sợ hãi.

Trước thái độ giác ngộ ấy, tôi chẳng còn cách nào bày tỏ lòng tôn kính ngoại trừ thành thật. Thế nên tôi đã kể hết mọi điều mình biết cũng như đoán định cho gã nghe.

Cánh Tay Phải vốn nhảy chơi chơi trong lúc tôi kể, nhưng khi nghe đề cập đến suy đoán nó đang ghen ghét với bảng vẽ, bút điện tử, thậm chí chính Chúc Tuyền, dường như nó khựng lại, lặng lẽ ngồi xuống, không hề phản bác.

Từ đầu đến cuối, Chúc Tuyền chỉ im lặng lắng nghe, mãi tới khi tôi kể xong, gã mới rút trong túi áo một điều thuốc, châm lửa song không hề hút mà dựng thẳng như nén nhang, đặt lên giá vẽ bên cạnh, chằm chú nhìn đốm lửa đỏ cùng tàn thuốc dần dài ra noi đầu điều.

Tôi ghét mùi thuốc lá, nhưng lần này là ngoại lệ.

Một lúc lâu sau, tàn thuốc rơi xuống đất vì giá vẽ hơi nghiêng, Chúc Tuyền mới chậm rãi lên tiếng, thản nhiên hỏi tôi, "Ý anh là thành tựu của tôi từ trước tới nay đều là giả ư?"

"Tôi không có ý đó..."

"Khác gì đâu." Gã lạnh lùng ngắt lời rồi ngược nhìn tôi, bấy giờ tôi mới nhận ra lòng trắng mắt gã hơi đỏ, song mặt lại tái nhợt lạ lùng, môi mím lại thành một đường ngang quặt cường.

"Nếu những gì anh nói là thật thì hiện tại kẻ bỏ đi đứng trước mặt anh mới là con người thật của tôi. Tốt lắm, tôi hiểu rồi."

"Cậu không tin à?"

"Tôi muốn không tin lắm chứ." Gã cười chua chát, "Nhưng trừ lý do này, làm sao giải thích được trải nghiệm của tôi?"

Nhìn vẻ tuyệt vọng thấp thoáng trên mặt Chúc Tuyền, lần đầu tiên tôi mong rằng mình bị coi là một tên lừa đảo...

Mẫn Tư nói đúng, tôi sợ quyết định mình đưa ra khiến gã thay đổi, sợ mình trở thành nguyên nhân chính khiến người ta tuyệt vọng.

Không lựa chọn chỉ đơn giản vì yếu đuối mà thôi, nên tôi đã trao quyền quyết định cho Mẫn Tư, thừa nhận mình là kẻ đào ngũ trăm phần trăm.

"Cậu định thế nào?" Hồi lâu, tôi mới gạt được cảm xúc cá nhân hỗn loạn sang một bên, "Thương lượng để nó trả lại khả năng vẽ? Hay từ giờ không vẽ nữa?"

Nghe tôi hỏi vậy, Chúc Tuyền biến sắc, ánh mắt nhìn tôi đầy phần nộ, căm hận, đau đớn và tuyệt vọng. Thậm chí tôi còn hoài nghi liệu gã có lao tới bóp cổ mình?

Nhưng cuối cùng gã chẳng làm gì cả, chỉ đứng bật dậy, rảo bước tới bên bàn vi tính, lấy bản thể của Cánh Tay Phải - cũng tức bộ bút vẽ kia ra. Tôi đang định khuyên ngăn thì bất gặp ánh mắt Cánh Tay Phải, bèn giữ im lặng.

Nó bướng bỉnh vênh mặt lên nhìn chằm chằm chủ mình, Chúc Tuyền cũng trân trân nhìn bộ bút vẽ, đầy hoang mang. Xét về mặt nào đó, e rằng đây là lần đầu tiên ánh mắt họ gặp nhau một cách cố ý - tiếc rằng không lấy gì làm đẹp đẽ.

Cánh Tay Phải hẳn rất muốn biết, rốt cuộc mình có bị tiêu hủy hay không.

Nó muốn biết người chủ trước mặt liệu có vì vỡ mộng mà chính tay hủy hoại nó.

Câu trả lời ấy đối với Cánh Tay Phải còn quan trọng hơn giá trị tồn tại của bản thân nó nữa. Bị hủy hoại cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ là đến chết cũng không biết được câu trả lời.

Chúc Tuyền có hai lựa chọn.

Buông bỏ lòng tự trọng của một họa sĩ, cầu xin Cánh Tay Phải tha thứ, lấy lại khả năng vẽ của Cá Bảy Đuôi, dựa vào một lời nói dối mà chính mình cũng không tin để lừa gạt bản thân và lừa gạt người đời.

Song hiển nhiên, với tính cách của Chúc Tuyền, ngay từ đầu gã đã chẳng buồn đếm xỉa đến lựa chọn này.

Vậy chỉ còn lại một cách... khiến Cá Bảy Đuôi biến mất trên đời.

Nhưng nếu không còn Cá Bảy Đuôi nữa, Cánh Tay Phải có cần thiết phải tồn tại nữa không?

"Dùng hết công dụng" không chỉ là câu nói, mà còn là nguyên tắc sống của vật linh, từ khoảnh khắc biến Chúc Tuyền trở lại thành một người bình thường, Cánh Tay Phải đã ngộ ra rồi.

E rằng không ai hiểu rõ tính tình Chúc Tuyền hơn Cánh Tay Phải nữa - đây chính là tự chọn đường chết.

Hẳn nó hiểu rất rõ, đáp án này là thứ phải dùng tính mạng đánh đổi.

Thế nên khi nhận ra điều này trong mắt Cánh Tay Phải, tôi đã gắng ngăn mình cản Chúc Tuyền lại, điều duy nhất tôi có thể làm chỉ

là đứng bên cạnh chứng kiến câu hỏi kinh điển mà Hamlet đặt ra - tồn tại hay không tồn tại.

Tiếng thở của Chúc Tuyền dần nặng nề hẳn, ánh nắng ngoài cửa hắt vào, kéo bóng gã dài thượt thành một đường thẳng. Rồi đường thẳng ấy bắt đầu lay động.

Tôi đứng chệch phía sau, nhìn gã run rẩy lấy từng cây bút ra, tổng cộng hai mươi cây, dịu dàng vuốt ve từng chiếc...

Hai tay Chúc Tuyền cầm lấy hai đầu một cây bút, giơ lên, siết rất mạnh, đến nỗi tay run lẩy bẩy, tựa hồ có thể bẻ gãy nó bất cứ lúc nào.

"Ha ha." Cánh Tay Phải bật cười, hết sức thoải mái, như chẳng bận mấy may bị ai. Xem ra nó đã từ bỏ hết thấy cố chấp, ngồi xuống quay đầu nhìn ra vàng dương bên ngoài, hít sâu một hơi rồi nhắm nghiền mắt lại, "Kết cục này thật hợp với một nghệ sĩ thiên tài, hay lắm."

"Aaaa!"

Chúc Tuyền gầm lên...

"Cộp!"

Đây không phải tiếng cây bút bị bẻ gãy, mà là tiếng bút rơi xuống sàn. Cây bút rơi xuống, nảy lên, rơi xuống rồi lăn đi thật xa, đến cạnh chân tôi.

Rốt cuộc gã vẫn không ra tay.

"Hức... hức... Aaaa..."

Chúc Tuyền quỳ sụp xuống đất, khóc đến cào xé ruột gan, vỡ bừa những bức vẽ nguệch ngoạc vương vãi đầy sàn nhà, điên dại vò nát, giặt toạc, cắn xé...

Xem ra gã đã hóa điên, khóc rống lên như đứa trẻ.

Cánh Tay Phải mở mắt, trước tiên là cúi đầu nhìn bản thân, kinh ngạc nhận ra mình vẫn còn nguyên vẹn, rồi quay sang hệt hững nhìn Chúc Tuyền đang quỳ dưới đất gào khóc.

"Sao không ra tay? Mẹ kiếp sao người không ra tay hả?"

Nó có vẻ cực kỳ thất vọng, lẩm bẩm rồi nhìn sang tôi, nhận ra tôi đang lặng lẽ nhìn mình bèn ré lên, "Người nhìn cái gì? Nhìn cái gì hả? Đang thương hại ta đấy à? Ai cần người thương hại! Phàm tục! Rác rưởi!"

Mắng tôi xong, Cánh Tay Phải quay ngoắt đi nhảy phóc lên khoảng không trên đầu Chúc Tuyền, nhìn xuống kẻ bên dưới, gầm

lớn như điên dại, "Ta biết ngươi là đồ vứt đi từ lâu rồi! Phàm tục! Dạy dỗ bao nhiêu năm sao ngươi vẫn chẳng tiến bộ gì cả? Bề cây bút thôi mà! Rắc một cái là xong! Cả hai ta đều khỏi phiền phức! Mềm lòng cái quái gì hả? Thiên tài ta đã vứt bỏ ngươi sáu năm rồi! Sáu năm đầy tên ngớ ngẩn này! Đồ rác rưởi! Phàm tục!"

Chợt một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Chúc Tuyền bỗng ngừng khóc, ngẩng đầu lên, giương cặp mắt đỏ hoe nhìn Cánh Tay Phải.

Cánh Tay Phải cũng sững sờ.

"Cậu, trông thấy nó à?" Tôi ngỡ ngàng, buột miệng hỏi chen.

"Nó ở đó à?" Chúc Tuyền nghi hoặc nhìn lên, rõ ràng chẳng thấy gì cả, "Chỉ là cảm giác thôi, hình như... ở trên kia có gì đó."

Trực giác mạnh quá nhỉ.

Cánh Tay Phải thần người trên không hồi lâu rồi thở hắt ra một hơi dài, thần thờ bay về bàn máy tính, chẳng nói chẳng rằng.

"Anh đi đi, để tôi một mình." Chúc Tuyền đã đuổi khách, tôi cũng không dám chắc về tâm trạng gã cho lắm, nhưng chắc hẳn giờ suy nghĩ của gã đang rối bời đến mức không thể giao tiếp bình thường được.

Tôi bèn gật đầu, "Cậu nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì hoặc có quyết định gì thì gọi cho tôi."

"Đi đi." Gã thả lỏng người ngã ra giường, xua tay với tôi, giọng trống rỗng khiến người ta phát sợ, "Đi đi, có chuyện gì sau này nói."

Tôi rời nhà Chúc Tuyền, sự việc tiến triển đến nước này, quả thực không còn chỗ cho tôi nhúng tay vào nữa. Tuy tôi là vật linh sư nhưng người đưa ra quyết định nói cho cùng vẫn phải là đồ vật và chủ nhân.

Đang đạp xe khỏi khu nhà, tôi bỗng thấy người ta xúm đông xúm đỏ bên đường, thậm chí còn có cả phóng viên đưa tin...

"A Lạc, dừng lại đã." Thư Thư ngồi sau chợt lên tiếng.

"Hử?" Tôi đang gò lưng nhấn bàn đạp nghe tiếng cô liền bóp phanh theo phản xạ, đuôi xe quay một góc cực oách rồi dừng lại, "Sao thế?"

"Bức tranh kia..." Thư Thư trở đám đông, tôi bèn dắt xe đến đó, trông thấy trên bức tường sau hàng người xúm xít là một bức bích họa ngoạn ngoà vết nứt, hơn nữa còn đã phai hết màu.

Chính là bức tranh vẽ cảnh Godzilla đứng giữa thành phố.

"Như quý vị đã thấy, bắt đầu từ hôm qua mới chỉ là vài vết nứt, vậy mà giờ, một lượng lớn những bức tranh tường, những tác phẩm vẽ tay trong thành phố đều đã xuất hiện hiện tượng phai màu. Toàn bộ đều là tác phẩm của họa sĩ minh họa nổi tiếng Cá Bảy Đuôi. Giới chuyên gia suy đoán, vấn đề nằm ở loại màu họa sĩ sử dụng có thành phần ăn mòn kết cấu kiến trúc, đồng thời sẽ căn cứ vào đặc tính bay hơi của sơn màu, tiến hành điều tra lại mức độ ảnh hưởng của nó đến sức khỏe con người. Theo thống kê chưa đầy đủ, xưởng sản xuất màu vẽ từ sáu năm trước..."

Những lời sau đó của phóng viên tôi không sao nghe nổi nữa, bởi tôi biết điều này có nghĩa là gì.

Cánh Tay Phải nguy đến nơi rồi, nó đã nghi ngờ bản thân đến mức không còn bảo tồn nổi tác phẩm của mình. Nó cho rằng mình đã hoàn toàn vô dụng.

"A Lạc, đừng buồn, chuyện này người ngoài đâu thể giải quyết được." Thư Thư đứng bên cạnh khuyên giải.

Nếu vết nứt hôm qua xuất hiện là do ảo ảnh Cánh Tay Phải tạo ra bị phá vỡ, thì việc tranh tường phai màu hôm nay hoàn toàn bắt nguồn từ nỗi tuyệt vọng về tinh thần.

Tôi có thể hiểu được mất màu với vật linh bút vẽ là việc đáng sợ nhường nào.

Nhưng đúng như Thư Thư nói, tôi không có cách giải quyết, không có cách nào cả.

Đây không phải lần đầu tiên tôi chỉ biết trơ mắt nhìn vật linh tan biến mà chẳng thể làm gì được. Dù vẫn dốc hết sức làm một vài việc trong khả năng của mình, bởi nếu tôi không làm thì chẳng ai trên đời này làm được nữa cả, song luôn có những người, những vật mà tôi chẳng thể làm gì cho họ.

Lúc mới vào nghề, tôi từng nghĩ mối quan hệ cộng sinh và trực lợi giữa người và vật sẽ khiến rất nhiều việc trở nên đơn giản, vì thế dễ giải quyết hơn hẳn quan hệ giữa người với người, ít ra công việc của tôi cũng đỡ hơn luật sư thụ lý tranh chấp hôn nhân nhiều.

Tôi đoán đúng về đầu, nhưng lại trật về sau.

Có lẽ quan hệ giữa người và vật sẽ khiến vấn đề đơn giản hơn đôi chút, song trái lại còn khó xử lý hơn.

Vì đơn giản nên cách giải quyết vấn đề trở nên cực ít. Đây cũng là nguyên nhân tôi đã nhận nhiều vụ ủy thác, song tiền thù lao chẳng

đáng là bao - bởi tỷ lệ thành công quá thấp.

Nhất là khi người và vật xung đột, trong tình huống cho phép, tôi có xu hướng nghiêng về phía đồ vật hơn là con người.

Nhưng chỉ con người mới có thể trả tiền cho tôi. Còn đồ vật, ngoại trừ giúp tăng thêm số lượng con ghê tôi đang đèo bông, cùng lắm cũng chỉ có thể đem lại chút hơi ấm cho tiệm cầm đồ vắng người lai vãng của tôi mà thôi.

Có điều tôi vẫn quan tâm tới chúng hơn.

Về đến tiệm đã là một giờ chiều. Tôi vừa định lật tấm bảng treo cửa thì con chuột túi đấm bốc tên Bình Bạch nhảy ra, dứ dứ nắm đấm về phía tôi, khiến tôi cuống quýt lùi nửa bước.

"Anh chủ ơi, thằng nhãi Lý Hòa vừa rồi định vào tiệm! Nhưng đã bị em dững mảnh đánh lui rồi!"

Bình Bạch đắc ý tăng công.

"Hả?" Tôi ngơ ngác nhìn nó, "Thế là sao?"

"Nghĩa là nó không mở cửa." Thư Thư bên cạnh phiên dịch.

À phải, xem ra tôi vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng náo nê, ngay thứ "ngoại ngữ giản đơn" này cũng phải nhờ Thư Thư dịch lại...

"Nó đến làm gì?" Tôi lấy làm ngạc nhiên, lúc trưa nó vừa khinh bỉ bỏ đi, sao đã quay lại nhanh thế.

"Chẳng biết, nhưng em chắc chắn nó không vui vẻ gì." Bình Bạch lắc lư cái đầu.

Con chuột túi chỉ toàn cơ bắp này biết quan sát từ lúc nào thế? Tôi nghi hoặc hỏi, "Tại sao?"

"Thì em thấy dấu bàn tay đỏ lừ in trên má nó mà." Bình Bạch thẳng tay đấm ra một cú rồi nghiêng người, thoát chốc như bị Conan nhập, "Sự thật chỉ có một - thằng béo đó bị đánh!"

Dạo này có phải tôi lưu nhiều anime chỗ Bát Giới quá không nhỉ... đũa nào cũng hâm hâm dở dở thế này.

Nhưng lạ lùng hơn là, ai mà ghê gớm thế, đến thằng lỏi béo cũng phải chịu phép? Lẽ nào là Lý Nham? Ừ có thể lắm, cứ nhìn thái độ nem nép lúc nó nhắc đến bố mình mà xem!

"Rồi sau thế nào? Nó đi đâu rồi?"

"Người chiến thắng việc gì phải quan tâm đến kết cục của con chó mất chủ."

"Câu này mày học đâu đấy?"

"Em tự nghĩ ra! Oách không?"

... Luyện thuyền với nó quả là sai lầm.

"Xin, xin hỏi..."

Chợt nghe một giọng con gái vừa nói vừa thở hồng hộc, có vẻ quen quen, tôi bất giác ngoái lại - hóa ra là người quen thật.

Là Trương Thiến, con gái Trương Hiền, đối tượng thẳng lỏi Lý Hòa vẫn trồng cây si dai dẳng.

Hôm nay cô bé vẫn mặc nguyên đồng phục, mái tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng, chớp mũi lăm tằm mồ hôi, vừa thở vừa chỉ vào tiệm tôi hỏi, "Anh là... chủ quán cơm này ạ?"

"Không phải quán cơm đâu..." Tôi cười đáp mà lòng thầm gạt lệ, "Trông chỉ hơi giống thôi..."

"Thế ạ? Em xin lỗi..." Cô bé vội xin lỗi rồi rít, không quên lăm bằm, "Rõ ràng A Hòa nói là quán cơm..."

Thằng ranh kia lần sau có giỏi thì đừng chạy, ông hứa không đập chết mày đâu!

"Không sao..." Tôi cười khan, "Chuyện gì thế em? Nếu muốn tìm thằng béo thì nó không ở chỗ anh đâu..."

"Đúng là, cậu ta chạy đi đâu nhỉ..." Gương mặt lăm tằm tàn nhang của Trương Thiến nhăn lại, cảm giác có gì đó làm cô bé buồn bực. Lúc cô giơ cổ tay lên quạt mồ hôi trán, tôi mới nhận ra hình như cô còn xách một túi đồ.

Song cô bé chỉ thoáng lộ vẻ chán nản rồi đặt ngay chiếc túi nylon trắng vào tay tôi, "Vậy phiền anh giao cái này cho A Hòa được không? Bên trong có hai suất cơm vịt em làm, một của A Hòa một của anh... Nếu anh không chê..."

Hờ? Tôi cũng có phần à?

Tôi đứng ngẩn ra, "Thế này thì hơi ngại?"

"A Hòa thường kể chuyện cậu ấy ăn chực ở chỗ anh... nên anh đừng khách sáo..." Trương Thiến túm lấy tay tôi không chút ngại ngùng, dúi chiếc túi cho tôi, "Còn nữa, hộp trên là suất cho người bình thường, hộp dưới là suất nhiều cơm cho bạn Hòa béo, anh cẩn thận đừng nhầm."

"Ơ... cảm ơn nhé..." Tôi nhấc thử áng chừng, thấy khá nặng, sờ vẫn âm ẩm, xem ra cô bé làm xong là mang đến ngay, "Em có cần chuyển lời gì cho nó không?"

Cô bé lưỡng lự giây lát rồi dẩu môi, "Không ạ, chào anh."

Trương Thiên đột ngột chào từ biệt rồi quay người bỏ đi, nhưng chưa đầy hai bước đã dừng lại, do dự ngoái đầu, mặt đỏ bừng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không sao thoát thành lời.

"Em muốn nói gì à?"

Trương Thiên mấp máy môi, ấp úng hồi lâu mới nặn ra được một câu, "Bảo cậu ấy mau về nhà đi, chú Lý mắng cho đấy."

"Ừ."

Trương Thiên giậm chân chạy vụt đi - xem ra cô bé vẫn chưa thoát ra câu mình muốn nói.

"Cứ tưởng bọn con trai choai choai là ngu hết thuốc chữa rồi, không ngờ con gái cũng chẳng khá hơn." Tôi cảm thán, chợt nhớ đến bản mặt núc ních đáng ghét của Lý Hòa, bèn hỏi Thư Thư, "Cậu bảo có phải là bị thằng béo kia lây nhiễm không?"

Thư Thư trừng mắt, "A Lạc, giờ không phải lúc cười trên đau khổ của người ta đâu."

"Đây là niềm vui của tuổi trẻ, sau này trưởng thành không có nữa đâu." Tôi nhún vai, "Mà mặc kệ thằng lỏi béo ấy chứ."

Ai bảo nó nói tiêm tôi là quán cơm?

CHƯƠNG 8

GIÁ TRỊ THỰC, BI AI

Vấn đề là, xách hai suất cơm vệt thế này, tôi làm sao tìm được nó đây?

"Anh tìm em à?"

Thình lình nghe giọng nói sau lưng, tôi giật bắn mình quay phắt lại, kinh hãi nhìn thẳng lỏi béo Lý Hòa xuất quỷ nhập thần. Bây giờ tôi mới thấy dấu tay đỏ hằn trên mặt nó, đúng như lời Bình Bích tả, "Mày đừng đột ngột lộ ra như dọa ma thế được không? Mặt mũi sao thế kia?"

Lý Hòa âm ỨC khịt mũi, nhưng lại quay đi liếc xéo tôi, "Muốn biết à?"

"Muốn." Tôi gật đầu, cố nén lại câu "nói ra mua vui cho anh mày đi" - phải giấu giếm ham muốn của mình thực đau khổ.

"Không kể với anh."

Thằng ranh này láo quá.

Toi trợn mắt nhìn trời rồi giơ túi cơm trong tay lên lắc lắc, "Vào đây, có phần của chú mày này."

Lý Hòa nhìn dán vào chiếc túi trong tay tôi, khó nhọc nuốt nước miếng, xem chừng đã đói ngấu song vẫn nói cứng, "Không ăn."

Lạy hồn, hồn lau sạch nước dãi đi, môi bóng nhẫy lên rồi kìa.

Nói thì nói vậy, nhưng nó vẫn theo tôi vào tiệm. Tôi nhin cười đặt hai suất cơm vệt lên bàn, lấy phần mình ra rồi vạch túi nylon, liếc Lý Hòa, "Không ăn thật hả?"

"Ừc..."

Tiếng nuốt nước bọt nghe rõ mồn một, nếu giữ vững phong độ này, khả năng tiết nước bọt của thằng lỏi béo hẳn đủ để nó băng qua sa mạc Sahara mà không cần mang nước uống.

"Ăn..." Lý Hòa nhìn chằm chằm hộp cơm tôi mới mở, ghé lại gần, nhưng đến phút cuối vẫn thành công kìm lại bên bờ vực, "... là mất lập trường! Em quyết tâm lắm đấy, đừng hòng dụ dỗ."

Tôi chợt cảm thấy bữa cơm trưa nay nhất định sẽ rất ngon lành, hơn nữa còn vô cùng sảng khoái tinh thần.

"Đã quyết tâm thì sợ gì dụ dỗ." Tôi lấy đũa dùng một lần trong túi ra, hít sâu một hơi, thường thức mùi bơ thơm phức, "Tao sẵn lòng giúp mày rèn luyện ý chí đây."

Nói đoạn tôi và một miếng cơm, lại gấp thêm miếng thịt vịt - chẹp chẹp, tuyệt cú mèo.

Nhưng đúng như lời Trương Hiền, cơm vịt anh ta làm cũng chẳng kém gì con gái, duy thằng nhãi Lý Hòa này vì lấy lòng bạn gái nên mới chê bai - hừm, coi như mày bỏ công چرا cẩu thả.

Thằng bạn nói khổ Vương Trình của tôi cũng thường nói, không có nguyên tắc mới là nguyên tắc cơ bản để چرا cẩu thả.

Thư Thư thở dài, vẻ không tán thành hành động của tôi, "A Lạc, cậu đừng bắt nạt trẻ con thế chứ..."

"Ai da! Da da!"

Vì được Lý Hòa làm thành dây đeo cổ nên Gia Gia quay ra bênh nó, chống cằm lờm tôi.

Họ hiểu lầm cả rồi. Tôi trầm giọng phân bua, "Tôi chỉ muốn nó khỏe mạnh thôi mà, nó đang tuổi ăn tuổi lớn, không ăn cơm sao được?"

Lắc Các đang len lén vuốt ve Bím Bự ngủ khi, hết như một đứa học trò trong giờ Sinh học hiếu kỳ trước mấy con vật nhỏ, nghe tôi nói liền quay phắt lại trợn mắt, "Thế thì tắt ngay nự cười nhảu nhử kia đi, buồn nôn chết được! Ngâu xi!"

"..." Tôi ngượng ngịu xoa mũi.

"Ha ha, Lắc Các nói trúng tim đen rồi."

"Chẳng qua mới ăn của anh mấy bữa cơm thôi mà? Đồ keo kiệt!"

"Người ta còn làm dây đeo cổ cho Gia Gia! Có tâm thế chứ, anh nhìn lại anh xem! Cả tháng mới lau chùi tôi một lần!"

"Còn nữa, anh có biết ẩm trà phải đi kèm bốn chén trà đồng bộ mới gọi là có hậu cung hoàn chỉnh không? Giờ cộc cạch mỗi cái một kiểu cũng đành, nhưng thiếu một cái bao giờ anh mới bù cho tôi đây?"

Đám láo nháo này... chẳng coi tôi ra gì cả.

Mặc xác chúng, tôi cứ ăn món cơm vịt thơm phức... ờ, cơm đâu rồi?

Cơm vịt đi đâu rồi?

Suất cơm vịt vừa rồi còn sờ sờ trước mặt chỉ trong nháy mắt tôi lơ đãng vì trận nhốn nháo kia bỗng không cánh mà bay.

Còn đương nghi hoặc, tôi đã nghe thấy tiếng nhai nhồm nhoàm cực kỳ kích thích của thằng béo bên cạnh. Nhanh quá, nó thò lúc nào thế nhỉ.

"Suất... suất đó của tao mà..."

"Nhem nhem..." Lý Hòa chăm chú ăn, hoàn toàn không đếm xỉa đến tôi.

Này này, tốt xấu gì cũng phải nhìn anh mày một cái chứ.

Tôi vỗ vai nó, nó quay tấm lưng to như cánh phản về phía tôi, tiếp tục ăn lấy ăn để.

Một lúc lâu sau, nó mới dừng đũa, "Ày..."

Này! Giọng điệu rầu rĩ cùng khí thế ăn như rồng cuốn của mày vênh nhau hoàn toàn đấy, OK?

"Bạn ấy giận thật rồi, cơm vịt làm cũng không ngon như trước nữa, hừm!"

"Thỉnh thoảng sa sút phong độ cũng là chuyện thường thôi, ví như lỡ tay bỏ hơi nhiều muối chẳng hạn... Với lại chú mày thấy không ngon là do ảnh hưởng tâm lý đấy, vừa rồi anh ăn ngon tuyệt cú mèo, còn suất đặc biệt kia anh xử lý nhé!" Tôi mở hộp cơm vịt cỡ đại ra không chút ngại ngùng, tức thì giật nảy mình - gấp đôi suất của tôi cơ à!

Vừa gấp một miếng cả vịt lẫn cơm lên miệng, tôi sửng người.

Không phải không ngon, mà là quá ngon... Vấn đề ở chỗ, sao lại ngon hơn suất của tôi?

Ngon đến mức không thể tin nổi. Hạt cơm mềm dẻo vừa phải, mỗi hạt đều quyện vị bơ và thịt vịt, mấy cọng hành lá đi kèm cũng làm món ăn vốn dễ ngấy thanh hản; lớp da vịt vừa dày vừa béo, hơi sém mặt ngoài khiến mỡ vịt đọng lại bên trong một cách hoàn hảo, cắn một cái, mỡ vịt tức thì tứa ra nhuộm đẫm miếng thịt tưởng chừng hơi khô, tươi ngon khôn tả...

Trương Hiền thật vớ vẩn, con gái anh ta làm ngon hơn hẳn.

Nhưng tất cả mọi người không ai biết, tôi không biết, các khách khác không biết, kể cả người nhà cô bé cũng không biết... chỉ mình Lý Hòa biết.

E rằng, chính bản thân Trương Thiên cũng chẳng biết.

Tôi lại nhớ đến những lời cô bé nói lúc đứng trước cửa tiệm.

"Vậy phiền anh giao cái này cho A Hòa được không? Bên trong có hai suất cơm vịt em làm, một của A Hòa một của anh... Nếu anh không chê..."

"Còn nữa, hộp trên là suất cho người bình thường, hộp dưới là suất nhiều cơm cho bạn Hòa béo, anh cẩn thận đừng nhầm."

Tôi vỗ lể, bất luận cô bé cố tình hay vô ý thì suất cơm vịt dành riêng cho Lý Hòa cũng khác hẳn.

"Ha ha ha..." Tôi phá lên cười.

"Cười gì hả? Tiểu Thiên phát hiện chuyện em bám đuôi, hai đứa cãi nhau một trận, bạn ấy tát em, em cáu quá nên mới đến đây... Em bị con gái cho ân tát mà anh vui thế hả?" Lý Hòa bực bội kể rồi trừng mắt nhìn tôi. Nhưng xem ra nó chẳng còn bụng dạ nào đấu khẩu với tôi nên lại quay mặt đi, "Em biết mình đáng ghét mà... xì!"

Nói xong, nó đặt phần cơm vịt đã ăn quá nửa lên bàn, đan chéo hai tay trước ngực, vẻ bực bội.

Tôi bèn đẩy phần cơm to đại tướng tới trước mặt nó, "Ăn thử xem."

"Không ăn, không muốn ăn!" Lý Hòa nói cứng, chẳng buồn nhìn tôi, nhưng lại chăm chăm nhìn xéo xuống, môi mím chặt kìm nén, vẻ mặt... ừm, nói thế này thì lỗi quá, nhưng trông cứ như táo bón vậy, chẳng có uy gì cả.

"Cứ ăn thử xem, anh bảo đảm mày không hối hận đâu."

"Đã bảo không ăn mà! Anh phiền quá đi!" Lý Hòa bực bội đẩy hộp cơm sang bên.

"Thế thì tao đổi cách nói khác vậy." Tôi vỗ vai nó, đẩy lại suất cơm, giọng nghiêm túc, "Nếu chú mày không ăn miếng nào, nhất định sẽ hối hận."

Lý Hòa ngẩn ra rồi liếc mắt nhìn tôi thật lâu, "Thật à?"

Tôi gật đầu đầy quả quyết, "Thật hơn kim cương ấy chứ."

Lý Hòa gạt tay tôi ra, do dự một thoáng, cuối cùng miễn cưỡng nói, "Tin anh một lần vậy."

Đoạn nó bưng phần cơm đặc biệt kia lên sẫm soi thêm lúc lâu mới rề rà chọc đũa. Trông có vẻ chống đối, nhưng tôi vẫn nhìn thấy trong ánh mắt nó vài phần mong đợi.

Vào khoảnh khắc đưa miếng cơm vào miệng, tôi thấy mắt nó sáng bừng lên, quay ngoắt sang nhìn tôi vẽ ngớ ngàng rồi lại cúi xuống nhìn suất cơm vẹt trong tay, bật cười hì hì đầy ngớ ngẩn, kết hợp với vết lằn đỏ trên má, trông hết sức tức cười.

Tôi yên lòng, bèn... với tay ra.

"Làm gì thế?" Nó cảnh giác nhìn tôi.

Tôi chớp chớp mắt, "Ăn cơm."

Tức thì nó nổi trận lôi đình, trợn trừng mắt, "Đây là phần em mà!"

"Phần tao bị mày ăn mất còn đâu!"

Nó chỉ ngay phần cơm mới bị tiêu diệt quá nửa, "Chẳng phải vẫn còn kia ư?"

Nhìn phần cơm vốn thuộc về mình, tôi suýt nữa ngất xỉu, "Mày nhìn xem! Chỉ còn cơm trắng, hết thịt vẹt rồi! Đây mà gọi là cơm vẹt à? Chỉ là cơm thôi!"

Lý Hòa cười nhạt, "Lớn bằng ấy rồi còn kén chọn. Hồi bé anh được dạy thế nào hả?"

"... Hạng người ăn vẹt chưa lại cơm như mày không có tư cách nói tao đâu nhé."

Vừa dứt lời, tôi chợt nghe di động đổ chuông - "Oh take a look in the mirror you look so sad..."

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, tôi rút điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị, là Chúc Tuyền - xem ra có kết quả rồi.

Chẳng còn bụng dạ đâu tranh ăn với thằng nhãi kia nữa, tôi bước sang một bên nghe điện, "A lô?"

Đầu kia không lên tiếng ngay, nhưng tôi có thể cảm nhận được nội tâm gã đang giằng xé, "Tôi không cần nó nữa."

"..." Tôi làm thinh, nhưng lòng lại nặng trĩu.

"Nó đã trở thành chướng ngại ngăn tôi vẽ tranh. Nếu những thành tựu trước kia đều phải nhờ nó mới đạt được, thì tôi chẳng cần." Chúc Tuyền nói rành rọt từng chữ, tôi nhận ra gã đã kiên quyết hẳn lên, "Tôi sẽ luyện vẽ lại từ đầu, không để bất cứ người hay vật nào cản trở nữa. Tôi sẽ cố gắng có được khả năng vẽ thuộc về mình, nên... Tôi biết anh thường thu mua những món, ừm, đồ cũ đặc biệt ấy?"

"Phải." Tôi vội đáp, lờ mờ đoán được ý gã.

"Anh muốn thu nhận nó không?"

"Dĩ nhiên..." Tôi khẳng định, rồi lại bối rối thêm một câu, "Nếu giá cả phải chăng, tôi mở tiệm cầm đồ, nên không trả cao quá được đâu."

Ôi, nghèo rớt mùng tơi thật là đáng ghét.

"Khỏi cần, anh bằng lòng là được. Tôi đã gửi nó đi rồi, nhanh thì hôm nay, chậm thì ngày mai sẽ tới."

"Ờ..." Tôi sửng người, không ngờ gã lại vội vàng đến thế, cứ như sớm ngày nào hay ngày nấy vậy, "Đợi đã..."

Tút... tut...

Ngắt máy, chẳng chào hỏi, cũng chẳng hẹn liên lạc lại sau, như thể muốn cắt đứt hoàn toàn. Tôi hiểu, có lẽ cả đời này mình sẽ không gặp lại gã nữa.

Cá Bẫy Đuôi, cũng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Thật đáng tiếc.

Vừa thở hắt ra, tôi chợt nghe thấy một tiếng ợ lớn đầy thỏa mãn, giật bắn mình quay lại. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi trông rõ cảnh tượng trước mắt, tôi vẫn không nén nổi tức giận, "Thằng béo kia, mày đớp hết rồi à!"

"Cơm hộp tình yêu sao có thể bỏ phí được, ợ!" Thằng lỏi béo đang xỉa răng về nó nên phè phỡn, trông chẳng khác gì đám hương thân đi xem hát những năm đầu Dân Quốc, "Ờ, có nói anh cũng chẳng hiểu đâu!"

"Trước khi nói câu đó mày hăng tốt nghiệp được cấp hai đi đã!" Tôi nghiêng răng đáp.

"Anh tốt nghiệp đại học mà cũng đâu có cơm hộp tình yêu? Chuyện này chẳng liên quan gì đến trình độ học vấn cả."

"Thế giới người lớn mày hiểu thế nào được." Tôi thản nhiên đáp, nhưng lòng đã đau thấu tim gan.

Kể ra, tôi từng tận mắt chứng kiến một con chó đánh hơi hộp cơm Mẫn Tư làm rồi quay đi, tỏ thái độ ghê tởm ra mặt, khiến tôi sinh lòng bái phục sâu sắc trước kỹ năng biểu cảm thần sầu của nó.

Còn hộp cơm ấy cuối cùng ra sao ấy hả? Ha ha... đừng hỏi, tôi không còn nhớ chuyện gì xảy ra lúc ấy nữa, chỉ biết sau khi tỉnh lại thì thấy bác sĩ xót xa nhìn mình, thở dài cảnh cáo - đừng đem tính mạng ra để yêu đương.

Thằng lỏi béo còn nán lại thêm một tiếng mới bị tôi đá đít đuối cổ. Nguyên nhân là Lý Nham gọi điện nhờ tôi bảo nó về nhà, ông bố

sẽ "chiêu đãi" thằng con bắt nạt em nhỏ một trận ra trò.

Lý Hòa đi rồi, lại lần lượt có bốn người đến tiệm.

Vị khách đầu tiên bán một sợi dây chuyền rẻ mạt cho tôi, người thứ hai dạo một vòng trong tiệm không chọn được thứ gì ưng ý bèn đi thẳng, người thứ ba tưởng nhầm đây là quán cơm, người thứ tư bị lạc chạy vào hỏi đường, cuối cùng chỉ mua một cái móc chìa khóa cho phải phép rồi đi, cũng coi như biết điều...

Hôm nay nhìn chung cũng có cái mà ghi vào sổ, song ít đến nỗi không đủ ăn bữa cơm.

Đến tám rưỡi tối, tôi đóng cửa tiệm. Tầm giờ này hiếm khi có khách ghé, chi bằng đóng cửa quách, tiết kiệm điện.

Tôi vừa vào phòng riêng, đang định bắt Bát Giới đóng web sex lại để xem tập anime mới ra tuần này thì di động đổ chuông. Nhìn cái tên trên màn hình, tôi thoáng tàn nhẫn, song vẫn dè dặt bắt máy, "A lô?"

Giọng Mẫn Tư vang lên ở đầu kia, nghe chẳng hề có vẻ tức giận, "Chuyện của em họ em xong rồi à?"

"Ờ, chắc là xong rồi." Tuy bản thể của Cánh Tay Phải chưa được gửi đến, nhưng theo kết quả này, tôi buộc phải thừa nhận vụ việc đã kết thúc, ít ra là không còn việc gì cần tôi nữa, "Tuy không được hoàn hảo lắm."

"Phù..." Mẫn Tư thở dài, "Thế là tốt lắm rồi, mẹ em cũng có thể yên tâm. Cảm ơn anh, trưa mai em mời cơm nhé, mười hai rưỡi, đừng đến muộn đấy."

"Hờ?"

"Hờ cái gì, em mời thì lạ lắm à?" Mẫn Tư mắng, khiến tôi thốt nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc đang hẹn hò, vội lắc đầu quày quẩy, "Đâu có, chẳng qua lâu lắm không ăn cơm với em, nhất thời chưa kịp chuẩn bị tâm lý."

"Ăn cơm với em mà còn phải chuẩn bị tâm lý à? Ha ha, hay là anh có ý gì khác?" Nàng bông đùa, nếu nói chuyện trực tiếp, có lẽ nàng đã lại nâng cằm tôi lên rồi.

Để nàng khỏi hiểu lầm thêm, tôi bèn thành thật trả lời, "Không không, anh chỉ đang nghĩ xem ăn ở đâu thôi. Nếu ở nhà em, đồ ăn còn bưng từ bếp của em ra... Mai có lẽ anh không khỏe, không đi được đâu, ừm... Em cứ coi như anh đến kỳ đi."

"Đến kỳ!" Giọng Mẫn Tư lẫn tiếng nghiêng rằng, nghe ghê cả người, "Để khỏi phải ăn đồ em nấu, đến tự tôn của đàn ông anh cũng vứt bỏ được cơ à?"

Nghe câu này, tôi ngấm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn phải thở dài thừa nhận bản thân không ra gì, "Thực ra... anh sợ chết lắm..."

Mẫn Tư hít sâu một hơi, im lìm, "Tóm lại mai không được đến muộn, dám đến muộn em sẽ giết anh, gặp ở chỗ cũ, đồ khôn."

Nàng gác máy, còn tôi ngẩn ra nhìn chằm chằm di động thật lâu - trên đời lại có kiểu mời khách thô bạo thế à?

Nghe Mẫn Tư nói hẹn ở chỗ cũ, tôi thở phào nhẹ nhõm, vì đó không phải nhà nàng mà là một quán đồ xào gần trường đại học ngày trước. Quán nghỉ buổi sáng, mở hàng từ mười một rưỡi đến tận mười hai giờ đêm, bấy giờ cũng coi như đất khách.

Buổi tối quán đông nghẹt, nhất là hôm nào có giải bóng chày vô địch thế giới, bầu không khí náo nhiệt đến mức kẻ lười vận động ghét xem kênh thể thao như tôi cũng bị thu hút.

Nhưng sau khi chia tay, tôi và Mẫn Tư đều thấy không còn hợp kiểu không khí ấy, nên thường thích ghé vào buổi trưa, bởi giờ đó vắng khách, ăn uống tán gẫu đều thoải mái hơn - khỏi phải dùng âm lượng gọi người đến chữa cháy để thảo luận với nhau xem sang năm nên học môn bắt buộc nào.

"Hi hi!"

"Ai da da!"

Nghe tiếng con gái cười khanh khách, tôi nhìn sang, thấy một cô bé tóc đen cắt ngắn, mặc đồ thùng lỗ chỗ đang lăn tròn nô giỡn với Gia Gia trên không, lòng bất giác ảm lại.

Từ khi Gia Gia xuất hiện, không khí trong tiệm vui vẻ hẳn lên, ngay Du Dương khóc lóc suốt hai năm nay cũng cười nhiều hơn.

Các vật linh trong tiệm hầu như đều ám ảnh về việc bị vứt bỏ, chỉ khác là chúng thể hiện ra ít hay nhiều mà thôi.

Có những đồ vật khá cứng cỏi, gượng vui cười lâu ngày, dần dà cũng thực sự vui vẻ trở lại.

Có những đồ vật lại quá nặng lòng với quá khứ, dù đã quên cả mặt mũi chủ cũ, song vẫn lưu luyến cảm giác ban đầu, Du Dương thuộc loại này.

Nhưng bất kể ra sao, sau khi những đắng cay xa xưa, sâu sắc, đau đớn nhất qua đi, dù là vui gượng, tôi cũng hy vọng họ có thể

cười.

Dù cười méo xẹo, cười như khóc, cười khiến người ta mắc ói, tôi cũng hy vọng họ có thể cười.

Cười mãi cười mãi, tự nhiên sẽ quên đi đau đớn.

Về mặt này, người và vật linh đều giống nhau.

Có lẽ sẽ có người nghi ngờ đây là cách thôi miên bản thân, trốn tránh hiện thực. Có lẽ thế, nhưng trong nhiều tình huống điều đó chẳng hề quan trọng, nó là bản năng tự bảo vệ của sinh linh.

Chúng ta hy vọng mọi người có thể cứng rắn lên, không có nghĩa bắt người yếu đuối đánh mất quyền sinh tồn.

Dù sống đời yếu mềm, họ cũng có quyền được hạnh phúc.

Trong lúc Du Dương nhảy múa trên không, không khí lửa qua những lỗ thủng trên áo quần cô bé phát ra tiếng véo von êm tai, như phổ thành một khúc nhạc không tên.

Tuy đèn đã tắt, nhưng tôi vẫn loáng thoáng thấy khoe mắt cô bé long lanh.

Là nước mắt ư?

Hay chỉ là ánh trăng ngoài cửa sổ?

"Có gì quan trọng đâu." Thư Thư chẳng biết xuất hiện sau lưng tôi tự bao giờ, tôi ngoái lại nhìn cô, thấy cô đang dăm dăm ngắm Du Dương nhảy múa trên không bằng cặp mắt xanh biếc, lặp lại, "Có gì quan trọng đâu."

"Thư Thư..."

"Ơi?" Cô quay sang tôi, ánh mắt lấp lánh vẻ nghi hoặc giản đơn của riêng mình.

Tôi gãi đầu thờ dãi, mở cánh cửa sổ chạm trần trong phòng ngủ, mặc cho hơi sương lạnh lạnh ủa vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế thư giãn cạnh cửa, "Sao cậu lúc nào cũng biết tôi đang nghĩ gì thế? Thật chẳng còn gì riêng tư nữa cả..."

Thư Thư che miệng cười khế, "Vì mình là Thư Thư còn cậu là A Lạc mà..."

"Thế tại sao tôi chẳng biết cậu nghĩ gì cả?" Tôi chìa tay ra, ngược nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu, toan hái vàng trăng tròn xa không thể với, "Hừm, sao cứ thấy ánh trăng hôm nay hơi chói mắt nhỉ."

"Vì cậu là A Lạc còn mình là Thư Thư mà..."

"Nghe mấy lý do đó, tự nhiên có cảm giác kém cỏi ghê..." Tôi gác tay lên trán, che ánh trăng, bất giác nhắm mắt lại, "Tôi chậm hiểu thế à?"

"A Lạc, cậu khóc đấy à?"

"Đâu có, tôi đã bảo hôm nay trăng hơi chói rồi mà."

"Vụ này không xử lý được ổn thỏa đâu phải lỗi của cậu..."

"Tôi biết, tôi biết chứ... Đã bảo không phải khóc mà!"

Ánh bình minh dịu dàng rọi qua tấm rèm lụa mỏng chiếu vào mặt tôi, tôi mở mắt ra, ngơ ngác nhìn giấy dán trần nhà đã có vài vết rách.

Hôm nay tôi thức giấc rất sớm nhưng mãi không trở dậy, thỉnh thoảng thế này cũng hay, tự nhiên chẳng muốn làm việc, thế là đóng cửa cả ngày - dù sao chỗ tôi cũng chẳng có mấy khách khứa.

Bữa sáng cũng lười chẳng muốn làm, chẳng nào trưa chẳng ăn cơm với Mẫn Tư, tối lúc đó ăn bù là được...

Còn về sức khỏe? Đừng nói chuyện sức khỏe với kẻ nghèo rớt mồng tơi lại không có chí lớn gì như tôi, xúi quẩy lắm!

Tôi lại nằm nường thêm chừng tiếng nữa mới bị một cuộc gọi số lạ lôi dậy, là điện thoại của nhân viên chuyển phát nhanh, gọi xác nhận xem tôi có nhà hay không, rồi báo mười phút nữa sẽ đến.

Tôi cúp máy thở dài, vào nhà tắm đánh răng rửa mặt thật nhanh, vừa xong xuôi thì nghe tiếng gõ cửa. Tôi vớ lấy cái áo khoác mặc vào, ra mở cửa.

"Anh xác nhận hộ bưu phẩm với."

"Vâng, đúng rồi, vất vả cho anh quá." Tôi ký tên rồi cầm hộp đi vào. Vừa dậm bước chợt nghe thấy một giọng nữ quen quen, "Xin hỏi vẫn chưa mở cửa hay sao?"

Tôi quay lại, nhìn một lúc mới nhận ra, cô gái này từng cầm đồ tại chỗ mình.

Trông cô có phần khác, bấy giờ cô mặc áo đầm tím nhạt viền đăng ten, tươi cười rạng rỡ, còn có một anh chàng điển trai đi cùng.

Còn hôm nay cô đi một mình, vận đồ công sở, gương mặt vẫn tươi cười, song chẳng được vui vẻ như khi xưa nữa.

Nếu có thể, tôi không muốn tiếp vị khách này cho lắm - bởi cô ta là chủ cũ của Du Dương. Có điều đã mở tiệm thì chẳng kén khách được.

"Ôi, xin lỗi, hôm nay tôi dậy muộn. Nếu không chê, mời cô vào đây luôn." Tôi lùi lại, chìa tay mời, đồng thời bật đèn trong tiệm.

"Làm phiền anh." Cô ta khách sáo đáp rồi bước vào, quay đầu nhìn quanh.

Tôi bèn hỏi, "Cô muốn mua gì ư?"

"Hả? À, vâng, vâng." Cô ta lơ đãng đáp, nhìn quanh một vòng mới quay sang hỏi, "Tôi muốn mua một cây sáo."

"Ồ, sáo à, gần đây tôi mới nhập được mấy cây, đều là hàng mới tám mươi phần trăm, cũng xịn lắm." Tim tôi thắt lại, bởi đã thấy một cô bé tóc ngắn thình lình hiện ra bên cạnh, chăm chú nhìn cô ta vẻ háo hức.

Nghe tôi nói còn cây sáo tốt hơn, Du Dương ngỡ ngàng nhìn tôi, ánh mắt dần nhuộm màu phấn nộ, "Anh... Anh..."

Tôi quay đi, không nhìn cô bé, chỉ lạnh lùng nói khẽ, "Đi chỗ khác."

Du Dương đỏ hoe mắt, cắn môi, nước mắt tuôn trào, song vẫn bướng bỉnh ngẩng đầu trừng mắt với tôi, "Không!"

"Anh bảo sao?" Vị khách nữ ngạc nhiên nhìn tôi, rõ ràng không hiểu tôi đang nói chuyện với ai.

Tôi vội cười lấp liếm, "A, không có gì, cô đợi một lát, tôi lấy hàng cho cô xem..."

Cô ta tần ngần giây lát rồi đưa ra một yêu cầu tôi đã lờ mờ dự cảm được, "Không, tôi muốn hỏi cây sáo đem cầm trước đây có còn không? Tôi muốn chuộc lại." Đoạn cô ta tả lại đại khái hình dạng cây sáo cùng thời gian đem cầm.

Nghe được yêu cầu này, tôi thấy mắt Du Dương sáng rực lên, sáng đến đáng thương.

"Cây đó à..." Tôi nhíu mày, "Có thể cho tôi biết vì sao cô muốn chuộc lại nó không?"

"À, ừm, tuy bạn trai cũ đã tặng cho tôi một cây xịn hơn..." Cô gái như chìm trong hồi ức, mỉm cười chua chát, "Song thực ra tôi vẫn thấy cây cũ tiện hơn, cây mới chẳng hiểu sao dùng cứ không quen... Đây là cá nhân tôi thấy thế."

Chỉ là... dùng quen thôi sao?

Xem ra cái giá cô đưa ra chưa đủ rồi...

Tôi thầm lắc đầu, rồi chậm rãi báo giá, "Ừm, vậy tôi chót giá luôn nhé, mười nghìn rưỡi."

"Anh điên à?"

Cô ta và Du Dương đồng thời kêu lên, ngớ ngàng nhìn tôi, tựa hồ nằm mơ cũng không ngờ tôi lại đưa ra cái giá đó.

Cô gái nhìn tôi như nhìn một tên gian thương táng tận lương tâm, "Hồi đầu tôi mua cây sáo đó có mười nghìn, bán cho anh cũng chỉ năm nghìn đúng không? Mười nghìn rưỡi? Với giá đó tôi có thể mua hẳn cây mới ấy chứ, anh hám tiền phát điên rồi à?"

Nói đúng lắm.

Tôi cười, trỏ mấy cây sáo tốt được lau chùi sáng bóng trên giá trưng bày, "Thế nên tôi tư vấn cô mua một trong mấy cây kia, tốt hơn mà giá lại rẻ. Riêng cây sáo dài cũ, xin lỗi, thiếu một xu tôi cũng không bán."

Cô gái nín lặng nhìn tôi hồi lâu rồi tức tối bật ra hai chữ, "Thần kinh!"

Sau đó cô ta giậm giày cao gót cồm cộp đi thẳng, lúc bước ra còn sập cửa đánh rầm khiến tôi bất giác rụt cả cổ.

"Chị, chị ơi..." Du Dương thần thờ nhìn cánh cửa sập lại, lẩm bẩm gọi rồi quay sang tôi, mắt đỏ hoe. Tôi cũng im lặng nhìn cô bé.

"Em... Các, các người chẳng ai giúp em cả..."

Du Dương bơ vơ nhìn quanh như một chú thỏ đáng thương rồi òa lên khóc nức nở, khóc đến đứt gan đứt ruột, tan nát cõi lòng, hết như lúc mới đến đây hai năm trước.

"Hu hự... em ghét các người!"

Giọng Du Dương vốn rất hay, lúc khóc càng khiến người ta đau lòng. Tiếng khóc của cô bé làm nổi ai oán trong tiệm như quánh lại, nhỏ giọt, nhấn chìm tất cả dưỡng khí, khiến người ta không thở nổi.

Những vật linh khác trong tiệm đều lặng thinh.

Không ai dễ dàng cô bé, cũng chẳng ai trách móc tôi.

Song tôi lại thấy bứt rứt khó chịu khôn tả, như có một thứ dịch thể không rõ tên sắp từ tim chảy ra...

CHƯƠNG 9

CẢM XÚC BẤT ỔN, LẠNG THINH

Cuối cùng vẫn phải cậy đến Thư Thư ra mặt vỗ về, lại thêm Gia Gia lè lưỡi trách tội, Du Dương mới dần nguôi ngoai. Song cô bé lại quay về trạng thái trước đây, thút thít không thôi.

"Sao, sao anh không bán em đi? Nếu, nếu anh không... không hết giá cao, thì... thì..."

"Thì người ta đã mua em rồi..." Tôi ngồi trong tiệm, mệt mỏi ngả người ra lưng ghế, "Đúng không?"

"Đúng... đúng thế..."

"Sau đó em sẽ lại bị vứt bỏ lần nữa thôi." Tôi liếc Du Dương, thấy cặp mắt đen láy của cô bé lại ầng àng nước, "Lần sau chắc gì em đã may mắn trở về được nơi này."

"Nói bậy! Chị ấy không đời nào..." Du Dương ảm ức cãi lại, nhưng bị tôi ngắt lời.

"Không đời nào cái gì? Thế tại sao em lại ở đây?"

Du Dương ngẩn ra, cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu mới lí nhí phản bác bằng giọng như nài nỉ, "Lần này chị ấy sẽ không làm thế nữa đâu..."

Tôi chẳng mảy may động lòng, thản nhiên vặn lại, "Bằng chứng đâu?"

"..." Du Dương sững người, sau đó lồng ngực bắt đầu phập phồng dữ dội, tựa hồ đang tức sôi ruột vì tôi sỉ nhục chủ cũ. Cô bé lắp bắp cãi, "Chị ấy, chị ấy thích em mà! Chị chẳng đã quay lại chuộc em đấy ư!"

"Đấy là vì em dùng tốt hơn cây sáo mới." Tôi hừ một tiếng.

"Em vốn là đồ vật mà! Dùng tốt là được rồi!" Du Dương nức nở gào lên, "Anh lo chuyện bao đồng làm gì? Em không cần anh lo! Chị ấy thấy em tốt nên mới quý em... Thế còn chưa đủ à? Anh tìm chị ấy về cho em đi!"

Đồ vật được chủ nhân coi là "dùng tốt" còn chưa đủ hay sao?

Hiển nhiên câu hỏi này cực kỳ ngu ngốc, ngốc đến nỗi tôi phát cáu, đập bàn đánh rầm, "Dĩ nhiên là chưa đủ! Em tự tôn chút có được không hả?"

Nếu chủ nhân coi đồ vật là "vật" thì không bao giờ đủ!

Thấy tôi hùng hổ đập bàn, Du Dương sợ hãi lùi lại, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng, như trông thấy một con sư tử đang nổi cơn thịnh nộ.

"Trên đời còn thiếu những thứ có ích chắc? Máy nhắn tin ban đầu dùng rất tiện, ngoài đường ai ai cũng có một cái, không thì xấu hổ chẳng dám chào hỏi ai nữa. Nhưng điện thoại di động vừa ra đời, chẳng phải máy nhắn tin đã xong đời ư? Em nghĩ mình hiện đại đến đâu, tốt đến đâu? Dùng tốt à? Trước đây bạn trai tặng cho một cây sáo mới, thế là bán phết em đi! Hôm nay bạn trai đá đít, cô ta mới nhớ đến em, ai biết được bạn trai mới có tặng cho cô ta cây sáo khác tốt hơn không? Đến lúc ấy thùng rác sẽ là điểm đến lý tưởng của em đấy? Dùng tốt? Dùng tốt cái con khỉ!"

Tôi hít sâu một hơi, gắng nén cơn giận chỉ chực bùng phát, "Cô ta quý em ấy à? Nếu quý đã chẳng bán em vào đây, nếu quý thì vừa này đã ném mười nghìn rưỡi vào mặt tên gian thương này, hùng hồn nói một câu 'chuộc', nhưng cô ta làm thế nào hả?"

Du Dương ngơ ngác nhìn tôi vẻ hoang mang, phát hoảng vì thái độ hùng hổ của tôi. Song tôi chẳng để tâm, chỉ nhếch môi cười giễu, tiếp tục bóc trần sự thực tàn khốc, khiến cô bé đau thấu tim gan, "Cô ta mắng một câu rất có giáo dục là 'thần kinh' rồi phủi đít đi thẳng. Trong mắt cô ta, cây sáo cũ như em chưa biết chừng còn chẳng bằng đôi giày cao gót ngày ngày đi đến hôi chân đâu Du Dương ạ. Mười nghìn rưỡi? Đừng có mơ, thà đến bar khai chai rượu ngon đông giai, chưa chừng lại câu được một thằng ngốc. Dùng tốt ư? Nếu chỉ tốt là được thì giờ em đã chẳng phải khóc lóc ở một nơi không khác gì trại mồ côi thế này."

Du Dương cứng họng, song vẫn ngược cặp mắt đỏ hoe nhìn tôi đầy bất lực, thấy vậy tôi chỉ biết thở dài, quyết định nhân cơ hội này quán triệt lại cho cả tiệm vài quan điểm mà tôi cho rằng một vật linh nên có.

"Tôi đã ra rả suốt ngày rồi đấy thôi, con người không phải hạng tốt lành gì, không như vật linh, có thứ gì mà bọn họ không chịu vứt bỏ kia chứ? Chỉ có thứ trong ví tiền tôi thôi."

Tôi rút ra một tờ tiền nhăn nhúm, búng nhẹ ngón tay, "Nhắc lại theo tôi đây, điều này quan trọng nên chúng ta phải đọc ba lần, 'Tiền', 'Tiền', 'Tiền', OK? Nhưng nếu chỉ là đồ vật đáng giá vài trăm hay vài nghìn thì đừng mong người khác sẽ mãi mãi trân trọng nâng niu mình vì mình có ích, nếu con người có trân trọng nâng niu các vị mãi mãi thì cũng là vì lý do nào đó khác, chứ không phải vì có ích đâu. Nếu các vị chỉ đơn giản là có ích thì phải làm sao chủ nhân mới không vứt bỏ các vị?"

Tôi gõ nhẹ ngón tay lên bàn, nhìn khắp lượt các vật linh đang im lặng, giọng khinh miệt, "Là tiếc tiền, tiếc tiền, thừa các vị. Trả một cái giá đủ để xót ruột mới khiến họ lần sau không nỡ vứt hay đem cầm cố các vị nữa, bởi lúc ấy các vị tượng trưng cho một nắm tiền! Nếu tôi không hét giá cao khiến lũ khốn kiếp ấy xót ruột đến mức chỉ muốn bóp chết tôi, thì các vị sau này còn mong được yên ổn à?"

Thấy đám vật linh thường ngày vẫn nhón nháo như chợ vỡ, lúc này lại im re, tôi bỗng chợt dạ chẳng biết có phải mình quá lời không, đành dừng lại đợi nhịp thở ổn định mới chốt hạ, "Tôi nói xong rồi."

"A Lạc..." Thư Thư nãy giờ lặng thinh, dịu dàng vỗ về Du Dương đã bình tĩnh lại song vẫn còn thẫn thức, "Cậu phũ quá..."

"Hả... ừm..." Tôi ngượng nghịu gãi gò má ngựa râm ran, "Xin lỗi nhé."

Vừa dứt lời, tiếng khiển trách tức thì rộ lên tới tấp tạt vào mặt tôi, cứ như vừa sơ ý tắt chế độ im lặng vậy.

"Xin lỗi mà xong thì cần gì đến cảnh sát?"

"Hừm, kể ra thì lâu lắm rồi mới lại nghe những lời vừa nãy... Thối inh lại dài dòng! Suýt nữa tôi ngủ gật..."

"Đây nghe ba lần rồi! Chẳng có ý mới gì cả! Chỉ hòng hù dọa mấy đứa ma mới như Du Dương thôi!"

"Đồng dài mất bao lâu, đúng là chẳng có khái niệm thời gian gì cả, cục cu..."

"Ừa khựa khựa... xem phim hành động tình cảm còn hay hơn... khựa khựa..."

"Thế giới của kẻ nghèo kiệt đúng là tội nghiệp, thực ra hẳn ta mới là món hàng ế bần vũng không bán được cho ai..."

"Đồ nhỏ mọn!"

"Ngâu xi!"

"Gian thương!"

"Lại cái!"

Tôi nín lặng hồi lâu, không nhìn nổi nữa mới cúi kinh bật lại, "Đám bát nháo các người một vừa hai phải thôi! 'Lại cái' là thế nào hả? Vừa rồi ai nói! Đứng ra đây!"

"Anh nghe nhầm rồi."

"Đừng nhạy cảm thế chứ..."

"Bụng dạ hẹp hòi."

"Đúng thế..."

"Lại cái!"

"Lại nói rồi đấy!?"

"A Lạc..." Thư Thư thở dài, "Đừng gây sự nữa được không?"

"Cúc cu, anh chủ ơi mấy giờ rồi?" Cúc Cu mãi vẫn không có cơ hội hỏi giờ tôi, lúc này không kìm nổi bản năng, buột miệng.

"Giờ ấy hả? Mười một giờ năm mươi sáu phút, đói chết mất... Ôi thôi! Chết chắc rồi!" Tôi hít sâu một hơi, lao vào phòng thay đồ rồi la lên, "Trình Đức! Cứu mạng!"

Lúc này trong đầu tôi chỉ vang vọng câu nói của Mẫn Tư hôm qua.

"Tóm lại mai không được đến muộn, dám đến muộn em sẽ giết anh, gặp ở chỗ cũ, đồ khốn."

Hôm nay trời rất đẹp, nhiệt độ phòng khoảng mười bảy độ - thật phù hợp để giết người.

Tôi ngồi đối diện Mẫn Tư, lau mồ hôi lạnh, len lén liếc đồng hồ trong quán, Ừm, sắp một giờ rồi, tác phong thường ngày của Mẫn Tư luôn là đến trước giờ hẹn mười phút.

Thế nên tuy ngoài miệng nàng nói là "đến đúng giờ", nhưng thực ra sẽ yêu cầu tôi đến trước mười lăm phút - bởi nàng rất ghét phải đợi.

Như Mẫn Tư thường nói, "Đàn ông mà bắt phụ nữ đợi thì không phải đàn ông."

"Thế nào, anh có gì trắng trối không?"

Mẫn Tư tao nhã gõ dao đĩa vào nhau, khiến tôi bất giác nuốt nước bọt.

"... Anh cảm thấy người Trung Hoa chúng ta nên dùng đũa thì hơn..."

Mẫn Tư mỉm cười mỉa mai, "Sao trước đây em không nhận ra lòng tự hào dân tộc của anh cao như thế nhỉ?"

Tôi nghiêm trang đáp, "Bởi trước đây chưa đến lúc nguy tới tính mạng nên lòng tự hào dân tộc ẩn sâu trong tâm hồn anh không có cơ hội tỏa sáng..."

"A ha, lâu ngày không gặp, lại dẫn bạn trai tới ăn đây à?" Tôi đang vắt kiệt óc nói nhảm hồng tìm đường sống thì một ông chú đầu trọc béo phệ cười ha hả đi đến, nháy mắt với Mẫn Tư, "Bấy nhiêu năm vẫn một cậu này, sâu nặng quá nhỉ?"

Sát khí trên mặt Mẫn Tư tức thì đông cứng.

Tôi chỉ im lặng nhấp ngụm nước cam trên bàn rồi cúi đầu nghiên cứu thực đơn.

Mẫn Tư không phủ nhận, tôi còn muốn sống tiếp, nên cũng chẳng lăm lờ làm gì.

"Lâu quá không gặp chú." Mẫn Tư lập tức điều chỉnh nét mặt, tươi cười chào hỏi ông chủ, "Món tử của quán vẫn thế chứ ạ?"

Ông chú đầu trọc giơ ngón cái, "Nguyễn y vân, như mọi khi?"

"Như mọi khi."

Đoạn chú ta khựng lại, nhìn tôi vẻ nghĩ ngợi rồi vỗ đùi, "Thêm đĩa thịt bò lớn!" Trước lúc đi khỏi còn không quên nháy mắt với tôi, cười ranh mãnh, "Tầm bổ nhiều vào, chú mời."

Khụ...

Tôi và Mẫn Tư ngượng ngịu nhìn nhau rồi vội vã nhìn lảng đi nơi khác, cùng lúc ấy, tôi nghe thấy tiếng Thư Thư ngấm ngấm và Gia Gia vô thức reo lên bi bô.

"Cảm ơn anh về chuyện em họ em." Dường như cảm thấy đã im lặng quá lâu, càng lúc càng lúng túng, Mẫn Tư lên tiếng.

"Hả? À! Không không, anh cũng đâu bỏ công sức gì mấy..." Tôi gãi đầu, cảm thấy hơi chột dạ, "Chỉ trả sự việc về bản chất của nó thôi mà, dù không có anh, sớm muộn chuyện cũng thành như vậy thôi."

"Ừm, em cũng nghe Chúc Tuyên kể." Mẫn Tư xua tay, ý bảo tôi không cần khiêm tốn. Nàng dè dặt nhìn tôi, rồi vội vã cụp ngay mắt xuống, "Lần này không có anh thì hồng chuyện rồi, nên... cảm ơn nhé."

Đúng lúc này, phục vụ bưng bếp lẩu lên nên nàng tạm thời ngừng lời.

Đợi phục vụ đi khỏi, nàng mới chậm rãi nói tiếp, "Xin lỗi, hôm đó là lỗi của em, thực ra em chẳng có tư cách gì mà bình phẩm cách sống của anh cả."

"Đừng nói thế..." Tôi gượng cười xua tay, "Em thế này anh càng cảm thấy mình là hạng cận bã."

"Ăn đi."

"Ừm."

Lần đầu tiên tôi ăn cơm với Mẫn Tư trong không khí căng thẳng như vậy, tuy cũng một phần do ăn lẩu, nhưng tôi cứ cảm thấy mồ hôi trán đổ nhiều hơn hẳn bình thường.

Thậm chí tôi còn chẳng biết trong miệng mình đang có gì, chỉ biết nhai, nuốt, uống nước cam một cách máy móc.

Tới tận khi tính tiền, không khí cuộc trò chuyện giữa tôi và nàng vẫn chưa dịu lại. Tôi cảm giác được nàng vẫn còn những điều chưa nói, song lại ngại hỏi.

Cuối cùng nàng hào phóng trả tiền, hai chúng tôi chào ông chủ rồi rời tiệm.

"Phù..." Gió mát phả vào mặt, nàng thở hắt ra, móc gói kẹo ngậm trong túi xách, tóm tay tôi đổ mấy viên vào rồi ngửa cổ dốc toàn bộ phần còn lại vào miệng, "Ha..."

Tôi cũng bỏ ba viên trong tay vào miệng ngậm, dư vị lẩu và cái nóng toàn thân tức thì tan biến quá nửa.

Nàng mỉm cười hít sâu một hơi, đoạn quay sang nhìn tôi, tươi tỉnh vẫy tay, "Em có việc, hôm nay thế đã nhé?"

"Ừ ừ, tạm thế đã, có gì lại gọi nhé." Tôi gật đầu.

"Ừm." Nàng khẽ đáp.

Bầu không khí bỗng lại trở nên gượng gạo.

Bởi cả hai đều không hề cất bước, đã lâu lắm rồi mới xảy ra chuyện thế này, xưa nay chúng tôi chưa bao giờ thiếu ăn ý đến vậy.

Thế nên tôi chìa tay, tỏ ý bảo nàng đi trước.

Mẫn Tư lặng lẽ gật đầu, quay người đi về bên trái, còn tôi vốn cũng định rẽ trái, bỗng dừng lại không dậm bước nổi, đành quay lưng đi về bên phải.

Đi được ba bước, tôi chợt nghe tiếng Mẫn Tư gọi, tim bất giác nảy lên, vừa quay lại đã thấy nàng lao vào lòng.

Chẳng biết vì hương nước hoa đắt tiền trên người nàng hay bởi nguyên nhân gì khác mà tim tôi bỗng đập dồn, tay chân luống

cuồng, chỉ biết ngõ ngang chìa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Mềm mại quá, khác hẳn vẻ cứng cỏi nàng vẫn thể hiện hằng ngày. Nhưng nàng ôm siết quá, đến nỗi tôi thấy hơi đau.

Chưa kịp mở miệng, tôi đã cảm thấy cơ thể trong lòng mình... run lên, nàng đang khóc.

Tôi chẳng biết nàng đau lòng vì chuyện gì, hoặc., tôi không biết có phải mình thật sự không biết nàng đau lòng vì chuyện gì không.

"A Lạc... suýt chút nữa, thực sự chỉ thiếu một chút nữa thôi." Nàng nức nở, dịu dàng như chú mèo con, "Suýt chút nữa vì anh mà em đã định làm... một người bình thường trong mắt bố mẹ."

Tim thót lại, tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn nàng. Nàng cũng ngẩng lên nhìn tôi, tôi nhận ra cặp mắt đen tuyền ấy ánh lên vẻ quyền luyến chưa từng có.

Lúc còn hẹn hò, thực ra tôi từng thấy ánh mắt này, về sau tôi cho rằng đó chỉ là ảo giác, bởi Mẫn Tư là lesbian, nhưng lần này - thực khó mà hoài nghi cặp mắt mình được.

"Ban đầu chỉ định trêu anh cho vui, bởi trông anh rất dễ bắt nạt, em thấy cực kỳ thú vị. Tuy con người anh quả rất ôn hòa, nhưng sau này tiếp xúc nhiều, một hôm em chợt nhận ra..."

Nói đến đây, nàng ngập ngừng, "Rằng, 'À, người này hóa ra không hề thích con người cũng như xã hội này..."

Tôi lặng thinh không nói, chỉ khẽ vuốt tóc nàng.

"Tuy sở thích của em hơi khác, nhưng lúc ấy bắt gặp ánh mắt anh, em lại xúc động, xúc động ấy, A Lạc..."

"Nhất định phải khiến người này động lòng với mình", 'Nhất định phải khiến người này không cảm lòng được mà nảy sinh tình cảm với con người', có điều..." Nàng mỉm cười mà nước mắt lăn dài, "Quả nhiên vẫn miễn cưỡng nhỉ? Anh vốn không chịu vì 'con người' mà liều lĩnh dấn thân vào bất cứ hiểm nguy nào anh không muốn, trong lòng anh, sức nặng của hai tiếng 'con người' đã vượt xa giá trị bản thân nó."

"Đâu có, anh chỉ là..." Tim tôi bỗng đập thành thịch vô cớ, nhưng nàng lập tức đặt ngón tay lên môi tôi, khẽ nói, "Lẽ ra em không nên ép anh."

"Nếu như anh thực sự thay đổi, chưa chừng em lại chán anh... Ôi, ai mà biết được chứ?" Mắt đỏ hoe, nàng sụt sịt rồi âu yếm ôm

lấy mặt tôi, ngắm nghía hồi lâu, đột nhiên nhoẻn cười rạng rỡ, gương mặt thanh tú tươi cười ấy khiến tim tôi lại lạc mất một nhịp.

"Quả nhiên, A Lạc đúng là A Lạc..."

Dứt lời, nàng bỗng đẩy tôi ra, lùi lại hai bước, gương mặt vẫn còn hoen nước mắt, mỉm cười vẫy tay chào tôi, "Gặp sau nhé."

Tôi định phủ nhận, nhưng mấp máy môi, cuối cùng chỉ bất lực thốt ra ba chữ, "Ừ, gặp sau."

Lần này nàng không hề do dự mà quay người đi thẳng. Tôi nhận ra bước chân nàng đã nhẹ nhõm hẳn, như thể vừa trút bỏ được thứ gì đó.

Tôi đứng chờ ra hồi lâu, mãi tới khi bóng dáng Mặc Tư khuất giữa biển người mới gượng cười.

Ừm, hình như tôi thực sự bó tay với cô gái kỳ quặc này rồi.

"Oh take a look in the mirror you look so sad..."

Di động thỉnh linh đổ chuông, tôi vội rút ra xem, hóa ra là số máy nhà - Bát Giới gọi.

"Ừa khựa khựa anh chủ ời, cả tiệm đánh nhau to rồi khựa khựa..." Giọng Bát Giới vẫn đầy bỉ bựa, dẫu trời tàn đất tận quyết không thay đổi, "Hay lắm nhé..."

Tôi nhú mày thâm nghĩ sao hôm nay Bát Giới lại gọi điện mách chuyện vớ vẩn này nhỉ, đáng lẽ nó còn mãi xem phim sex mới đúng chứ, "Hử? Ngày nào tao ra ngoài mà chúng chẳng đánh nhau? Có Bình Bạch ở đó, chắc tiếng ồn không lọt ra ngoài chứ?"

"Không, hôm nay... đánh hay lắm, lính mới lợi hại lắm, anh không mau về đi, cửa tiệm sắp bị dỡ cả ra rồi."

"... Lính mới?" Tôi lơ mơ cảm giác mình đã quên gì đó...

Ôi ôi ôi! Nhớ ra rồi, còn chưa bóc hộp bưu phẩm đựng Cánh Tay Phải!

Sực nhớ đến con chồn đất có thể dùng tranh vẽ gọi ra đủ thứ kỳ quái, tôi không rét mà run, chẳng biết Bẩm Bự đã hồi phục lại chưa, nếu chỉ có mình Bình Bạch chống chọi - e rằng không nổi!

Nếu đám trong tiệm đồng tâm hiệp lực chống đỡ thì còn tạm, nhưng đa số bọn chúng chỉ sợ thiên hạ không loạn, thử nghĩ một năm mười hai tháng phải giam mình trong cửa tiệm tranh tối tranh sáng, đến đến đi đi cũng chỉ từng ấy người, lại chẳng có hoạt động giải trí nào ích lợi cho thể xác và tinh thần, không lệch lạc tâm lý đã

là tạ ơn trời đất, nếu còn muốn bắt chúng ngoan ngoãn tử tế... thà lên chùa thắp hương cầu cho trúng số nghe còn khả dĩ hơn...

Nghĩ đến đó, tôi bỗng thấy một luồng khí lạnh xộc lên từ xương cụt, cả người run bắn.

"Trình Đức! Lần này phải nhờ em cứu mạng thật rồi!"

"Vâng... vâng..."

Tôi thề từ nay sẽ không bao giờ đi nhanh thế nữa, bởi vừa rồi ít nhất tôi đã cắt đuôi ba xe motor của cảnh sát giao thông, e rằng sáng mai báo chí sẽ giật tít "Xe đạp khiêu chiến, cảnh sát thảm bại" cho xem.

Lòng như lửa đốt lao vào tiệm, tôi bỗng sửng người trước cảnh tượng bên trong - sao lại êm đềm thế này?

Bình trà A Quý đang ôm một chén trà tôi chưa thấy bao giờ, mặt lâng lâng hạnh phúc, Lắc Các ngồi trong xó chơi chọi dế, Cúc Cu hí hửng lau chiếc đồng hồ quả quýt mới cóng đeo trên mình...

"Ừ hự, ưạ khựạ khựạ..." Một tràng cười bản bựa vang lên, khiến tôi ngoái đầu lại...

Mũi tôi bỗng nóng lên, cảm giác một thứ chất lỏng không rõ tên sắp trào ra từ khoang mũi - Bát Giới đang rỏ dãi lượn quanh một cô gái lỏa lồ nóng bỏng.

Vỡ lẽ, tôi quay ngoắt lại nhìn con chồn đất đang vắt vẻo trên bàn mình, "Mày bày trò đấy hả? Không phải bọn mày đánh nhau ư?"

"Ta sai con heo lừa người đấy thôi, đổi lại ta vẽ cho nó một cô ả trần truồng..." Con chồn đất liếc xéo tôi, khoái trá hỏi, "Cửa cấm bắt thành hử?"

Hử?

Tôi ngây người, hiểu ngay Bát Giới đã làm gì. Tôi ra ngoài ăn cơm với một cô gái, nếu trong vòng năm phút nó không liên tưởng tới hơn ba trăm màn sắc dục thì đã chẳng phải là Bát Giới.

Bát Giới hốt lẽo chuyện này với Cánh Tay Phải, dĩ nhiên Cánh Tay Phải sẽ nghĩ cách phá đám tôi.

Còn nó làm cách nào ấy hả, cứ nhìn cửa tiệm của tôi mà xem, đám khốn nạn kia đều bị nó mua chuộc cả rồi. Nhất là Bát Giới, nhìn nó ngây ngất mê mê thế kia, đến giờ vẫn chưa nhận ra tôi đã về.

"Chắc... đây không phải thái độ mà ta muốn thấy." Cánh Tay Phải có vẻ không hài lòng trước biểu hiện của tôi, nó bay lên đỉnh đầu tôi nhìn xuống, bấy giờ tôi mới nhận ra lòng trắng mắt nó vẫn

đầy tia máu, trông cực kỳ ồm yếu, "Người đúng là thích lo chuyện bao đồng! Đồ phàm phu!"

"Mày muốn nói gì?"

"Chuyện Chúc Tuyền ấy, người không thấy mình chẳng làm nên trò trống gì, cuối cùng ai nấy đều bức bối à?" Cánh Tay Phải nhìn tôi bằng ánh mắt căm ghét, giọng buồn bã châm chọc, "Thỏa mãn với cái đạo đức rởm của người chưa? Đồ phàm phu."

"Dù sao đi nữa, giờ mày đã thuộc về tao, tao sẽ sử dụng mày thật tốt, có những chuyện... qua rồi thì tốt." Tôi đã quen với chuyện này nên không hề thấy giận.

Gần như hơn nửa số vật linh lúc mới đến đây đều hung hăng như sư tử nhe nanh múa vuốt, song bên trong lại yếu ớt chẳng khác nào thỏ non gặm cà rốt cũng đủ gãy răng.

"Ta không cho người dùng đấy." Cánh Tay Phải lạnh lùng nhìn tôi, vẻ căm hận lóe lên trong mắt nó khiến tôi giật thót, "Ta nhất quyết không làm ngọn bút trong tay bọn phàm phu nữa, hướng hồ... chuyện này, vì người nên mới vĩnh viễn không bao giờ qua!"

"Mày nói thế là sao?"

"Đồ phàm phu... Quân rác rưởi..." Cánh Tay Phải không trả lời tôi, chỉ lăm bằm rồi quay đi, thần thờ rúc vào một góc, thân hình gầy gò run lên, "Ta không sai... Ta không sai... Hắn vốn dĩ không nên vẽ tranh... Hắn vốn dĩ là đồ bỏ đi... Hắn căn bản không thể vẽ được..."

Tôi toan khuyên nhủ vài câu thì thấy Thư Thư xuất hiện trước mặt, lắc đầu.

Phải rồi, chẳng đi đâu mà vội. Còn rất nhiều thời gian mà.

Chỉ cần tôi dùng đến nó, nó sẽ tiếp tục tồn tại. Nghĩ tới đó, tôi bèn bước về phía gói bưu phẩm được gửi tới ban sáng. Lúc này đi vội quá chưa kịp bóc.

Còn chưa chạm tay vào gói hàng, đã nghe Cánh Tay Phải thình lình rít lên, "Đừng có chạm cái tay bẩn thỉu của người vào ta!"

"Grào!!!" Có tiếng hồ gầm vang, mực vẽ sặc sỡ hiện lên nền trời, trong nháy mắt đã hòa vào nhau thành một con hồ dữ, nhe nanh múa vuốt lao về phía tôi. Ánh mắt dữ tợn cùng uy thế của chúa sơn lâm khiến tôi không nhúc nhích nổi nửa bước, chỉ biết trơ mắt nhìn hàm răng nó táp xuống...

"Kyaaaaaaaaa!" Cùng tiếng thét cực giống Lý Tiểu Long, một chiếc găng đấm bốc đỏ rực thình lình xuất hiện bên dưới con hồ dữ,

đắm vào cầm nó một cú thật mạnh.

"Bụp..." Hồ dữ nháy mắt đã biến thành một đồng màu vẽ rơi xuống, tan tác, biến mất.

"Ngoài Bìm Bự ra, không ai thắng được em đâu... Kyaaaaaaaaa!!!" Bình Bạch nhảy tới nhảy lui như một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp, thỉnh thoảng lại dư dứ nắm đầm rít gió vù vù.

Bìm Bự đang ngủ khò chợt trở mình, mơ màng nói mớ, "Ngâu xi..."

Cùng lúc ấy, Cánh Tay Phải khinh miệt buông một câu, "Đồ phàm phu... để xem người chọi lại được mấy con?"

Tôi ngó người nhìn quanh mới phát hiện trên tường, trên trần và dưới sàn đã vẽ đầy hình hổ hung tợn, đâu đây vắng vắng tiếng hổ gầm, nghe mà sởn cả tóc gáy.

"Đã nói ta nhất quyết không làm ngọn bút trong tay bọn phàm phu nữa mà, chán sống thì cứ việc chạm vào ta." Cánh Tay Phải lạnh lùng đe dọa tôi.

Cuối cùng tôi cũng ý thức được con chồn đất này khó nhằn đến đâu, song chẳng làm gì được nó, đành gượng cười khuyên, "Mày có biết..."

"Chỉ là tan biến thôi chứ gì?" Cánh Tay Phải bực dọc ngắt lời, nhìn chằm chằm vào tôi bằng cặp mắt tối sầm, đầy vẻ chết chóc, "Ta sống đủ rồi, đừng dùng đầu óc phàm phu để suy đoán về một nghệ sĩ thiên tài như ta, đồ ngu."

Cánh Tay Phải rõ ràng không hiểu tính tôi, tuy tôi chẳng phải hạng ngang ngược cố chấp gì, nhưng nhất định không để một vật linh chết ở tiệm mình trong tình trạng này.

Có điều hôm nay rõ ràng không phải thời điểm thích hợp để khuyên giải, khoan nói Bìm Bự đang yếu như thế liệu có đủ sức càn quét hay không, dẫu đủ chẳng nữa thì dựa trên kinh nghiệm đau thương đối đầu với Godzilla lần trước, nếu ngoan cố đến cùng, e rằng lại khiến Cánh Tay Phải trọng thương thêm, nên tôi quyết định rút lui.

Huống hồ tôi cũng nhận ra, dường như vẫn còn một phần câu chuyện mình chưa nắm rõ. Hôm nay chứng kiến thái độ của Cánh Tay Phải, tôi không khỏi nghi ngờ, vật linh này thật sự đang... ghen ghét ư? Hay nói cách khác, thực sự chỉ ghen ghét thôi ư?

Ghen ghét với bảng vẽ và bút điện tử, ghen ghét với chủ mình?

Tôi không dám chắc cho lắm, dù sao từ đầu đến cuối Cánh Tay Phải đều không tham gia quyết định, chỉ bị động đón nhận kết cục được sắp sẵn cho mình. Trong khi mọi căn cứ đều chỉ dựa trên suy đoán của tôi.

Cẩn thận chút nào.

Tôi tự nhủ - bởi vật linh còn yếu ớt hơn con người nhiều.

CHƯƠNG 10

CHÂN TƯỚNG QUYẾT LIỆT, BƯỚC NGOẶT

Suốt mấy hôm sau, Cánh Tay Phải vẫn như con thú hoang bị thương và tuyệt vọng, hễ tôi đến gần, nó sẽ nổi xung lên, được cái nó đã hoàn toàn hòa nhập với những vật linh khác.

Nó chỉ ghét mình tôi, đây là tin tốt duy nhất hiện giờ.

Thế nên thời gian này, tôi đã nhờ Thư Thư lôi kéo những vật linh khác, từ từ xoa dịu Cánh Tay Phải. Tôi không đòi hỏi gì cao xa, chỉ cần nó chịu sống tiếp, chỉ cần nó còn ở trong cửa tiệm này, thời gian sẽ giúp nó quên đi hết nỗi đau buồn.

Đây là quá trình hầu như mọi vật linh trong tiệm đều phải trải qua, có rất nhiều vật linh không vượt nổi cửa ải này, bởi với những đồ vật đã quen với chủ cũ, dù vì bất cứ lý do gì mà phải xa lìa chủ nhân cũng chẳng khác nào thế giới sụp đổ.

Những vật linh có thể tiếp tục tồn tại thực sự rất ít. Tôi nghĩ có thể gọi quá trình này là "trưởng thành".

Là một vật linh, Cánh Tay Phải vẫn còn quá non nớt.

Cứ ngỡ sẽ có đủ thời gian, nhưng rồi tôi nhận ra dường như mình đã sai. Ba tháng sau, tôi ngỡ ngàng phát hiện mảnh hổ trên bốn bức tường đã giảm bớt quá nửa.

Cánh Tay Phải đã suy nhược đến độ mắt thường cũng nhận thấy được, tuy không phải quá nhanh, nhưng cứ thế này nó chắc chắn không cầm cự nổi.

Tôi thấy nó uể oải nằm dài, đờ đẫn nhìn mọi thứ trước mặt, song trong mắt chẳng in bóng thứ gì.

Cặp mắt ấy trống rỗng đến phát sợ, dù vật linh trong tiệm hỏi han, nó cũng chỉ ậm ừ lấy lệ, ánh mắt không hề lay động.

"Không ổn, nó chẳng thiết gì nữa rồi." Lắc Cắc ngồi trong góc cùng tôi bàn luận về Cánh Tay Phải, dẫu môi vẽ chán nản rồi giờ ngón tay thối, "Ngầu xi, rốt cuộc anh làm thế nào mà để nó tổn thương như thế kia hả?"

"Tao cũng không biết nữa..." Bị thằng tiểu ma vương cả tiệm không ai dám dây trách móc, tôi chỉ biết gượng cười.

"Mặc kệ! Tất cả là tại anh! Đi chết đi, đồ ngâu xi!" Lắc Các chẳng buồn đếm xỉa, lè lưỡi vạch mắt trêu tôi.

"Tao đã bảo..."

"Ngâu xi! Ngâu xi!" Lắc Các hoàn toàn không cho tôi cơ hội phân bua, khẳng khái gào lên.

Hoàn toàn không có tiếng nói chung... Đúng là tôi ngu thật, đi trông chờ vào thằng lỏi này.

"Thứ cứu được nó không ở trong tiệm này, tuy bản thể nó ở đây nhưng hồn phách thì không. Dù thầy có lên đồng trước mặt nó cũng vô ích thôi!"

"Tao không phải thầy..."

"Kén chọn vừa thôi thầy ạ!"

"Mày..."

"Ồn chết đi được, tóm lại tốt nhất là anh ra ngoài tìm cách đi!" Lắc Các thỉnh linh thoát ra một câu khiến tôi ngẩn người. Chỉ thấy nó khịt khịt mũi, xua tay, "Cứ ở lì trong quán ăn xập xệ này thì không cứu nổi nó đâu."

"Đây là tiệm cầm đồ..." Tôi cười méo xẹo nhắc.

"Là cái gì chả được!" Lắc Các sốt ruột ngoáy mũi, thái độ rất gợì đòn, "Anh mở tiệm gì mà chẳng ế sừng!"

"..." Chỉ số tự tôn đã chạm đáy, tôi quyết định không đi sâu thảo luận chuyện này với nó nữa, "Mày nghĩ trong tiệm không có, bên ngoài đã chắc có ư?"

"Tôi làm sao biết được, anh tự tìm đi! Dù sao cứ ru rú ở đây cũng chẳng có cách gì đâu!" Lắc Các bực bội xua tay, "Ngoài kia có hay không không biết, nhưng vẫn hơn không tìm chứ hả? Dù anh không tìm thì ở trong tiệm cũng như người thừa, mau ra ngoài nhận việc đi..."

Sao tôi cứ cảm giác nó chỉ muốn đuổi mình đi ấy nhỉ...?

Có điều, đúng như lời Lắc Các, Cánh Tay Phải tuy ở đây nhưng hồn phách thì không. Giờ nó đã không tha thiết bất cứ thứ gì trước mặt, e rằng nói gì với nó cũng vô ích.

Đành đánh cược một phen vậy, biết đâu còn có cơ xoay chuyển...

Nghĩ vậy, tôi bèn rút di động ra, trong danh bạ vẫn còn lưu số Chúc Tuyền. Phân vân giây lát, cuối cùng tôi vẫn nhấn nút gọi, nào ngờ đáp lại không phải giọng nói lạnh lùng thu hút của tay họa sĩ, mà là tiếng tổng đài thông báo thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã ngừng sử dụng.

Không thể liên lạc qua điện thoại, tuy trên danh thiếp có ghi cả địa chỉ email, nhưng tôi không dám chắc gửi thư rồi gã có đọc hay không. Nếu chậm trễ e rằng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi Cánh Tay Phải không đợi được lâu đến thế.

Cuối cùng tôi đành vào phòng ngủ, rút chiếc kẹp sách ra khỏi cuốn tiểu thuyết kỳ ảo trên tủ đầu giường, lập tức Thư Thư hiện ra bên cạnh, "Xin lỗi nhé, cậu đang ở chơi trong đó mà tôi lại làm phiền. Có chút chuyện cần cậu ra ngoài với tôi một chuyến."

Thư Thư nhìn lại cuốn tiểu thuyết kỳ ảo, chẳng biết nghĩ tới chuyện gì mà cười khúc khích, lắc đầu, "Không sao, về rồi mình lại vào đó chơi cũng được."

Ngang qua cái bàn trong tiệm, tôi tiện tay cầm luôn con dao Thụy Sĩ đang say giấc, rồi lại dắt Trinh Đức ra khỏi cửa.

"Trinh Đức, hôm nay lại phải nhờ em rồi..."

"Anh, anh đừng khách sáo." Trinh Đức e thẹn lắc đầu, dè dặt nhìn tôi rồi đánh bạo nói thêm, "Hôm nay Trinh Đức cũng sẽ cố gắng!"

"Hi hi, trông cậu em cả đấy." Tôi leo lên xe, vỗ vỗ ghi đông, "Phải chạy nhanh một chút, hơi xa đấy..."

Phải, có hơi xa. Hơn nữa còn là nơi đã ba tháng rồi không tới - nhà Chúc Tuyền.

Nhờ Trinh Đức giúp sức, tôi tà tà đạp khoảng một tiếng thì tới nơi. Sau khi khóa xe cẩn thận, tôi leo cầu thang lên gác, đến trước cửa nhà Chúc Tuyền, bấm chuông.

Sau hồi chuông dài, cửa vẫn đóng im ỉm.

Gã ra ngoài rồi ư?

Tôi nhú mày, cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, chợt phát hiện tay nắm cửa bám một lớp bụi dày - lòng bỗng chùng hẳn xuống.

Cánh cửa này đã lâu không ai mở, Chúc Tuyền chuyển nhà rồi! Nhớ lại ban nãy gọi điện cho gã cũng không liên lạc được, tôi đoán Chúc Tuyền nhất định đã xảy ra chuyện.

Hốt hải chạy xuống tầng, ngó vào hòm thư của Chúc Tuyền. Hòm thư khóa kín, tờ rơi quảng cáo nhét đầy bên trong, sắp tràn cả ra ngoài.

Hắn gã dọn đi lâu rồi... Tôi đã đến muộn.

Tôi không khỏi hụt hẫng, bởi mình mỗi duy nhất có thể giúp Cánh Tay Phải đã đứt. Nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục chạy lên bấm chuông nhà hàng xóm, chẳng mấy chốc, một gương mặt trắng bệch như giấy ló ra - là một cô gái đang đắp mặt nạ.

"Gì thế?" Cô ta nhìn tôi, môi mấp máy không rõ tiếng, "Tôi không mua gì đâu..."

"Xin lỗi..." Bất gặp ánh mắt sốt ruột của đối phương, biết mình đã bị nhầm là nhân viên tiếp thị, tôi không khỏi cười ngượng ngịu, "Xin hỏi cô có biết nhà hàng xóm bên cạnh đi đâu rồi không?"

"À... hình như đã dọn đi lâu rồi..."

"Dọn đi đâu, cô biết không?"

"Không biết, anh chàng đẹp trai ấy có thềm để ý đến tôi đâu." Giọng cô ta có phần chán chường, như tiếc rẻ miếng mồi ngon ở ngay trước mặt mà không xơi được, "Nên cũng chẳng quen thân gì."

"Ra vậy, cảm ơn cô."

"Ừm, không có gì." Cô ta khép cửa lại.

Tôi thở dài, ủ rũ rời khu nhà, leo lên xe đạp ngồi nghỉ. Tôi không mở khóa xe, chỉ ngồi lì trên yên, Trinh Đức lo lắng nhìn tôi, song không dám lên tiếng hỏi.

Tôi rút di động ra gọi Mẫn Tư, mới mấy giây đã nghe giọng nàng vang lên.

"Gì thế?"

"Cậu em họ chuyển nhà rồi em biết không? Có biết chuyển đi đâu không?"

"Chuyển nhà á?" Giọng Mẫn Tư hơi cao lên, nghe đã thấy nàng cực kỳ kinh ngạc, "Anh chắc không?"

"Ít ra hàng xóm của cậu ta nói vậy."

"Đang yên đang lành sao lại chuyển nhà nhỉ... còn chẳng nói gì với em." Mẫn Tư lẩm bẩm, xem ra nàng quả thực rất quan tâm đến gã.

"Em thử hỏi người nhà cậu ta xem?"

"Anh đừng mơ, giờ nó đang căng thẳng với người nhà." Mẫn Tư hít một hơi thật sâu, "Em sẽ tìm cách, có tin gì liên lạc sau."

"Ừm."

Nói xong, chúng tôi không hẹn mà cùng cúp máy.

"Thôi, cậu cũng cố hết sức rồi, về tiệm rồi chúng ta cùng nghĩ cách." Thư Thư khẽ khàng an ủi, nhưng dường như cô cũng hiểu những lời này chỉ mang tính chất an ủi vậy thôi, "A Lạc, có những chuyện đã định trước là không thể tháo gỡ rồi."

Tôi làm thỉnh hồi lâu, ngẩng đầu hứng lấy ánh nắng chói mắt, chợt cảm thấy cổ họng khô rang, "Đi mua gì uống vậy."

Cách tòa nhà Chúc Tuyên ở chừng hơn hai mươi mét có một cửa hàng 7-11, tôi bước vào, đi thẳng đến quầy đồ uống, nhìn ngó tủ lạnh hồi lâu, cuối cùng lấy ra một lon Pepsi. Trên đường đến quầy thu ngân, ngang qua giá báo, hình như tôi bắt gặp gì đó.

Lùi lại mấy bước, nhìn đồng sách báo.

Có một cuốn sách tranh tập hợp các họa sĩ cùng tác phẩm của họ. Nhưng thứ thực sự thu hút tôi, là một cái tên lạ lẫm.

Cái tên khiến tôi rung mình, như được dòng suối diệu kỳ dội từ đầu đến chân, cảm giác lạnh toát sống khoái khiến đầu óc tôi minh mẫn hẳn. Trong khoảnh khắc, tôi chợt hiểu ra Cánh Tay Phải muốn gì.

Tên, nó muốn cái tên này.

Có lẽ đây mới là ánh bình minh đúng nghĩa mà Chúc Tuyên để lại cho nó.

Tôi rút lấy cuốn sách tranh nọ, đặt trước mặt nhân viên thu ngân cùng lon Pepsi. Vừa bước khỏi cửa, tôi lập tức bóc màng nylon bọc sách, giờ đến trang đó.

Bên trên viết lời giới thiệu về họa sĩ: "Họa sĩ mới vào nghề, phong cách mới mẻ thách thức mọi chuẩn mực, làm ban biên tập phải háo hức mong chờ tác phẩm kế tiếp của anh."

Chính là đây, tuy không thể khẳng định, nhưng ngoài nó ra, tôi không còn nghĩ ra được cách giải thích nào khác.

"Ha ha ha ha ha ha..." Tôi bật cười, tâm trạng nặng nề thoát chốc bay biến sạch, "Họa sĩ mới... Ha ha ha... Đúng thật là... Ha ha..."

"A Lạc." Thư Thư khẽ khàng ngắt lời tôi.

Tôi ngưng cười, ngoảnh quay sang cô, "Hả?"

"Mọi người đều đang nhìn cậu đấy..." Thư Thư giơ ngón tay khoanh một vòng tròn.

Bấy giờ tôi mới nhận ra, người qua đường đều đang nhìn mình như nhìn tên ngớ ngẩn.

"Không thể ăn nổi nữa... hừm." Bỉm Bự vẫn mơ màng nói mớ mấy câu cũ rích, tiện thể chửi tôi, "A Lạc ngầu xi..."

Một tiếng sau tôi về đến nhà, ném lon Pepsi rỗng vào thùng rác, còn cuốn sách tranh thì đem đặt cạnh con chồn đất đang chờ đợi.

"Cút ra đi đồ phàm phu, thiên tài đây không có hứng thú với người."

"Không hứng thú với tao, chưa chắc đã không hứng thú với thứ khác nhỉ..."

"Ha..." Cánh Tay Phải kéo sụp vành mũ xuống che mặt, "Thiên tài ta hiện giờ không thiết gì hết, nếu muốn cãi nhãi thì tự cút về phòng mình mà nói, đừng quấy rầy ta, đồ phàm phu!"

"Bấy lâu nay mày đã thấy tao quấy rầy mày bao giờ chưa?"

Vừa nói tôi vừa thận trọng quan sát phản ứng của Cánh Tay Phải, thấy tuy nó vẫn sùm sụp cái mũ trên đầu, nhưng vành tai đã hơi động đậy.

"Gần đây xuất hiện một họa sĩ kỹ thuật chẳng đâu vào đâu, song vẽ cũng tạm được..."

"..."

"..."

"..."

"..." Cánh Tay Phải hất vành mũ lên, hai tay kéo chiếc mũ ra sau, cân chỉnh cho ngay ngắn, đồng thời nhìn trừng trừng vào tôi, "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì hả? Nói xong thì cút đi cho mau!"

Tôi bật cười, nhận thấy cặp mắt Cánh Tay Phải không còn trống rỗng nữa, thay vào đó là bức bối xen lẫn giận dữ, như muốn lao vào xé nát tôi bất cứ lúc nào.

Hay lắm, có phản ứng vẫn tốt hơn không phản ứng, chứng tỏ tôi đã nói trúng rồi.

"Bút danh là 'Cánh Tay Phải của Cá Bẫy Đuôi'."

Lúc tôi thốt ra câu này, Cánh Tay Phải bỗng dãn mặt, bức bối và giận dữ phút chốc tiêu tan, năng lực tư duy tựa hồ bay biến.

Bút danh đó là "Cánh Tay Phải của Cá Bẫy Đuôi", cũng chỉ có nó mới có thể khiến con chồn đất kia rung động đến vậy.

"Nhất định... có nhảm lẫn ở đâu rồi..." Cánh Tay Phải gắng nén run rẩy nói, "Chỉ... chỉ là trùng hợp thôi."

"Trùng hợp ấy à?" Tôi cười khì, mở sách đến trang có tác phẩm của tay họa sĩ nọ, "Thế này mà còn coi là trùng hợp nữa thôi?"

Màu chủ đạo của tác phẩm là đỏ và vàng, địa điểm dường như là một khu sinh thái hoang dã. Tông màu chói gắt khiến tôi theo bản năng liên tưởng đến châu Phi, vàng dương đã ngả màu cam đang lặn xuống, còn nhân vật chính của bức tranh là một đám chồn đất đang ghéch cổ đứng thẳng tắp, vừa cảnh giác vừa đáng yêu.

Tôi không hề miêu tả cho Chúc Tuyền hình dáng của Cánh Tay Phải, chẳng hiểu sao gã lại muốn vẽ loài động vật này, có lẽ thực sự chỉ là trùng hợp, song hiện giờ tôi không cần trùng hợp, cũng không muốn tin đây là trùng hợp.

Góc trái bên dưới bức tranh đề một hàng chữ bằng bút lông đen - tặng người đã dạy tôi tất cả.

"Ha... ha..." Cánh Tay Phải tròn tròn mắt, há hốc miệng thở hổn hển, vô thức đưa cả hai tay lên miệng cắn móng tay, thân hình run bần bật, "Sao lại... Nào hẳn có vấn đề à?"

Từng giọt từng giọt chất lỏng lỏng lánh bảy sắc như màu vẽ loang trong nước, ứa ra từ đôi mắt to tròn của Cánh Tay Phải, nhỏ xuống đất, hóa thành từng viên ngọc trai nhỏ xíu, tan biến.

"Vẽ... ha ha ha... vẽ xấu không chịu nổi... Đúng là hạng phàm phu... Ha... Ai chọn bức này đây? Thẩm mỹ tệ lậu gì không biết? Không muốn làm nữa à? Xấu đến nỗi thiên tài đây không nhận được cười... Ha ha, đúng là trình độ phàm phu, phì phì! Cũng coi là tài... Ha ha ha..."

Cánh Tay Phải cười đến run cả người, nước mắt rùng rùng tuôn ra như vòi mắt van, giọng nghẹn cả lại, "... Sao đến cuối cùng... Hức, ha ha, hình như chính ta mới là kẻ ngu ngốc nhất thì phải, ha ha ha ha... hức hức..."

Tôi lặng thinh nhìn Cánh Tay Phải vừa cười vừa khóc, hoa chân múa tay như điên khùng.

Bởi tôi không xác định nổi nó đang mừng rỡ hay thanh thản, tự trách, phần nộ, uất ức, hối hận, hay gì khác.

Ít ra thì tôi không nghĩ được từ nào chuẩn xác để miêu tả tâm trạng Cánh Tay Phải lúc này. Nhiều lúc, việc thiếu thốn vốn từ lại giúp tôi hiểu được tầm quan trọng của im lặng, im lặng là sự biểu đạt tốt nhất.

Lâu thật lâu, Cánh Tay Phải dường như đã thấm mệt, xụi lơ ngồi phệt xuống đất, ánh mắt đầy tự trào và giễu cợt.

"Quả nhiên người là đồ đựng đầu hồng đấy." Nó nhìn tôi, chậm rãi nói.

Tôi ngượng ngịu sờ mũi.

"Vốn đã sắp xong, hắn cũng gần buông xuôi thì người thành linh xuất hiện; sự việc vốn sắp kết thúc, tiếp tục thế này một thời gian nữa ta sẽ biến mất, vậy mà người lại đem cuốn sách tranh chết tiệt kia về... Đúng là chẳng được trò trống gì!"

Những lời lúng búng của Cánh Tay Phải khiến tôi rùng mình, sực hiểu ra, có lẽ nó tước đoạt khả năng vẽ của Chúc Tuyền, không chỉ vì ghen ghét.

Lúc trước nó đã nói dối, đúng là nó lấy lại khả năng vẽ vốn thuộc về mình, nhưng không chỉ tước đi phần thuộc về mình, mà ngay phần Chúc Tuyền vốn có nó cũng lấy luôn.

Nó cho rằng mình nhất định có thể hủy hoại đối phương.

Nhưng bất ngờ xảy ra, Chúc Tuyền vẫn có thể bước vào làng hội họa lần nữa. Tuy không được vẽ vang như thời Cá Bẫy Đuôi, hiện giờ gã chỉ là một họa sĩ quên chẳng ai buồn để mắt, xuất hiện trong một cuốn sách tranh tổng hợp.

Nhưng dù sao cũng mới vồn vẹn ba tháng, từ không đến có chỉ vồn vẹn ba tháng... Gã đã từ một tay mơ hoàn toàn không có nền tảng, lần nữa trở lại với hội họa chuyên nghiệp.

"Thoạt đầu, ta chỉ muốn giúp hắn... Ta là thiên tài còn hắn thì không, nhưng hắn cố gắng hơn ta nhiều, nên ta chỉ đơn giản muốn giúp hắn mà thôi." Nhìn nét mặt tôi, dường như Cánh Tay Phải cũng nhận ra điều gì đó, "Nhưng người đoán không sai, về sau ta bắt đầu sinh lòng đổ kỵ."

Ta theo hắn ra ngoài, toàn nghe thấy người ta tán dương tài vẽ của hắn. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà gã tầm thường đó lại nhận được những lời xưng tụng lẽ ra phải thuộc về ta... Những bức tranh đó là do ta vẽ mà! Rõ ràng là do ta vẽ!" Cánh Tay Phải uất ức vùng tay đầy phẫn nộ, "Đám dung tục ấy không nhìn thấy ta nên ta không tồn tại ư? Nên tài năng của ta buộc phải thuộc về người khác ư? Dựa vào đâu chứ?"

Dù ta cố gắng đến đâu, hắn mãi mãi là người thụ hưởng thành quả." Nói đến đây, Cánh Tay Phải đổi giọng, "Nhưng người sai ở

chỗ, từ đầu đến cuối, ta không hề ghen tị với đồng bút vẽ bằng vẽ vô tri đó... Chúng đâu có xứng. Ta chỉ thấy nhục nhã vì bị hấn qua cầu rút ván, vì bị đồng họa cụ cầm trên tay không chút xúc cảm kia thay thế, nên phần nộ mà thôi."

"Vì Chúc Tuyền phản bội mày nên mày muốn hủy hoại gã?"

"Không, trái lại thì có." Cánh Tay Phải lắc đầu, rồi nói ra đáp án mà tôi đã lờ mờ đoán được, song không dám tin, "Vì cảm ơn hấn, nên mới phải hủy hoại hấn hoàn toàn."

Tôi không kìm được hỏi, "Cách cảm ơn của mày là hủy hoại hết mọi cố gắng của Chúc Tuyền sao?"

"Có những kẻ chưa đến mức đầu rơi máu chảy thì chưa tỉnh ngộ, nhất là vài tên phàm phu không biết mình biết ta." Cánh Tay Phải khinh khỉnh cười nhạt, "Có những kẻ cứ tưởng nghề vẽ chỉ tiện tay vạch mấy nét đã bán được mấy chục, mấy trăm nghìn, quả là hái ra tiền. Nhưng rốt cuộc bao nhiêu người đã gục ngã trên con đường này? Bao nhiêu kẻ cuối cùng công thành danh toại thì chỉ còn thoi thóp hơi tàn, thậm chí chết ngỏm?"

Có ta giúp đỡ thì hấn còn hy vọng, nhưng một khi hấn không dùng tới ta nữa, ta sẽ yếu dần rồi biến mất, hơn nữa ngay khả năng vẽ ta truyền cho hấn cũng tan biến trong lúc hấn không hề hay biết, tới lúc đó họa sĩ minh họa được người đời xưng tụng là thiên tài sẽ lại trở về làm một kẻ tầm thường, bởi hấn vốn không có tố chất."

Nói đến đây, Cánh Tay Phải ngừng lại, cười giễu, "Song dù tầm thường, hấn cũng không phải đồ bỏ, cố gắng luyện tập bấy nhiêu năm ít nhiều cũng có chút thu hoạch, nhất định là giỏi hơn người thường một xiu. Có điều vấn đề chính là ở đây, năng lực nửa vời kiểu ấy, ngoài kéo dài sinh mệnh hội họa của hấn ra thì chẳng làm gì được, cố gắng đến mấy cũng thế. Nghị lực không đi đôi với thiên bẩm vốn chỉ là thừa thừa, bởi hấn không phải thiên tài, không có thiên phú, nên không có tư cách đi trên con đường gai góc này."

Tôi hiểu rồi.

Trên đời chẳng ai nắm rõ năng khiếu hội họa của Chúc Tuyền hơn Cánh Tay Phải.

Thế nên nó cho rằng nếu Chúc Tuyền không còn mình trợ giúp, sẽ trở thành một kẻ thất bại hoàn toàn trên con đường này, kẻ thất bại... thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thế nên sau khi lấy lại tài vẽ truyền cho Chúc Tuyền, nó vẫn không ngừng hủy hoại khả năng của chính gã.

Nếu phía trước là đường chết, dĩ nhiên Chúc Tuyền sẽ đổi hướng khác, gã có thể chơi nhạc, hoặc trở thành một viên chức bình thường, cũng có thể là một tay đua motor - nhưng nhất định không phải là một họa sĩ thất bại.

Chúc Tuyền còn rất trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, còn nhiều cơ hội để chuyển nghề. Nhưng nếu để đến trung niên mới nhận ra mình đi sai đường... hậu quả hẳn sẽ rất thê lương.

Theo lý mà nói, Cánh Tay Phải không sai.

Nhưng hiện thực lại cho nó một bạt tai. Vừa rồi nó vốn vẹn ba tháng, Chúc Tuyền từ con số không đã bắt đầu có lại kỹ năng hội họa của riêng mình, một lần nữa bước vào giới chuyên nghiệp.

Cánh Tay Phải đã sai ở đâu? Có phải nó đã đánh giá sai xã hội phù phiếm này, xã hội này vẫn có thể trao thêm cơ hội cho một kẻ tầm thường ư?

Hay đây chỉ là vận may mà một kẻ tầm thường vốn không nên có?

"Không, ta đã nhìn lầm... Chúc Tuyền." Như đọc được suy nghĩ của tôi, Cánh Tay Phải lắc đầu, vẻ mặt dờ cười dờ khóc, "Có lẽ vì đã quen vận dụng kỹ năng của ta, ý thức hội họa của hắn cũng đồng thời được trau dồi từng chút một. Thực không ngờ, quả là không ngờ... Dù vậy, hắn cũng chỉ mất ba tháng để đạt đến trình độ này... Cái tên óc bả đậu đó rốt cuộc đã liều mạng luyện tập đến mức nào?"

"Xem ra cậu ta không phải hạng phạm phu nữa đâu." Tôi cười bảo Cánh Tay Phải.

Song nó chỉ cúi đầu thờ dài cảm khái rồi ngẩng phắt lên, ánh mắt sắc lạnh, một lần nữa để lộ nụ cười hơi điên dại mà tôi từng chứng kiến, "Ta có một yêu cầu, nếu người thực hiện được thì về sau ta sẽ để cho đồ phạm phu đã quá tuổi học vẽ như người sử dụng."

"Gì cơ?"

"Ta muốn... để hắn dùng ta lần nữa."

"Giờ nói những lời này làm gì?" Tôi lắc đầu cười, thấy đôi mày nó từ từ cau lại mới buông nốt nửa câu sau, "Tao đã định thế ngay từ đầu rồi, đây chẳng phải chuyện đương nhiên ư?"

Dù thực sự phải chia tay, cả hai cũng không cần nhận kết cục thế này.

Tôi cầm cuốn sách tranh bước vào phòng ngủ, tức thì nghe thấy từng hồi rên rỉ khiến người ta không khỏi liên tưởng bậy bạ. Tôi nghiêng răng rít, "Bát Giới, tắt ngay, làm việc đi."

"Ừa khự khự... Anh chủ ơi, giờ đang là... ự hự! Hay lắm! Mạnh nữa vào! Ừa khự khự... Đang lúc gay cần mà!" Tiếng cười bần bựa của Bát Giới có phần the thé vì hưng phấn, "Anh chủ có muốn vào xem cùng không, ự hự?"

Thư Thư bên cạnh thản nhiên nhắc tôi, "A Lạc, lau máu cam đi kìa."

"Hả, à..." Tôi luống cuống móc trong túi áo ra gói giấy ăn, rút mấy tờ lau máu tiện thể nhét vào mũi luôn, giọng nghèn nghẹt bảo Bát Giới, "Tao bảo là làm việc, nếu không tao format đấy."

"Ừa khự khự, biết rồi, biết rồi, anh chủ ngây thơ quá đi thôi ự khự khự..."

Aaaa... thật hết chịu nổi.

Tôi đặt cuốn sách tranh xuống cạnh máy tính, dẫu môi, "Trên bìa sách có tên nhà xuất bản, thấy chưa?"

"Ừa khự khự, tên chán ngắt."

"Thâm nhập hệ thống của họ, moi ra địa chỉ 'Cánh Tay Phải của Cá Bảy Đuôi' cho tao mau." Tôi rút đồng hồ ra xem giờ, "Cho mày một tiếng, đủ chứ?"

Bát Giới ngoe nguẩy mẩu đuôi xoắn tít như lò xo, vẻ cực kỳ thích thú, "Ừa khự, em sợ không đủ thời gian tải hết tuyển tập ảnh khỏa thân họ xuất bản đâu..."

Tôi trừng mắt, "Ai bảo mày làm thế! Nhanh lên!"

"Anh chủ này... ự khự khự..." Tiếng cười bỉ ổi của Bát Giới bắt đầu nhuộm màu đen tối.

"Làm gì thế?" Tôi nhăn mặt ghê tởm nhìn nó rõ dãi.

"Anh chủ đúng là ngờ nghệch, ự khự khự..." Bát Giới chống cái móng giò vào má, lắc lư thân hình núng nính.

Tôi câm nín hồi lâu rồi nghiêng ráng cảnh cáo, "Tao format mày đấy..."

"Ừa khự khự... quỷ sứ hà."

"Đừng có nói cái giọng như ở mấy chỗ không đảng hoàng ấy được không, mau làm việc đi! Còn nữa! Đừng làm mấy chuyện thừa"

thãi!"

CHƯƠNG 11

THIÊN TÀI TRỞ VỀ, LY BIỆT

Nhờ ơn Bát Giới, tuy thông qua con đường phi pháp mới lấy được thông tin, nhưng trong tình cảnh không có bất cứ manh mối nào khác thì cũng đành vậy thôi. Thấy địa chỉ mới của Chúc Tuyền, tôi thoáng ngẩn ra - nơi này thực quá xa xôi hẻo lánh.

Báo chí từ lâu đã đưa tin khu vực đó thiếu sự quản lý phù hợp, ô nhiễm bẩn thỉu, xây dựng trái phép và trị an bất cập, chỉ được cái giá thuê rẻ.

Dù biết Chúc Tuyền không phải kẻ kén chọn môi trường sống, cũng biết sau khi mất đi Cánh Tay Phải gã đã gặp phải những khó khăn vượt xa tưởng tượng của tôi, nhưng đến mức này thì...

Tôi thậm chí không dám dẫn Trinh Đức theo, sợ bị trộm mất, nghiến răng bấm bụng gọi taxi, rồi xuống xe trong ánh mắt có phần xa cách của tài xế. Mùi chua loét thoắt rữa nồng nặc bốc lên từ con hẻm trước mặt, tiếng chửi tục tĩu cùng giọng cười thô bỉ cứ đập vào màng nhĩ, tôi nhú mày đi thẳng vào trong.

"Giờ hán ở một nơi thế này ư..." Cánh Tay Phải đứng trên vai tôi, giọng nói ít nhiều ngậm ngùi, nhưng lập tức đổi ngay giọng điệu, "Không, cũng chỉ có hán mới tiếp tục về được ở một nơi thế này."

Tôi dừng trước cánh cửa gỉ sét, ấn chuông chẳng thấy kêu, đành phải gõ cửa gọi to, "Chúc Tuyền, Chúc Tuyền, cậu có nhà không?"

Không lâu sau, có tiếng bước chân vang lên, tiếp đó là chất giọng khàn khàn cuốn hút của gã, có phần ngán ngẩm, "Đây."

Cửa mở ra, tôi và gã đều ngây người, có lẽ gã kinh ngạc vì tôi tìm đến tận đây, còn tôi lại sững sờ trước ngoại hình gã.

Mái tóc rối bù không chải xõa xuống vai, may mà còn sạch sẽ, bộ râu lâu ngày không cạo mọc kín cả quai hàm, chỉ có ánh mắt thờ ơ là không đổi.

... Không, có lẽ đã thay đổi chút ít, chẳng rõ có phải vì dáng vẻ nhếch nhác bây giờ không mà tôi cảm thấy cặp mắt gã còn trong

trẻ thuần khiết hơn trước.

"Lâu rồi không gặp." Tôi chào.

Gã chỉ tùy tiện vẫy tay mời tôi vào, "Không có dép lê, cứ đi thẳng giày vào."

Xem ra gã cầu thả đi nhiều...

Tôi theo gã vào nhà, đưa mắt nhìn quanh, cảm thấy nơi này còn bài trí sơ sài hơn chỗ cũ, chỉ có một chiếc giường, một bàn vi tính và giá vẽ, ngoài ra còn một bức ký họa chì đang dở.

Đến phòng tắm cũng không có.

Chúc Tuyền lôi ra một chiếc ghế gấp màu đen, phủi sạch bụi rồi đưa cho tôi, "Ngồi đi."

"Sao... Sao lại thành ra thế này?" Tôi giơ tay cầm lấy, gật đầu lấy lệ rồi quăng ngay một câu hỏi, nhưng lập tức nhận ra câu hỏi này có phần đường đột. "Cậu có thể không trả lời nếu muốn."

"Bồi thường phá vỡ hợp đồng cho nhà xuất bản." Chúc Tuyền nhún vai bất cần, "Con số hơi lớn, bố mẹ tôi lại không giúp, nên tôi đành bán xe, may mà cũng được giá, ít ra cũng trụ được đến lúc tôi nhận món nhuận bút đầu tiên."

Món nhuận bút đầu tiên... Xem ra gã quả thực đã vứt bỏ thân phận "Cá Bẫy Đuôi" rồi.

"Hôm nay anh đến không phải để xem tôi sống dở chết dở thế nào đâu nhỉ? Có chuyện gì?" Gã lấy trong góc ra một cái ấm điện, rót nước vào cốc nhỏ màu đỏ, đưa cho tôi, "Ở đây chỉ có một cái cốc của tôi thôi, không ngại chứ?"

Gã thay đổi nhiều quá...

Tôi thần thờ đón lấy cốc nước nóng gã đưa, so với chai Pepsi gã tiện tay ném cho lần trước, chiếc cốc nhựa này có vẻ nặng hơn hẳn, "Cảm ơn."

Chúc Tuyền chẳng nói chẳng rằng, chỉ hờ hững nhìn tôi; tôi cũng nhanh chóng định thần lại, rút hộp bút lông trong túi đeo chéo ra.

Thoạt trông thấy bộ bút lông, Chúc Tuyền thoáng biến sắc, tôi đặt nó xuống trước mặt gã, "Phiền cậu dùng bộ bút này vẽ một lần nữa, được không?"

Chúc Tuyền làm thinh, nhìn hộp bút lông với vẻ mặt phức tạp, nhưng không nhận lấy, "Cho tôi một lý do đi."

"Là nó nhờ tôi." Tôi chỉ nói có thế, nhưng thấy Chúc Tuyền ngẩn người đành giải thích thêm, "Chính bộ bút của cậu, Cánh Tay Phải của cậu nhờ tôi."

Chúc Tuyền giơ tay nhận lấy, gãi gãi cầm qua lớp râu rậm rì, trề môi, "Hiện giờ đây là bộ bút tôi không muốn dùng tới nhất."

Nghe câu này, ánh mắt Cánh Tay Phải thoát tối sầm lại, song nó lập tức ngẩng phắt đầu lên vì câu tiếp theo, "... Nhưng cũng là bộ bút tôi lưu luyến nhất."

"Cánh Tay Phải..." Chúc Tuyền khẽ nói với hộp bút lông trên tay, "Xin lỗi về cách chia tay trước đây nhé..."

Dứt lời, gã nghiêm trang mở hộp bút, vừa rút một cây, đang mang đến định rửa ở chậu nước bên cạnh thì khựng lại, "Sao... sao..."

Cánh Tay Phải bỗng phá lên cười nhẹ nhõm, hóa thành một luồng sáng, nhập vào bộ bút lông.

Cơ thể Chúc Tuyền bắt đầu mất kiểm soát, như bị ma nhập, cầm bút lông vẽ chồng lên bức ký họa chì đang dở, rõ ràng không hề chấm màu, vậy mà màu sắc vẫn hiện lên mặt giấy hết sức lạ lùng.

Thoạt đầu Chúc Tuyền còn kinh hoàng ra mặt, nhưng ngay sau đó đã chìm đắm vào việc vẽ, nét mặt như si như dại, chăm chú nhìn cây bút lông thoăn thoắt múa trên mặt giấy.

Ánh sáng xanh lục nhảy nhót theo quản bút, từng đốm từng đốm tan vào người Chúc Tuyền, lúc này tôi nghe thấy giọng cười của Cánh Tay Phải thoáng vẻ bất mãn, "Nhìn kỹ chưa, dáng vẽ của ta thế này cơ! Lần sau chớ có vẽ xấu như ma nữa nhé!"

Một con chồn đất sống động hiện ra trên giấy, mình vận quần áo họa sĩ thời Trung cổ, chiếc mũ nhỏ đội lệch, nụ cười và biểu cảm khoa trương trên mặt đều giống hệt Cánh Tay Phải.

"Rõ ràng chỉ thêm bộ quần áo thôi mà."

Câu nói của Chúc Tuyền khiến tôi ngẩn ra, gã nghe được tiếng Cánh Tay Phải sao. Gã vẫn không nhìn thấy những chuyện xảy ra với mình, song lại thực sự cảm nhận được sự tồn tại của Cánh Tay Phải.

Dường như gã đã rơi vào ảo ảnh trò chuyện với Cánh Tay Phải, hoàn toàn quên khuấy tôi, vẻ mặt thoát vui thoát buồn, tựa hồ tâm trạng cũng thay đổi theo nhất cọ và câu chuyện.

Cứ ngỡ Chúc Tuyền sẽ như thế mãi, nhưng chẳng bao lâu sau, tôi chợt nghe gã ồ lên một tiếng, thân hình hơi khựng lại, chăm chú vẽ hai nhát rồi dừng hẳn, nhíu mày, "Sao tôi... lại vẽ đẹp thế này?"

Chúc Tuyền trầm tư nhìn cây bút trong tay, nghiêm túc nói, "Cảm ơn, nhưng tao muốn tự vẽ bằng chính sức mình, hãy lấy lại khả năng của mày đi."

"Chúc Tuyền, người không phải hạng tầm thường dung tục." Giọng Cánh Tay Phải vang vọng trong gian phòng chỉ rộng chừng mười lăm mét vuông, "Đây là kỹ năng của người, ta chỉ trả lại phần vốn thuộc về người thôi, dù sao người cũng có thể kiêu hãnh chút chút rồi..."

Nói tới đó, Cánh Tay Phải ngập ngừng, bật ra lời cảm thán, "Người... là một thiên tài."

Tôi chẳng biết định nghĩa trực quan nhất về thiên tài là gì, nhưng tôi biết Cánh Tay Phải cao ngạo đến nhường nào. Con chồn đất luôn miệng gọi người khác là "đồ phàm phu" này, lúc này lại khẳng định tài năng của Chúc Tuyền bằng giọng thành khẩn chưa từng có.

Một thiên tài như Cánh Tay Phải có lẽ rất không muốn thừa nhận sự tồn tại của một thiên tài khác, nhưng đồng thời cũng mong trên đời thực sự có một thiên tài như thế để thấu hiểu được mình.

Điều này tuy rằng mâu thuẫn, nhưng lại hợp logic.

Chúc Tuyền ngây ra hồi lâu, vẻ như không ngờ lại nghe được câu này. Sau đó gã đỏ hoe mắt, ghen ngào, "Dù... Dù mày nói vậy, tao cũng sẽ không dùng mày để vẽ nữa đâu."

"Trùng hợp thế, ta cũng muốn vậy. Đây là lần cuối cùng rồi, có ta bên cạnh..." Cánh Tay Phải nói bằng giọng khinh miệt, "người sẽ vĩnh viễn không mở mày mở mặt lên được."

Chúc Tuyền im lặng cầm lại bút, nghiêm túc chấm lên nền giấy trắng, "Cảm ơn."

"... Chẳng qua là ta chán người thôi."

"Cảm ơn nhé."

"..." Cánh Tay Phải im lặng, mặc cho Chúc Tuyền dùng bút lông, từng chút từng chút một tra chuốt cho bản thân trên giấy.

"Tao từng cầm hận mày, cho rằng mày lừa tao quá lâu, cảm thấy mày đã khiến toàn bộ cố gắng của tao trở thành công cốc, nhưng... Đó quả là một giấc mộng đẹp, khiến tao thực không muốn

tỉnh giấc." Chúc Tuyền vừa vẽ vừa nói, chỉ vài nhát cọ thoát nhìn có vẻ tùy tiện, song lại toát lên ý vị khác thường.

"Trong lúc uất ức, tao chợt nhớ ra..." Chúc Tuyền khẽ nói, ánh mắt mông lung, tựa hồ đã thả hồn tận đâu đâu, song tay vẫn thoăn thoắt vẽ, từng nét từng nét phác họa nên gian phòng xập xệ này.

Tiếp đó trong phòng xuất hiện một gã trẻ tuổi, đang rầu rĩ ôm đầu.

"Tao nhớ ra sáu năm trước, mình cũng từng uất ức không cam lòng như thế... nên mày mới ra tay giúp tao đúng không? Rõ ràng tao đã cầu xin mày, vậy mà cuối cùng lại đổ lỗi lên đầu mày, xin lỗi nhé."

Câu này vừa thốt ra, Cánh Tay Phải liền từ cây bút lông hiện hình dưới dạng vật linh, vành mũ kéo sụp xuống khiến tôi không sao thấy được ánh mắt nó, chỉ nghe nó nói, "Ta không hề... giúp người. Chẳng qua, ta cũng muốn vẽ mà thôi."

Chúc Tuyền không hề nghe được lời Cánh Tay Phải, chỉ chăm chú vẽ tranh, đồng thời lẩm bẩm như nói mớ, "Không có mày, e rằng tao đã từ bỏ từ ngày ấy rồi, tao rất biết ơn mày đấy."

Sau khi gã hoàn thành nốt phần mắt cho Cánh Tay Phải, chỉ thấy con chồn đất trên mặt giấy sống động như thật, vênh mặt cười sung sướng nhìn gã thanh niên rầu rĩ phía dưới. Chúc Tuyền lùi lại hai bước, cẩn thận đặt cây bút lông vào hộp rồi lại đặt cả hộp bút lên giường mình - trên những cây bút nọ vẫn không hề vương vệt màu.

"Gặp được mày, thực là may mắn."

Chúc Tuyền nói rồi cúi gập người.

"Nói ngược rồi, được làm bút vẽ của người... thực là may mắn."

Tôi đứng bên cạnh, lặng lẽ chứng kiến cảnh tượng mình vẫn hằng theo đuổi. Cứ ngỡ mục đích của vụ ủy thác này là giúp Chúc Tuyền lấy lại khả năng vẽ, nhưng về sau phát hiện kỹ năng hội họa của Chúc Tuyền vốn không thuộc về gã, tôi bèn muốn giúp gã tìm lại chính mình.

Dù hiện thực là chính mình đó có tàn khốc.

Dù còn đường Chúc Tuyền đi, có thể nói ngay từ đầu đã sai lầm.

Nhưng Chúc Tuyền rõ ràng là một thiên tài sinh ra từ trong sai lầm.

Tôi cứ ngỡ mình sẽ hủy hoại một họa sĩ tên "Cá Bảy Đuôi", song giờ xem ra, tôi đã khiến hai thiên tài trong gian phòng này có thể cùng tồn tại trên một thế gian.

Nếu sau khi rời xa Cánh Tay Phải, Chúc Tuyền từ bỏ hội họa, lựa chọn con đường mà đại đa số người cho là "đúng đắn", có lẽ gã đã không gặp nhiều khổ đau trắc trở, có lẽ cuộc đời gã sẽ sóng yên biển lặng... Có điều như vậy chỉ khiến thế gian này có thêm một người qua đường tên "Chúc Tuyền" mà thôi.

Nhưng gã đã mắc sai lầm, sai lầm vô cùng tuyệt diệu, kể cả cuối cùng không thể lấy lại vinh quang của "Cá Bảy Đuôi", gã cũng vẫn đủ đầy, bởi gã không hề lãng phí quyền phạm sai lầm của bản thân.

Chúng ta có quyền sai lầm, có quyền ân hận, bởi cuộc đời thuận buồm xuôi gió, bình lặng yên ổn có khác gì một nhà máy sản xuất ra những cái xác trống rỗng trên băng chuyền.

Ngoài ra, chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Cánh Tay Phải cuối cùng vẫn về tay tôi, tôi chào từ biệt Chúc Tuyền ở cửa song gã tiễn tôi đến tận trạm xe buýt, nói lời cảm ơn, đoạn hỏi, "Anh định cứ thế mãi sao? Mở tiệm cầm đồ rồi làm nghề khác để kiếm sống?"

Tôi đáp, lông bông vẫn dễ chịu hơn ngày ngày cấp cạp đi làm nhiều.

Gã cười ha hả, buông một câu: "Xàm ghê."

Tôi lên xe buýt, nhìn cảnh vật xung quanh trôi vùn vụt về phía sau, bất giác ngoái đầu nhìn lại - Chúc Tuyền đã quay lưng đi thẳng, bước chân rất nhẹ nhõm, lòng không vương bận.

Một tiếng sau, tôi về đến tiệm, thấy ngay một người đang đứng trước cửa.

Tôi nhận ra người này, cách đây ít lâu chúng tôi vừa chạm mặt.

Cô ta là chủ cũ của Du Dương, nếu có thể, tôi chẳng muốn gặp lại cô ta chút nào. Nhưng người ta đã chặn trước cửa, dĩ nhiên tôi cũng chẳng thể tránh được, "Tôi giúp gì được cho cô?"

Hôm nay cô ta vẫn mặc bộ đồ y hệt lần trước, nhưng trông có vẻ rộng hơn nhiều. Một cơn gió thổi qua, cuối cùng tôi cũng có thể khẳng định - cô ta đã gầy xẹp đi.

"Tôi muốn mua đồ." Cô ta lạnh lùng trả lời.

"Xin mời vào trong." Tôi gạt đầu, lật tấm bảng sang mặt OPEN, lấy chìa mở cửa rồi dẫn cô ta vào, không hề tỏ vẻ bất mãn trước thái độ lạnh lùng của khách hàng.

Đổi lại là mình, chắc tôi cũng chẳng có mấy thiện cảm với một tay gian thương vô liêm sỉ.

"Chị ơi..."

Du Dương thần thờ xuất hiện trước mặt tôi như mất hồn, quyến luyến nhìn cô ta.

Tôi thăm lắc đầu, ngán ngẩm trước tình trạng của cô bé. Tôi tin lần trước em đã hiểu ý mình, nhưng có những chuyện biết cũng không hơn gì không biết.

Trái lại, có khi vì càng trốn tránh mà khiến thâm tâm càng thêm đau khổ.

"Xin hỏi..."

"Tôi muốn mua cây sáo lần trước đã nói đến, chính là cây trước đây đã bán cho anh." Cô ta nhìn tôi, vẻ chán ghét, "Lấy ra đây, mười nghìn rưỡi, tôi mua."

Tôi nhìn cô ta, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi báo giá lần cuối, "Năm mươi nghìn."

"Anh điên à? Khoan nói lần trước chính anh đã đưa ra giá mười nghìn rưỡi, dù tăng giá cũng không thể nào tăng phi lý đến hơn ba lần như thế chứ!" Cô ta gào lên, "Đừng tưởng tôi là đồ ngu!"

"Tôi chỉ coi cô là con gà béo thôi." Tôi cười hì hì nhìn cô ta, "Cô có mua không? Nếu vẫn không mua, lần sau quay lại, e rằng không có cái giá này nữa đâu."

Ừm, vẻ mặt cô ta cứ như muốn lao tới bóp chết tôi vậy.

Cô ta hàm hàm tức giận, nhưng ngay sau đó đã hít sâu một hơi, nén giận đổi sang giọng thương lượng, "Giảm giá chút được không? Tôi thật lòng muốn mua mà, anh biết đấy, một cây sáo mới cũng đâu đến chừng ấy tiền."

Nghe cô ta nói đến đó, Du Dương cũng rưng rưng nước mắt nhìn tôi cầu khẩn. Nhưng tôi quyết định phớt lờ, "Tôi tin rằng nó đáng giá ấy với cô."

Đoạn tôi đi đến tủ quầy, lấy bản thể của Du Dương ra. Đó là một cây sáo gỗ dài xanh lơ, vân gỗ chạy qua lỗ sáo, toát lên linh khí hiếm thấy.

"Thế nên, cô có mua không?"

"Anh tốt nhất là..."

"Năm mươi nghìn, thưa cô, năm mươi nghìn." Tôi lắc đầu, thấy cô ta càng lúc càng tức điên, "Không mặc cả đâu... Hay lần sau cô muốn trả một trăm nghìn?"

Cô ta hít sâu một hơi, rồi...

Cúi đầu móc ví, hậm hực đếm tiền. Du Dương đứng bên cạnh ngầy người nhìn hai chúng tôi, vẻ mặt... tôi chẳng biết phải hình dung sao nữa.

Nhóc con... lúc này em phải cười lên chứ.

Tôi đang nghĩ vậy thì thành linh bị một xấp tiền ném thẳng vào mặt, loáng thoáng nghe thấy tiếng Du Dương kêu lên kinh ngạc, song trong tiếng kêu chẳng thấy mảy may mừng rỡ và phẫn khích, chỉ có luống cuống. Cùng lúc ấy, tôi nghe thấy một giọng nữ đang đằng sát khí, "Mua!"

Tôi lặng lẽ ngẩng lên, thấy người khách nọ mặt mày phẫn nộ, "Vừa lòng chưa? Quân gian thương! Giờ tôi đem cây sáo của mình đi được rồi chứ?"

Tôi không trả lời ngay mà nhặt đám tiền vương vãi dưới sàn lên, đếm lại cẩn thận.

Tôi đếm rất kỹ, đếm tận ba lần... Rồi tôi nhận ra tay mình đang run rẩy.

Năm mươi nghìn, không thiếu một xu.

Gắng nén cơn sóng lòng, tôi cố giữ vẻ thản nhiên cười nói, "Cảm ơn đã ghé tiệm, từ nay trở đi, nó là của cô."

"Trước đây nó cũng là của tôi." Cô ta tức tối phản bác. Đúng thế.

Nhìn vẻ mặt căm ghét của cô ta, tôi chợt thấy yên lòng khó tả. Liếc Du Dương đã đứng bên cạnh chủ mình, song trông vô cùng lúng túng, tôi khẽ chào, "Tạm biệt Du Dương nhé."

Du Dương thành linh mở to mắt, ngẩn người nhìn tôi, miệng méo xẹo như sắp òa khóc tới nơi.

"Đồ gian thương!"

Cô gái trừng mắt lườm tôi rồi cầm hộp sáo đi thẳng, Du Dương cũng bay theo.

"Hu hu..."

Du Dương òa lên khóc, có lẽ cô bé cũng chẳng hiểu tại sao mình khóc, nhưng vốn tính đơn thuần nên em hẳn chẳng để tâm

đến chuyện đó, buồn bã thì khóc thôi.

Ừm, giúp em ấy một tay vậy.

"Này cô." Bị tôi gọi giật lại, cô gái có vẻ cảnh giác xen lẫn bực bội.

"Làm sao? Định báo cảnh sát chuyện tôi ném đồ vào anh à?"

"Không, chỉ muốn nói với cô là, nếu sau này cô không cần đến cây sáo ấy nữa, xin hãy đưa nó trở lại đây." Tôi xoa tay, nghiêng răng, giơ ba ngón, "Tôi trả ba mươi nghìn, cô có thể đến bán lại bất cứ lúc nào, đảm bảo không nơi nào có cái giá ấy đâu."

Cô ta sững sờ nhìn tôi từ đầu đến chân, vẻ nghi hoặc, "Anh bị thần kinh à?"

"Cô chẳng đã bỏ ra năm mươi nghìn cho nó đấy thôi."

Cộng thêm ba mươi nghìn của tôi, Du Dương sẽ đáng giá tám mươi nghìn với cô... Nếu cô quảng em ấy đi, chắc sẽ xót tiền đến mức bỏ ăn mấy tuần mất nhĩ.

"..." Cô ta nhìn tôi hồi lâu rồi quay người bỏ đi, chẳng nói chẳng rằng.

Tôi vội nói với theo, "Nhớ nhé, ba mươi nghìn đấy." Có lẽ giọng tôi toát lên vẻ cầu khẩn khiến cô ta không thể phớt lờ, khiến cô ta đứng lại lần nữa. Cô ta xoay nửa người lại, lạnh lùng chót hạ một câu, "Đừng có mơ, tôi sẽ không bán nó nữa đâu."

Vậy thì tốt, đây là câu trả lời tuyệt nhất rồi.

Tôi tủm tỉm cười, đưa mắt nhìn theo cô ta đem Du Dương rời tiệm, tiếng nước nở của Du Dương xa dần, lòng tôi cũng ghen ngào.

Trong tiệm im phăng phắc, sau đó lò nướng A Tam ỉu xìu lên tiếng, "Coi như tiền được một đũa nhĩ? Du Dương cũng may đấy... mới tới ít lâu mà..."

"Tôi bảo này... chúng ta có nên ăn mừng không nhĩ..."

"Mừng mừng cái con khỉ, tôi thấy nhà anh sắp khóc rồi kìa."

"Còn lâu! A Lạc mới sắp khóc ấy! Anh chủ sịt sịt rồi!"

"..." Tôi chẳng buồn đấu võ mồm với chúng, chỉ cầm cúi đếm lại món tiền năm mươi nghìn kia rồi rút ra ba mươi nghìn, cất vào két bảo hiểm phía sau bàn làm việc.

Dù khó khăn đến mức phải đi vay mượn để sống, tôi cũng không bao giờ động đến số tiền trong két này. Bởi đây đều là tiền thu được từ những vật linh đã rời tiệm.

Thế nên tôi không dám động vào, chỉ sợ nhờ động đến, tới khi những vật linh kia phải quay lại đây, tôi sẽ không có tiền mua lại chúng.

Trong két này đều là tiền chuộc mạng cho chúng.

Chúng có quay lại hay không không quan trọng, quan trọng là vẫn luôn tồn tại một hy vọng.

Trước khi chúng trở về, tôi vẫn sẽ tiếp tục mở tiệm.

Phiên ngoại: Tự bạch của Bĩm Bự

Đây, là một con dao Thụy Sĩ đa năng đắt tiền. Theo lời đồ đi buôn lỗ vốn là A Lạc kể, đây còn là hàng nhập rồi đây, đây xuất thân cao quý, con dao cùn ở hàng tạp hóa đối diện đến gọt bút chì còn gãy không thể bì được.

Nhưng mà!!!

Đây lại không có được cái tên cao quý! Chính xác hơn là có, nhưng chúng không chịu gọi đây bằng cái tên ấy!

Đám khốn kiếp ấy luôn mồm gọi "Bĩm Bự, Bĩm Bự"! Có biết cái ấm trà cả ngày chỉ mơ mộng lập hậu cung lên gọi sau lưng đây là gì không? Nó dám gọi là Tã Giầy Ngây Thơ chứ...

Kawaii Ritsuko sama ơ, xin hãy biến chúng thành hạt hướng dương hết đi.

À, cái tên cao quý của đây gọi là gì ấy hả? Ha ha... Mau thành tâm quỳ xuống, cảm kích mà đồng tai lên nghe đây -

"Bĩm Bự! Dậy đi!"

Xoảng... Đây nghe thấy tiếng tim mình vỡ tan tành vì tiếng gọi ấy.

"Đã bảo không được gọi Bĩm Bự mà! Gọi người ta là Hamtaro! Láo toét!" Đây mở mắt gào lên với gã thanh niên dung tục trước mặt.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng gã trai bốc mùi kiết xác này chính là... ờm, coi như là, một thứ gần giống chủ của đây đi.

Kẻ này quăng vung bỏ vãi, không có khiếu buôn bán, hẹp hòi nhỏ mọn, mở một tiệm cầm đồ hết như quán cơm, nhưng chẳng chịu chú tâm làm ăn gì hết.

Tóm lại là một kẻ vớ vẩn, đây thường gọi hần là A Lạc.

Song hần lại là người duy nhất có thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn đây.

"Tao để mày ở đâu ấy nhỉ? Móng tay tao hơi dài rồi." Đấy, tay chủ tiệm lông bông này lại quên để con dao Thụy Sĩ đây đâu rồi.

Kẻ này rất thần kỳ, thường quên khuấy bản thân để thứ gì ở đâu, chỉ riêng Thư Thư là chưa bao giờ thấy hắn quên. Nói đến Thư Thư, chị ấy là một chiếc kẹp sách, cũng chính chị ấy kể cho A Lạc về sự tồn tại của đây, còn bảo A Lạc đặt tên cho đây nữa.

Thế nên đây rất biết ơn chị ấy, song đồng thời, kẻ nhân từ rộng lượng như đây chỉ muốn bóp chết tên khốn kiếp dám đặt cho đây cái tên "Bỉm Bự".

"Còn lâu ta mới cho người biết, tự tìm đi, không muốn hạ giọng nài nỉ thì cố mà ghi nhớ!" Đây vỗ bồm bộp vào cái bụng mượt mà núng nính, cảm nhận độ đàn hồi dễ chịu, buông một câu giễu cợt hắn rồi trở mình - phải ngủ cho bụng tròn thêm tí nữa!

"Chẹp, một mình lủi thủi buồn quá đi mất, hay là nuôi con mèo nhỉ... Lắc Cắc cũng thích mà."

Uy hiếp trắng trợn quá!

Là một con dao Thụy Sĩ cao cấp, nhìn mũi dao sắc nhọn của đây mà xem! Đây cũng có danh dự chứ! Đây quyết không cúi đầu! Để tên khốn kia biết thế nào là khí khái của Hamtaro.

"... Trên tủ đầu giường của nhà người ấy."

"Cảm ơn nhé."

Thực ra... Thực ra cũng chẳng cần chấp nhặt cái ngữ như hắn ta phải không nào? Nhìn hắn kinh hồn bạt vía cảm ơn kìa, đây tha cho lần này đấy, hừm.

Đang chuẩn bị gạt chuyện chẳng ra sao này ra khỏi não, chìm vào giấc ngủ ngọt ngào thì đây nghe thấy A Tam và cái ấm trà mê lập hậu cung kia đấu võ mồm.

À phải, cái ấm kia được A Lạc đặt tên là Bình Ông, vì... trông có vẻ đã lâu đời lắm rồi, rất giống đồ cổ.

Còn có phải đồ cổ thật hay không thì hắn không biết, nghèo xác xơ như hắn lấy đâu tiền mà đem giám định.

"A Tam này, ta lớn tuổi hơn cậu đấy." Bình Ông thâm trầm bảo A Tam, vật linh của ông ta hiếm khi ra khỏi ấm trà, hình như chỉ muốn giam mình trong ấm đến lên men, nhưng theo lời A Lạc, kẻ đã từng thấy hình dạng ông ta thì, ông ta không có miệng.

Nhưng Bình Ông lại cãi rằng có, chỉ là hơi dài nên trông giống mũi thoi.

"Vớ vẩn! Tôi đến đây trước ông đấy!" A Tam là một con gấu mèo chít khăn, đây không ưa nó lắm.

Lý do?

Vì dù gấu mèo cũng là động vật họ gấu, nhưng tên có một chữ "mèo", nên chính là phản đồ trong loài gấu! Tử địch của chuột lang!

"Nhưng ta là đồ cổ mà... Huống hồ so với lò nung, ấm trà có lịch sử dài hơn."

"Ai biết có phải thật không, mong ông có tên xưởng sản xuất và ngày ra lò không?" A Tam dương dương tự đắc vặc lại, "Tôi có đây nhé, sinh nhật tôi là ngày mừng sáu tháng Bảy năm 2004, cung Cự Giải!"

"Sinh nhật à? Sinh nhật... Cái này thì ta không biết thật." Giọng Bình Ông trở nên rầu rầu.

Sinh nhật à? Là gì thế nhỉ?

Tự dưng đây lại băn khoăn nghĩ mãi về chuyện này. Đây ngồi đây, cúi đầu liếm láp, lấy chân chải chuốt đám lông mềm ở bụng, cách chuyển hướng chú ý này có thể khiến đây trấn tĩnh lại rất nhanh - song lần này xem ra vô hiệu.

"Có ai biết sinh nhật tui là lúc nào không?"

Đây cao giọng hỏi đám lão nháo kia, vốn dĩ cũng chẳng hy vọng chúng để ý đến mình, bởi lũ đó rất một bọn bo bo ai lo thân nấy, chỉ riêng lần này... Cả tiệm bỗng im phăng phắc.

Hờ? Câu hỏi của đây lạ lắm à?

Lâu thật lâu, mới nghe có tiếng đáp.

"Cúc cu, hỏi chuyện đó làm gì vậy?" Con cú mèo đây ghét cay ghét đắng từ trên cao nhìn xuống, "Cúc cu, tự dưng lại có khái niệm thời gian từ bao giờ thế?"

"Loại đồng hồ cúc cu đến giờ còn không biết chỉnh cho chuẩn, lấy tư cách gì mà xía vào?" Đây ré lên chế giễu con cú mèo ngu si dám gây sự với mình.

"Cúc cu, mày nói gì cơ?"

"A ha! Hóa ra mày hồng não hồng luôn cả tai rồi hả? À mà mày có tai không ấy nhỉ?"

"Tao thịt mày bây giờ!"

"Mày không biết vật linh không ăn được à, ngâu xi!" Lắc Cắc phì cười, nó là một cái bơm xe tính rất trẻ con, vật linh cũng mang hình dạng một đứa bé loài người - song cực kỳ nóng nảy.

Nhưng nó rất tử tế với đây, ngày ngày đây đều có thể lấy bàn tay mũm mĩm của nó làm đệm, ngủ ngon lành.

Có điều nói đi cũng phải nói lại...

Đây tiếc nuôi xoa xoa cái bụng tròn vo sờ sướt cả tay, nếu ăn được có phải tốt không, đây xưa nay vẫn tò mò không biết hạt hướng dương mùi vị thế nào.

Hừm, cũng như sinh nhật vậy, thứ đó chẳng liên quan gì tới đây cả.

"Hử? Bim Bự muốn biết sinh nhật à?" A Lạc hỏi vẻ ngạc nhiên, "Mày biết để làm gì cơ?"

Đây lườm hẩn như lườm một kẻ thiếu năng, quyết định phớt lờ câu hỏi ngu ngốc này - muốn biết mình xuất hiện trên đời từ lúc nào còn cần phải có lý do à?

"Làm sao? Hừm! Thôi bỏ đi, dù sao trên người ta cũng không ghi ngày sản xuất!" Đây dằn dỗi nằm ngửa ra, "Huống hồ biết cũng chẳng để làm gì, ta chẳng cần biết nữa!"

"Đang yên đang lành mày giận dỗi gì thế hả?..." A Lạc đứng trước bàn hạm hực về cầm, thấy đây chẳng buồn đếm xỉa đến, hẩn bèn đi thẳng vào phòng, chẳng biết làm trò gì.

Hôm nay vẫn không có khách, đến chập tối, vừa qua sáu giờ, A Lạc bèn đóng cửa sớm. Lý do ấy hả? Còn phải hỏi à, dĩ nhiên là vì đồ kiết xác ấy đâu có tha thiết buồn bán...

Thế nên bọn đây đã cùng đi đến một kết luận, trên đời có lẽ có rất nhiều kẻ kiết xác làm đổ mồ hôi sôi máu mắt mà nghèo vẫn hoàn nghèo, nhưng gã này thì - nghèo cũng đáng lắm!

Chẳng biết có phải đoán được đây đang chửi thầm mình không mà hôm nay hẩn không để đây vào phòng đòi Bát Giới cho xem Hamtaro... Đồ nhỏ mọn!

Mãi đến khuya, thấy ánh sáng vẫn lấp loáng hắt ra từ cửa phòng hẩn, đây đoán... ừm, lẽ nào hẩn đã học được cách xem bộ Hamtaro vĩ đại bằng cặp mắt ngưỡng mộ rồi sao?

Ờ, nếu thế có lẽ đây có thể nhờ hẩn mua cho một gói hướng dương, đặt cạnh mình trong ngăn kéo, trước đây hẩn đã từ chối yêu cầu hiển nhiên này một lần rồi.

Hẩn đưa ra hai lý do, một là đây không ăn được, càng nhìn càng thêm chỉ tổ cáu kỉnh thôi.

Láo nào, con chuột lang béo khỏe béo đẹp như đây, con dao đa năng Thụy Sĩ nhập khẩu, khí chất tao nhã, phong thái ngút trời, sao có thể cái kính bừa bãi được...

Không được cười! Thịch cho bây giờ!

Về phần lý do thứ hai, đây cho phép các người cười tên ngu ấy đấy, hắn nói trong tiệm để hạt hướng dương mà không ăn thì không được tốt lành, chẳng khác nào tết Thanh Minh, làm ăn không khéo lỗ vốn!

A Lạc làm ăn mà không lỗ vốn thì đâu phải A Lạc? Hắn bốc mùi kiết xác, dù có được Steve Jobs nhập vào cũng chẳng thoát nỗi kiếp nghèo đâu!

Nghiêm túc mà nói, hắn thực sự có vấn đề, tuy rất hiếm hơi nhưng quả tình đôi lúc hắn cũng kiếm được tiền, hơn nữa lâu lâu còn có lãi, kết quả hắn bị nổi mề đay.

Đúng vậy, hể ít lâu không buôn thua bán lỗ, hắn sẽ bị nổi mề đay, đến bệnh viện kiểm tra mấy lần không tìm được nguyên nhân... Chẳng là trời bắt phải nghèo ư?

Còn nữa, còn nữa... Ờ, sao nhỉ, buồn ngủ quá... ừm... Đồ ngẫu xi đó...

...

...

Trong lúc mơ màng, đây nghe thấy một giọng nói quen thuộc, là giọng đàn ông, gã đàn ông giọng ồm ồm đang nói oang oang. Đây không nghe rõ gã nói gì, nhưng từ những tiếng ré lên và tiếng cười xung quanh, có thể thấy gã rất được hoan nghênh.

Song gã chỉ có lúc này mới hào sảng thế thôi, phần lớn thời gian, đây thường nghe gã nhẹ nhàng hỏi han người khác, những câu hỏi... đây chẳng hiểu gì.

Đây có thấy gì không ấy hả? Không, hình như chẳng thấy gì cả, mà gã tên gì ấy nhỉ? Đây nghe có người gọi gã là "War Correspondent", đó là tên gã sao?

Đây thường nghe thấy tiếng bom nổ rầm rầm, tiếng đại bác ì ùng rất gần, đây nghe thấy đám người kia kêu gào la hét, hoặc hoan hô hoặc khóc lóc, thậm chí lạng phắc như tờ.

Mỗi lúc xung quanh lạng phắc, gã đàn ông kia đều sẽ lôi đây ra cắt móng tay hoặc khui một lon cá tầm.

"Ra đi thanh thản nhé."

Câu này gã đã nói bốn mươi ba lần, lần nào cũng vồn vện năm chữ đó, song đây luôn cảm thấy còn có sức nặng hơn lúc gã cao giọng phát biểu.

"Tôi giúp gì được anh?"

Là giọng một người trẻ tuổi, đây cũng thấy rất quen - là A Lạc ư?

Khoan đã, A Lạc là ai?

"Tôi muốn cầm đồ." Giọng gã kia đầy u ám.

"Anh muốn cầm thứ gì?"

"Dao Thụy Sĩ, tôi mua ở Iraq đấy, sắc lăm, rất tiện dùng." Gã đàn ông dường như đã lấy đây ra, đặt vào tay một người khác, "Ra giá đi."

"Đồ vật nhỏ thế này cầm cố được ít lắm, không đủ một bữa cơm đâu... Cá nhân tôi thấy anh nên giữ lại dùng thì hơn."

"Cậu cũng thấy đấy, tôi thậm chí không thể tự cắt móng tay nữa rồi." Gã hờ hững nói, song đây lại thấy chua xót lạ lùng, "Chỉ còn một cánh tay, ngoài tự cửa cổ ra, nó chẳng còn tác dụng gì với tôi nữa. Huống hồ tôi cũng muốn quên đi một số chuyện."

"... Nếu anh quyết bán thì, mười đồng vậy."

"Được."

"Mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

"Mong là thế."

Hóa ra đây đang bị đem cầm cố ư?

Đến tên gã có phải là "War Correspondent" không, đây cũng chẳng biết...

Nói đi cũng phải nói lại... Đây tên gì ấy nhỉ?

"Bỉm Bự, Bỉm Bự, dậy đi..."

"Không được gọi Bỉm Bự! Gọi là Hamtaro!" Đây mở bừng mắt, gào vào mặt tên khốn kia theo phản xạ. Nhờ ơn đồ kiết xác trước mặt, cuối cùng đây cũng nhớ ra tên mình rồi.

Về mặt A Lạc đầy mệt mỏi, "Không biết mày được xếp vào loại nào nên tìm xưởng sản xuất mắt công quá..."

Hở?

Đây ngớ ngàng nhìn A Lạc, tên này đang nói gì thế nhỉ?

Trông thấy vẻ mặt đây, A Lạc đàn ra như bị táo bón, ngẩng lên nhìn trần nhà hồi lâu, lẩm bẩm, "Sao cứ có cảm giác mình ngu ngu..."

Thì người vốn là đồ ngâu xi mà!

"Sinh nhật, Bim Bự, sinh nhật của em ấy." Thư Thư khẽ nhắc, song lọt vào tai đây lại như tiếng bom nổ trong mơ, khiến đây sững sờ, "A Lạc tra cứu suốt cả tối đấy."

Tên này, vì chuyện đó nên tối qua mới đóng cửa sớm, lại không cho đây xem Hamtaro ư... Hửn, ừm, thỉnh thoảng cũng biết điều đấy! Hừm...

Gay rồi, chẳng biết phải phản ứng thế nào nữa.

"Mày chưa tỉnh hay sao mà há hốc miệng ra thế?"

A Lạc nhướn mày phì cười.

"... Bớt lải nhải đi! Đây ngấm ngấy rồi dè dặt liếc về mặt nửa cười nửa không của hửn, "Tra được chưa?"

Nét mặt A Lạc thoáng cứng đờ, hửn bối rối gãi gáy, "Ừm, chỉ tra ra mày là mẫu dao được sản xuất cách đây mười năm, bốn năm trước đã dừng sản xuất rồi... Trên thân mày không đánh số nên hơi khó tra cứu..."

"... Ờ." Tự nhiên lại thấy hụt hẫng vô cớ.

"Nhưng tao có cách khác để đền bù, nói chính xác ra thì, hiện giờ tao cảm thấy, đối với vật linh, đây có lẽ mới là ngày sinh thực sự có ý nghĩa." A Lạc lấy cuốn sổ dày cộp từ sau lưng ra, phe phẩy trước mặt đây, "Ngày sản xuất không có nghĩa là ngày sinh, ý tao muốn nói thế đấy."

"Gì vậy?"

"Sổ thu chi." A Lạc mở cuốn sổ dày cộp kia ra, đây để ý thấy giấy đã hơi ngả vàng, hửn là cũ lắm rồi, "Trong Bát Giới có lưu một bản điện tử, ghi lại giá mua vào và thời gian mua bọn mày, ấy mới là thời gian các vật linh ở đây chính thức được đánh thức."

Lúc này trừu ngẩn ra nhìn A Lạc, đây thật chẳng biết nên làm gì khác nữa.

"Ngày sinh dĩ nhiên phải là ngày được sinh ra chứ nhỉ." A Lạc đẩy cuốn sổ đang mở tới trước mặt đây, "Này, của mày đây, mừng bốn tháng Tư năm 2011."

"... Loay hoay suốt cả tối, cuối cùng chỉ đưa ra được một phương án bổ sung đáng lẽ có thể lôi ra ngay từ đầu, không hổ là chuyên gia buôn thua bán lỗ!" Lắc Cắc đứng bên chế giễu, trợn mắt lè lưỡi làm mặt quỷ, "Xét về mặt nào đó, đây cũng là tài năng đấy! Vất vả cho anh rồi, đồ - ngâu - xi!"

"Bớt... bớt lại nhai đi!" A Lạc đỏ bừng mặt, dứ nắm đấm về phía Lắc Cắc. Lắc Cắc tức thì vênh mặt lên, không chịu lép chút nào.

"..." Đây im lặng nhìn mấy con số lơ mờ trong sổ - chữ hắc xấu thật đấy.

"Này, mày thấy có được không hả?" Thấy đây không phản ứng, giọng A Lạc có vẻ ái ngại, "Cũng phải, hình như thế này hơi qua loa nhỉ? Đợi tao tra lại xem nhé..."

"Không, mừng bốn tháng Tư, lấy ngày này là được, cứ lấy ngày này đi, quyết thế!" Đây xoa tay, từ chối đề nghị của hắn. Có điều lòng đây chợt nảy ra một vấn đề, từ trong sâu thẳm có gì đó thôi thúc đây hỏi ra miệng. Cảm thấy nếu bây giờ không hỏi, e rằng về sau sẽ không hỏi được nữa.

"A Lạc."

"Hả?"

"War Correspondent... có phải là tên không?"

"Chắc là phải." A Lạc nghiêm túc gật đầu, "Trực giác mách bảo tao thế!"

"... Chuyện này cũng dựa vào trực giác được sao, vớ vẩn!" Đây ưỡn bụng, một tay chống nạnh, tay kia trở vào mũi hắn, "Đừng có trả lời lấy lệ!"

"Nhưng tao không giỏi tiếng Anh... Mày nghe đâu được từ này thế?" A Lạc ngạc nhiên nhìn tôi rồi bước đến giá sách, rút ra một cuốn từ điển dày cộp, nhấn nhó lật tra, "Để tao tra xem, chưa chừng lại đúng đấy."

Thư Thư nãy giờ vẫn cúi đầu đọc sách bên cạnh chợt ngẩng lên cười bảo đây, "Là phóng viên chiến trường."

"Không phải tên riêng à?"

"Ừm."

"... Thế hả..." Đây không khỏi thất vọng.

Như nhận ra tâm trạng của đây, cặp mắt xanh biếc của Thư Thư ánh lên vẻ dịu dàng mà thông tuệ, như rút tơ bóc kén, một câu đã nói trúng điểm yếu trong lòng mà chính đây cũng không nhận ra được, "So với tên riêng, bản thân nghề nghiệp ấy còn khiến người ta kính trọng hơn, đó là một con người cực kỳ vĩ đại... chủ của em ấy."

Mũi đây cay cay, cảm giác này thực lạ lẫm, khiến đây không thể không nói bằng giọng nghèn nghẹn, "Ngoài Kawai Ritsuko sama ra, đây không có chủ! Đây là Hamtaro!"

Phóng viên chiến trường à... Nghe oách đấy nhỉ.

Hậu ký

Tập hai đã khép lại, một lần nữa cảm ơn sự ủng hộ của quý vị độc giả.

So với tập một, phạm vi câu chuyện ở tập này khá hẹp, ít nhân vật mới. Song nhờ vậy, lúc viết tôi cũng chuyên tâm hơn.

Có những lúc, thực khó phân ranh giới giữa ghen ghét và ngưỡng mộ.

Theo quan điểm truyền thống thì, biểu hiện của lòng ghen ghét là muốn hủy hoại người khác, còn lòng ngưỡng mộ thì tích cực hơn một chút, sẽ tìm cách nâng cao năng lực bản thân.

Có điều theo logic của tôi, ghen ghét chỉ là một biểu hiện nội tâm, có dẫn tới những hành vi tiêu cực không, còn phụ thuộc vào tính tình từng người.

Thậm chí tôi cảm thấy ghen ghét là liều thuốc để thúc đẩy bản thân tiến bộ tốt hơn cả ngưỡng mộ, bởi ghen ghét bắt nguồn từ ý thức cạnh tranh tiềm ẩn.

Chỉ cần có đủ đạo đức để trói buộc thì cảm xúc tiêu cực như ghen ghét cũng có thể trở thành động lực khiến chúng ta trưởng thành.

Cánh Tay Phải là ghen ghét hay ngưỡng mộ, nói thực chính tác giả như tôi cũng không dám chắc, có lẽ là cả hai.

Người có thiên bẩm thì không có cơ hội, kẻ có cơ hội lại không có thiên bẩm, tình cảnh này cũng thường gặp trong xã hội ngày nay.

Khi những người này lựa chọn đường đi cho mình, đa số đều căn cứ vào điều này đúng điều kia sai để quyết định. Còn về tiêu chuẩn đúng sai, đa phần đều nằm ở chỗ có thể khiến bản thân và gia đình sống "về vãng" trong xã hội gấp gáp này hay không.

Điều đó không sai, ai ai cũng có nhu cầu tự tôn và nhu cầu vật chất ở những mức độ khác nhau.

Trước khi được ký hợp đồng xuất bản, thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ, "Bố mẹ nuôi mình đến chừng này tuổi, bỏ bao nhiêu tiền bạc cho mình ăn học, cuối cùng mình lại dốc bao nhiêu tinh lực vào nghề viết lách bấp bênh này, có đáng không?"

Nếu chỉ đơn thuần nhìn vào điều kiện này thì rõ ràng là không đáng. Nếu lấy điều kiện đó làm chuẩn thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa, hiện nay tôi vẫn đi làm đường.

Nhưng giờ tôi mới hai mươi mấy tuổi, ít ra vẫn có thể coi là trẻ trung, mà vốn liếng của tuổi trẻ là được phép sai lầm, tôi muốn dùng quyền phạm sai lầm của mình.

Dù thứ quyền này quá tùy tiện.

Nên mới xây dựng nên nhân vật Chúc Tuyền.

"Nếu đã chọn thì dù có phải đi bằng hai đầu gối, cũng cố mà lê tới đích."

Tôi rất thích câu nói này, giờ cũng xin mượn cuốn sách này để tặng cho quý vị, cảm ơn.

Thiên Xuyên, Tokyo, 27/4/2015

Table of Contents

CHƯƠNG 1

TÁC PHẨM THẤT BẠI, TIẾC NUỐI

CHƯƠNG 2

HỌA SĨ SUY SỤP, THÙ ĐỊCH

CHƯƠNG 3

BỈM BỤ PHẢN KHÍCH, QUÁI THÚ

CHƯƠNG 4

MỀ CUNG KỲ LẠ, GIA GIA

CHƯƠNG 5

KHÁT VỌNG CỦA THIÊN TÀI, ĐỒ KỶ

CHƯƠNG 6

LỜI TRẺ CON, BỪNG TÍNH

CHƯƠNG 7

CHỨC TUYÊN DAO ĐỘNG, QUYẾT LIỆT

CHƯƠNG 8

GIÁ TRỊ THỰC, BỊ AI

CHƯƠNG 9

CẢM XÚC BẤT ỔN, LẶNG THÍNH

CHƯƠNG 10

CHÂN TƯỢNG QUYẾT LIỆT, BƯỚC NGOẶT

CHƯƠNG 11

THIÊN TÀI TRỞ VỀ, LY BIỆT